

2

ഗുണാലോകം

അഖില തിരുവിതാംകൂർ —

— ഗുണശാലാസംഘം പ്രസിദ്ധീകരണം.

ഗുണാലോകം

പരിസംഖ്യ

പ്രസിദ്ധീകരിച്ചത് ... രൂ. 6.

പ്രസിദ്ധീകരിച്ചത് ... രൂ. 1.

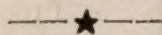
M. B. ആദ്യത്തെ ഒരു
മാസിക ആലോചന
അദ്ധി പ്രസിദ്ധീകരിക്കുന്ന
സാഹിത്യം.

വിഷയവിവരം

	പുറം
1. തിരനോട്ടം	1
2. അമേരിക്കയുടെ അന്തരംഗം	3
3. പുസ്തകങ്ങൾ —	
(1) രാജാക്കണം	7
(2) ജഗൽസമക്ഷം	10
(3) നീണ്ടനീഴൽ	12
4. പേനയോ, തോക്കോ?	15
5. രമണന്റെ പ്രചാരം	21
6. പശ്ചാത്തലരഹിതരായ ഇവർ	28
7. വാത്മീകിയുടെ രാമനം —	
ആശാന്റെ സീതയും	35
8. ഹിന്ദിയിലെ ചെറുകഥകൾ	44
9. മഹാത്മാരുടെ കൂടെ	49
10. ഒരു പഴയ സൂത്രത്തിന്റെ സ്മരണകൾ (എച്ച്. എസ്സ്. എൽ ചോളക്)	61
11. മുള്ളുകടികുനാടകം	71
12. അന്നത്തെ ഗ്രന്ഥശാല	76
13. ഹോം യൂണിവേഴ്സിറ്റി ലൈബ്രറി	80
14. ലാലുനീരൂപണങ്ങൾ	86
15. 'അങ്ക്വയർഡ് ബൈഹാൻഡ്'	92
16. നമ്മുടെ മാസികകളിലൂടെ ഒരു പന്യസനം	95
17. സംഘാടിപ്പോർട്ട്	101

കവിതാപദകുതി

18. കൃതയുഗം	56
19. മാതൃഭാരതം	59

തിരുത്തു്. 38-ാമത്തെ പേജിലെ “കാമനെ കൂട്ടുപിടിച്ചു” എന്നു മതൽ രണ്ടു ഖണ്ഡിക പിശകായി ചേർന്നുപോയിട്ടുള്ളതാണു്.

പാലാ സെൻട്രൽ ബാങ്ക് ട്രിപ്പൂം

പാലാ - തിരുവിതാംകൂർ

അധികൃത മൂലധനം	40,00,000 രൂപ
വില്ലുന്നതിന് നിശ്ചയിച്ചതും വിനയം ആയ മൂലധനം	} 25,00,000 രൂപ
പിരിഞ്ഞു കിട്ടിയ മൂലധനവും കരുതൽ ധനവും	
	} 29,72,436 രൂപ

ഒട്ടാകെ മുതൽ - 5,00,00,000 രൂപയധികം

ശാഖകൾ

ആലപ്പുഴ	ചെമ്മീൻ	പാലാ
ആലുവ	കോട്ടയം	പീരുമുള
ബാങ്കുളം	മലപ്പുറം	പോർക്കുന്നം
ചങ്ങനാശ്ശേരി	മംഗലാപുരം	കൊല്ലം
കൊച്ചി	മുവാറ്റുപുഴ	താഴെപ്പുഴ
ഡെൽഹി	നാഗർകോവിൽ	തിരുവനന്തപുരം
എറണാകുളം	നൂ ഡെൽഹി	വേലായുധം

കെ. ജോസഫ് ആഗസ്റ്റി,
മാനേജിംഗ് ഡയറക്ടർ.

ദരിതത്തിൽനിന്നുസമൃദ്ധിയിലേക്കു്

— പഴി —

ശാസ്ത്രീയമായ കൃഷിസമ്പ്രദായം

അമോണിയം സൾഫേറു് സൂപ്പർ ഫോസ്ഫേറു്

മുതലായ

ശാസ്ത്രീയവളങ്ങളുൾ ഉപയോഗിച്ചു്
വിളഭൂമിയെ പോഷിപ്പിക്കുക!

ഭക്ഷ്യോല്പാദനം വർദ്ധിപ്പിക്കുക!

(ശാസ്ത്രീയവളം ഉപയോഗിക്കുന്നതിനെ സംബന്ധിച്ചു വേണ്ട സകല
വിവരങ്ങളും ഞങ്ങളുടെ ആഗ്രിക്കൾച്ചറൽ കെമിസ്റ്റ്
ആവശ്യപ്പെടുന്നവക്കു് സജ്ജമായി
നൽകുന്നതാണു്.)

ഭി ഫെർട്ടിലൈസേർസ് ആൻഡ് കെമിക്കൽസ്,
തിരുവിതാംകൂർ, ഫിമിറഡ്.

(തിരുവിതാംകൂറിൽ ഏകോപിപ്പിക്കപ്പെട്ടതു്. അംഗങ്ങളുടെ
ബാല്യത ക്ഷീപ്തപ്പെടുത്തിയിരിക്കുന്നു.)

രജിസ്റ്റേർഡ് ഓഫീസ്:—ഏലൂർ, ആലുവാ.

വാല്യം 1	1124 തുലാം, വൃശ്ചികം	ലക്കം 2
----------	----------------------	---------

★

[illegible]

വായനശാലകളുടെ വാർഷികയോഗങ്ങൾക്കായി നാട്ടിൽപ്പുറങ്ങളിൽ ചെല്ലുമ്പോൾ പറഞ്ഞുകേൾക്കേണ്ട ഒരു പതിവു പരമതിയുണ്ട്, “ഇവിടെ മുമ്പാരു വായനശാലയുണ്ടായിരുന്നു. പക്ഷേ പുസ്തകങ്ങളെല്ലാം ഭാരതോത്തരമായി അങ്ങെടുത്തുകൊണ്ടുപോയി. ഇപ്പോൾ പുസ്തകം ഒന്നുമില്ല. അലമാരിമാത്രമുണ്ട്, അതു സെക്രട്ടറിയുടെ വീട്ടിലുമാണ്” ഇതാണ് പാതി. നമ്മുടെ ജനങ്ങളുടെ പൗരസ്വേദത്തിന്റെ സാവിത്രേഷമായ ഒരു വശത്തെയാണ് ഈ സ്വന്തമായ ഉദാഹരിക്കുന്നത്. പൊതുമതമായിട്ടുള്ളതത്രെ ആക്ഷം തോന്നുവാം കാണിക്കാത്തതാണെന്നാണ് നമ്മുടെ യിടയിലെ ചില യോഗ്യന്മാരുടെ ധാരണ. ചെലുപ്പി പുസ്തകങ്ങളിൽ ഒന്നു വരുന്നതുപോലും കുറുകെമാണെന്ന് നാം ഭയപ്പെടാറുണ്ട്. അതുപോയിട്ട് അവയിലെ പടങ്ങൾ വലിച്ചുകീറുക, മനസികകളിൽനിന്ന് നല്ല ലേഖനങ്ങൾ വലിച്ചുകീറുക ഇങ്ങനെ തുടങ്ങി പുസ്തകങ്ങൾ തിരിയെ കൊടുക്കാതെ ആ സ്ഥാപനത്തെ

നശിപ്പിക്കുകവരെ പലതരം നിയന്ത്രണവിധിപ്രകാരം നാം കട്ടോറുണ്ട്. പോലീസിന്റെയും മജിസ്ട്രേറ്റിന്റെയും സഹായം കൊണ്ട് പരിഹാരം നേടാനുള്ള പ്രശ്നങ്ങളുള്ള ഇവ. സ്വയം അറിഞ്ഞു ഓരോ ലക്ഷ്യകാര്യങ്ങളിലും സുശിക്ഷിതരെപ്പോലെ ചെയ്യാൻ പഠിച്ചെങ്കിലേ ഇതിനു പോം വഴിയുള്ളൂ. സ്വന്തം കത്തിനെ നോവിച്ചാലും ലൈബ്രറി പുസ്തകങ്ങളെ ദുരുപയോഗപ്പെടുത്തരുതെന്ന് നാം പഠിക്കണം.

3. പ്രസിദ്ധീകരണക്കാരോടു്

ഈയിടെ വള്ളത്തോളിന്റെ 'ബധിര വിഭാഷ' ഒരു പുസ്തകം വാങ്ങിയപ്പോൾ അതെഴുതിയതു് ഏതുകൊല്ലത്തിലാണെന്നു് അറിയാൻ ഭാഗ്യം തോന്നി. ഭവനം പതിപ്പായിരുന്ന ആ പുസ്തകം അച്ചടിച്ചതു് 1119 ലാണെന്നല്ലാതെ മറ്റൊരു വിവരവും അതിൽനിന്നു ഗ്രഹിക്കാൻ കഴിഞ്ഞില്ല. ഇതു് അശാസ്ത്രീയമായ ഒരു മനോഭാവമാണെന്നു് ചൂണ്ടിക്കാണിക്കാൻ ഞങ്ങൾ ആഗ്രഹിക്കുന്നു. ഒരു പുസ്തകം വാങ്ങുമ്പോൾ അതിന്റെ ഒന്നാം പതിപ്പു് മുതലുള്ള പ്രചരണത്തിന്റെ ചരിത്രം അറിയാൻ നമുക്കു താല്പര്യം തോന്നും. അതെഴുതിയ കാലഘട്ടത്തെക്കുറിച്ചറിയുക, സാഹിത്യചരിത്രകാരന്മാർക്കു് അത്യാവശ്യവുമാണു്. സാഹിത്യവിദ്യാർത്ഥികൾ ലഭ്യപ്രതിഷ്ഠയായ ഓരോ ഗ്രന്ഥത്തിന്റെയും ചരിത്രം പറിയുമാണു്. മുൻപറഞ്ഞ ഉദാഹരണം നോക്കുക. വള്ളത്തോളിനു് ബാധിച്ചും ബാധിച്ചതു് ഏതുകാലത്തു്? ബധിരവിഭാഷ എഴുതിയതു് ഏതു കാലത്തു്? ഇങ്ങനെ ചിലതു് അറിയുന്നതു് അദ്ദേഹത്തിന്റെ ജീവിതവും കവിതയുമായുള്ള ബന്ധം മനസ്സിലാക്കാൻ വളരെ ആവശ്യമാണു്. അതുകൊണ്ടു് ഒരു

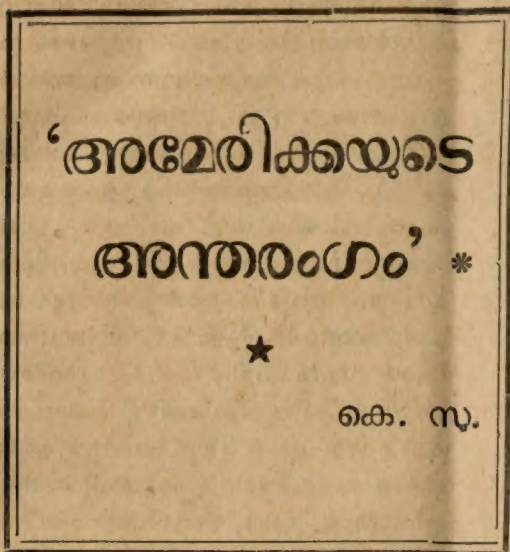
ഗ്രന്ഥ പ്രസിദ്ധീകരിക്കുമ്പോൾ അതിന്റെ ഒന്നാം പതിപ്പിന്റെ രീതിയും അവശ്യം കൊടുക്കണം. വളരെ കൊല്ലങ്ങൾക്കുശേഷം ഒരു പുതിയ പതിപ്പു പ്രസിദ്ധപ്പെടുത്താൻ ആ ലോകിക്കുമ്പോൾ ഒരു പുതിയ ആമുഖം ആക്കിക്കൊണ്ടെങ്കിലും എഴുതിച്ചേർക്കുന്നതു് നന്നു്.

കേരളത്തിൽ ഇനിയും ചിലതരം പ്രസിദ്ധീകരണക്കാരണ്ടു്. അവർ ഒരു പുസ്തകം എത്രാം പതിപ്പാണെന്നു പറയുകയേ ഇല്ല. ഇതിന്റെ കാരണം എത്രആലോചിച്ചിട്ടും മനസ്സിലാകുന്നില്ല. ഭാഷാഭൂഷണം, ശാകുന്തളം മുതലായ പുസ്തകങ്ങൾ ഇതിനുദാഹരണമാണു്. പ്രസിദ്ധീകരണക്കാരെ ഇടയിൽ നില്പിച്ചിരിക്കുന്ന അശാസ്ത്രീയമായ ഈ നടപടികൾ മാറ്റേണ്ടതു് അത്യാവശ്യം. എത്ര നല്ല ഗ്രന്ഥമായാലും എങ്ങനെയെങ്കിലും അച്ചടിച്ചാൽ അതു് ഒരു നല്ല പ്രസിദ്ധീകരണമാകയില്ല. പ്രസിദ്ധീകരണത്തിനു് എപ്പോഴും ഒരു ചിട്ടയും ക്രമവും ഉണ്ടായിരിക്കണം.

4. ക്ഷമാപണം

ഗ്രന്ഥലോകത്തിന്റെ ഒന്നാം പതിപ്പു് ഞങ്ങൾ ആഗ്രഹിച്ചതുപോലെയായിട്ടില്ല എന്ന വിവരം ഇവിടെ പ്രസ്താവിച്ചുകൊള്ളട്ടെ. കൂടുതൽ ഗ്രന്ഥനിരൂപണങ്ങൾ, അല്പംകൂടി ലാഘവമുള്ള ഉപന്യാസങ്ങൾ ഏതാനും കഥകൾ ഇങ്ങനെ ചിലതു് ഒതുവെന്നെങ്കിലേ ബഹുജനങ്ങൾക്കു് തികച്ചും ഇഷ്ടപ്പെട്ടു എന്ന് പല സുഹൃത്തുക്കളും ഞങ്ങളെ അറിയിച്ചിട്ടുണ്ടു്. എല്ലാ നിർദ്ദേശങ്ങളെയും ആദരിച്ചു പ്രവർത്തിക്കാൻ ഞങ്ങൾ ആവശ്യവിധം ശ്രമിക്കാം.

ഒരു പുതിയ പുസ്തകത്തെക്കുറിച്ച്:

[ഇന്നത്തെ ഒന്നുകിടക്കാരായ പത്രവിപ്ലവകാരികളിൽ ഒരാളാണ് ജോൺ ഗന്തർ. അദ്ദേഹത്തിന്റെ വിവരണാത്മകമായ ഗ്രന്ഥങ്ങൾ ലോകപ്രസിദ്ധങ്ങളാണ്. അസൂയയോടെ ഒരു കാഴ്ചയോടെ വ്യക്തികളെയും സംഭവങ്ങളെയും പ്രസ്ഥാനങ്ങളെയും ചിത്രീകരിക്കുവാൻ ഗന്തർക്ക് കഴിയും. അദ്ദേഹത്തിന്റെ Inside Asia വായിച്ചിട്ടുള്ളവർക്ക് ആ ഉൾക്കാഴ്ചയെ നേരിട്ട് ആസ്വദിക്കാനും അഭിനന്ദിക്കാനും ധാരാളം ഇടകിട്ടിയിട്ടുണ്ടല്ലോ. ഗാന്ധിയുടെയും നെഹ്റുവിന്റെയും പട്ടേലിന്റെയും രാജഗോപാലാചാരിയുടെയും മറ്റും ആ നവചിത്രങ്ങൾ ഉജ്ജ്വലങ്ങളെന്നു പറയാവൂ. That Cunning old fox of Madras എന്ന് സി. ആറിനെക്കുറിച്ചുള്ള ആ പ്രസിദ്ധവാചകം ഗന്തറിന്റെ സംഭാവനയാണ്.

ഗന്തറിന്റെ Inside U. S. A. വളരെ വേഗം നമ്മുടെ വിവണികളിൽ എത്തിച്ചേരും. ആ നിലയ്ക്ക്, മുൻകൂറായുള്ള ഇഴുനീരുപണം ഗ്രന്ഥലോകം വായനക്കാർക്ക് പ്രയാജനകരമായിരിക്കേണ്ടതാണ്. 'ചോളികൃട്ടിക' മൈസിയുടെ യിലെഴുതിയിരുന്ന വിസ്മയതലേഖനത്തിന്റെ ഒരു സംഗ്രഹമാണിത്.]

അമേരിക്കൻ പത്രലേഖകനായ ജോൺ ഗന്തർ 1936-ൽ പ്രസിദ്ധീകരിച്ച "യൂറോപ്പിന്റെ അന്തരംഗം" (Inside Europe) എന്നശ്രദ്ധേയമായ പുസ്തകം ഗാന്ധിവില്ലത്തിൽ ചരിത്രം സൃഷ്ടിച്ചിരുന്നു. ഇറാഖി, ജർമ്മനി, ആസ്ട്രിയ ഇവയെപ്പറ്റിയുള്ള ഗന്തറിന്റെ വിശകലനം,

അതലസ് പർശിയിരുന്നു. ഹിറ്റ്ലർ, ഗോറിംഗ്, മുസ്സോളിനി, ഡോൾഫസ്സ് തുടങ്ങിയവരുടെ വിദഗ്ദ്ധചിത്രങ്ങൾ അദ്ദേഹം പൂർണ്ണമായി മനസ്സിലാക്കണമെന്നുള്ളവർക്ക്, അനുഭവദർശനീയമാകുന്നു. വ്യക്തികൾക്ക് ചരിത്രത്തിൽ ചെലുത്തുവാൻ കഴിയുന്ന പ്രഭാവത്തെ, ഗന്തർ എപ്പോഴും അല്പം പശ്ചാത്തീകരിച്ചിരുന്നുവെന്നത് ശരിയാണ്. എങ്കിലും അദ്ദേഹത്തിന്റെ സെക്കുലറായ ആഖ്യാനങ്ങൾ വായിക്കുക, ദൈവഭയം നന്നായാണ്.

പുറകെ 1939-ൽ ഗന്തർ ഏഷ്യയുടെ അന്തരംഗം (Inside Asia) പ്രസിദ്ധീകരിച്ചു. അതിനുവേണ്ടി ഇന്ത്യ, ചൈന, ജപ്പാൻ, ബർമ്മ തുടങ്ങിയ പൗരസ്ത്യരാജ്യങ്ങളിലൂടെ 300,000 മൈൽ പാതയെക്കുറിയും അദ്ദേഹം സഞ്ചരിച്ചുവന്നു. തുടരെ 1940-ൽ Inside Latin America (ലാറ്റിൻ അമേരിക്കയിൽ) പ്രസിദ്ധീകരിക്കപ്പെട്ടു. ഇപ്പോഴിതാ സ്വന്തം നാടായ അമേരിക്കയുടെ അന്തരംഗവും.

* Inside U. S. A; by John Gunther (Hamish Hamilton, London. Pp. 979. Price. 21sh)

ഈ പുസ്തകം ഏഴുവാൻവേണ്ടി യു. എസ്. എ. യുടെ ഘടകങ്ങളായ 13 സംസ്ഥാനങ്ങളെയും അദ്ദേഹം 13 മാസങ്ങൾ കൊണ്ട് വിശദമായി പഠിച്ചു. അങ്ങനെ യുള്ള ലക്ഷ്യപദ്ധതികൾ കുറിച്ചുകൊണ്ട് കോളിജ്കളിലായി പിന്നീട് 14 മാസങ്ങൾ കൂടി ചിലവഴിച്ചു. അതിന്റെ ഫലമായി ഇതാ ഒന്നാംഭാഗം വെളിയിലിറങ്ങിയിരിക്കുന്നു. തലസ്ഥാനനഗരിയായ വാഷിംഗ്ടൺ അറിച്ചും, അവിടുത്തെ ഓക്ടീയമയ അടിയന്തരങ്ങളെക്കുറിച്ചും, തൊഴിലാളിപ്രസ്ഥാനങ്ങളെക്കുറിച്ചും മറ്റുമുള്ള പഠനങ്ങൾ രണ്ടാംഭാഗത്തിലേക്ക് മനഃപൂർവ്വം മാറ്റിവെക്കപ്പെട്ടിരിക്കുകയാണ്. ആ രണ്ടാം ഭാഗത്തിനുശേഷം സ്വന്തം ആത്മകഥയും അനന്തരം ആഫ്രിക്കയെക്കുറിച്ച് ഒരു പുസ്തകവുംകൂടി എഴുതണമെന്ന് ഗന്തർ ആശിക്കുന്നു.

“Inside Asia, Inside Europe, Latin America” എന്നിവയെപ്പോലെ ഇതും പത്രലേഖകന്റെ യത്നമാണ്. ഗന്തർ പറയുന്നു. “ആദ്യത്തേത് ഇന്ത്യയിലെ സിന്ധുതീരം ഒരു പഠനമായിരുന്നു. രണ്ടാമത്തേത് ഖണ്ഡഭൂമിയെക്കുറിച്ചുള്ള; മൂന്നാമത്തേത് കൊളോണിയൽ രാജ്യതന്ത്രത്തിനേറും. ഇപ്പോൾ കമാകട്ടെ, ഉജ്ജ്വലമായ ഡെമോക്രാസിയുടെ ഒരു പഠനമാകുന്നു. ഏറ്റവും അപരിചിതമായ ഈ ലോകത്തെ അതിന്റേതെന്ന പരിചയപ്പെടുത്തിക്കൊടുക്കുക, എന്നതാണ്, വാസ്തവം പറഞ്ഞാൽ എന്റെ കാതലായ ഉദ്ദേശം.”

എണ്ണമറ്റ ഓജ്വലീകരണ കോമഡികൾക്കും നാടകങ്ങൾക്കും പ്രഹസനങ്ങൾക്കും സാഹസികകഥകൾക്കും വകകൾ സംഭരിച്ചിട്ടുള്ള ഈ മഹാഗ്രന്ഥം, അറിവുകളുടേയും വിവരണങ്ങളുടേയും ഈ മഹാശാഖയെ അമേരിക്കൻ ജീവിതത്തിന്റെ മിക്ക

വശങ്ങളെയും ചിത്രീകരിക്കുന്നുണ്ട്. ഗ്രന്ഥകാരൻതന്നെ പറയുകയാണ്: അമേരിക്ക എന്ന പേരിൽ അറിയപ്പെടുന്ന ആ അത്യുൽഭവകരമായ ഒന്നിനെ, അങ്ങിനെ തൊന്നിതാമസിൽ വിരിച്ചിട്ടിരിക്കുന്നു. നോക്കൂ: അടാമിക് യുഗത്തിന്റെ പ്രാദേശികങ്ങളിൽ ജീവിക്കുന്ന ഒരു രാജ്യം: ഒരു മനുഷ്യ പ്രപഞ്ചം: മനുഷ്യനും പ്രകൃതിയും ചരിത്രത്തിലെ മറ്റൊരു രാജ്യത്തേക്കാളും കൂടുതൽ അനുഗ്രഹിച്ചിട്ടുള്ള ഒരു ഭൂവിഭാഗം;—അതിനാൽ, വളരെ മുമ്പെ ഒരു മഹാശക്തിയെന്ന നിലയിൽ തനിക്കു ലഭിച്ചിരിക്കുന്ന അപൂർവ്വലബ്ധിയായ ഭാഗം, പതനം കാലികളോടെയാണെന്നില്ല, ആദ്യമായി അഭിനയിക്കാൻ തുടങ്ങുന്നു. അതേ,—മാതൃകാപരമായ ഭൂമിശാസ്ത്രത്താലും പ്രകൃതിദത്തമായ അതുത്തിവന്യുഭൂതാലും അനന്തവിസ്തൃതിയാലും അമേയ സമ്പത്തിനാലും രാജസ്ഥാനാലും ‘വൈവിധ്യത്താലും’ എന്നല്ല ജനാധിപത്യാഭരണങ്ങളിലുള്ള അനുപമമായ പാരമ്പര്യത്തിനാലും, ഭൂഭാഗലത്തിലെ എല്ലാ രാജ്യങ്ങളെയും കവർച്ചയ്ക്കുന്ന ഒരു ഭൂഭാഗം, അതിമഹത്തായ ഓരോശതതിന്മേൽ ബോധപൂർവ്വമായി സ്ഥാപിക്കപ്പെട്ട ഒരു രാജ്യം!—ഈ രാജ്യത്തിന്റെ ചരിത്രം ഗ്രഹിച്ചു നാം എന്തൊക്കെയാണ് ചെയ്യുന്നത്? ചെയ്യാൻ പോകുന്നത്? എവിടെയാണ് നാമെല്ലാംകൂടി പോകുന്നത്? എന്തെല്ലാത്തിലേക്ക്?—എന്താണത്? വേഗത്തിൽ?—എന്തെല്ലാമാണ് നമ്മുടെ പ്രശ്നങ്ങൾ?—പ്രേണകൾ?—പിൻവലങ്ങൾ? ആരാണ് നമ്മെ നയിക്കുന്നത്? അതും എന്തു നന്നായിട്ട്? ...ഈ ചോദ്യങ്ങളെക്കുറിച്ചൊക്കെ, ഗന്തറിന് ശ്രദ്ധേയവും മൗലികവുമായ പലതും സ്വന്തമായി, പറയുവാനുണ്ട്. കുറിച്ചുനോക്കി കരുത്തോടെ അതു പറയുവാനും അദ്ദേഹത്തിനറിയാം.

വിശ്വസമാണ് അമരിക്കയുടെ ഏറ്റവും വലിയ അന്ധത എന്ന് പറയപ്പെട്ടിട്ടുണ്ട്. അതുലഭിച്ചുകൊണ്ട്, ഗന്തർ, വിവരങ്ങൾക്കുപുറകെ വിവരങ്ങൾ രേഖപ്പെടുത്തുന്നു. വൻപ്രശ്നങ്ങളെ വെറും വ്യക്തികളുടെ മുഷ്യകളിൽകൊണ്ടു വയ്ക്കുവാനാണ്, മുന്വറഞ്ഞതുപോലെ, അദ്ദേഹമിഷ്ടപ്പെടുന്നത്. രാജ്യതന്ത്രത്തിൽ, വ്യക്തികൾക്ക് പെലുത്തുവാൻ കഴിയുന്ന സ്വാധീനതയിൽ ഒരു ഉറച്ച വിശ്വാസിയായെന്നു തോന്നുന്നു ഗന്തർ. അദ്ദേഹം വീവരിക്കുന്ന ഈ സംഭവങ്ങളും സവിശേഷതകളും ലഘു കഥകളുമെല്ലാം പുസ്തകങ്ങളിൽനിന്നും, വിവിധതരത്തിൽപെട്ട വ്യക്തികളിൽനിന്നും സ്വന്തം ഗവേഷണങ്ങളിൽനിന്നും, പൊടിയണിഞ്ഞ പ്രമാണങ്ങളിൽനിന്നും, മുൻകൈയടങ്ങിയ രേഖകളിൽനിന്നും ഒക്കെ തിരഞ്ഞു പെറുക്കപ്പെട്ടവയാണ്. ആകെക്കൂടിപ്പറഞ്ഞാൽ, കൗതൂഹലവും വിവരങ്ങളും നിറഞ്ഞുളളവുണ്ടെ പുസ്തകം: ആ ആയിരത്തോടടുത്തു പുറങ്ങളും കവിഞ്ഞ രസത്തോടെ വായിച്ചു പോകാം. ഗന്തർ പറയുന്നതുപോലെ ഇതു പ്രധാനമായും അമരിക്കാക്കാരനുവേണ്ടി എഴുതപ്പെട്ടതോടൊപ്പം, മോസ്കോയിലേയോ ക്ഷേനിലേയോ ആളിനുവേണ്ടിക്കൂടി എഴുതപ്പെട്ടതാണ്. വ്യക്തികളുടേയും ദേശങ്ങളുടേയും പ്രശ്നങ്ങളുടേയും സ്ഥലങ്ങളുടേയും കഥകളുടേയും സംഭവങ്ങളുടേയും അന്തരം ഒരു ചോഷയാത്രയാണ്, നാം അതിലൂടെ, കാണുന്നത്.....

‘ക്ഷേനിൽനിന്നുമുള്ള മനുഷ്യൻ’ ആദ്യമായി അമരിക്കൻ ഭൂപ്രകൃതി, കാലാവസ്ഥ, വിവിധ ജനവർഗ്ഗങ്ങളുടെ ആഗമങ്ങൾ, മുതലായവയെക്കുറിച്ചുള്ള മൗലികമായ വിവരങ്ങൾ ലഭിക്കുന്നു. പിന്നെ അവിടുത്തെ രാഷ്ട്രീയ നായകന്മാരെക്കുറിച്ചും, പ്രപര

ണ നായകന്മാരെക്കുറിച്ചും വ്യവസായ നായകന്മാരെക്കുറിച്ചും അമരിക്കയുടെ അനന്തവിസ്തൃതങ്ങളായ പ്രദേശങ്ങളിൽ ഇരമ്പിപ്പാടുന്ന മനുഷ്യപ്പുറങ്ങളെക്കുറിച്ചും ഒക്കെ വിചിത്ര വിവരങ്ങളും, സവിശേഷ വാത്തകളും മറ്റും തിരിഞ്ഞു പിടിക്കുന്നതിൽ ഗന്തർക്ക് പ്രത്യേകമായ ഒരു വിരുതുണ്ട്. ഉദാഹരണമായി Grand Coulee എന്ന പ്രസിദ്ധമായ അണയുടെ സൂക്ഷ്മ വിവരങ്ങൾ ഗന്തർ രേഖപ്പെടുത്തുന്നതു നോക്കുക. പ്രത്യേകമായിട്ടെടുത്താൽ ലോകം കണ്ടിട്ടുള്ളതിൽവെച്ച് ഏറ്റവും ഭീമമായ മനുഷ്യത്താണ് അതെന്ന് പറയപ്പെടുന്നു. അതിന്റേ പീരമിഡ് ഡിന്റെ മുന്നിട്ടി ഭാരമുണ്ട്. അതായത് 23,000,000 ടൺ 74,000 ചതുരശ്രമൈൽ സ്ഥലത്തെവെള്ളം അതിനുൾക്കൊള്ളുവാൻ കഴിയുമത്രേ. ഇപ്പിധം ഗന്തർ രേഖപ്പെടുത്തുന്ന വിചിത്രവിവരങ്ങളിൽ ചിലതുകൂടിയിതാ:-

കൽക്കരി, പെട്രോളിയം, ഉരുക്ക്, ഇലക്ട്രിസിറ്റി, മെമ്പ്, പഞ്ഞി; ഇങ്ങനെ നിരവധി സാധനങ്ങൾ ഏറ്റവും കൂടുതൽ നിർമ്മിക്കുന്നത് അമരിക്കയാണ്; ചോക്ലത്തിലെ അഞ്ചിൽ നാലുഭാഗം കാരകളും അവിടെയാണ്; അതുപോലെ നേർപകുതി ടെലിഫോണം. ഈ മഹാഭാരം, 700 കോടി ഡോളറുകളുടെ സൗന്ദര്യവർദ്ധന സാമഗ്രികൾ പ്രതിവർഷം വീല്ക്കുന്നു: 40,000 ആളുകളെ കാരപകടത്തിലിട്ടു കൊല്ലുന്നു. അത് 155116-ഭരണഘടകങ്ങൾ ഉൾക്കൊള്ളുന്നു. അവിടെ പതിനൊന്നു സെക്കൻറിൽ ഒന്നു വീതം കുഞ്ഞുങ്ങൾ പിറക്കുന്നു; ഒരാഴ്ചയിൽ 95-കോടി ജനങ്ങൾ സിനിമാകാണുന്നു.; 52-കോടി മാസികകൾ മാസാമാസം വിറ്റഴിയുന്നു. അവിടെ 4,000,000-പാശികളെക്കുറേണ്ട്; 20,000 സ്വകാര്യ ഫോട്ടോഗ്രാഫറന്മാർ; 5,000,000,

സ്റ്റാമ്പ്ശേഖരണക്കാർ; 2,800,000-സ്വപ്ന ഭക്ഷകൾ; 25000-തൊഴിൽപെയ്യുന്ന ഗണിതശാസ്ത്രജ്ഞർ.

ഈ കണക്കുകളൊക്കെ നമ്മുടെ വാ പൊളിപ്പിക്കുന്നതു തന്നെ; ലോകത്തിന്റെ സാമാഗ്രികതപത്തിന്റേയും ആശയ സമൃദ്ധ യത്തിന്റേയും ഈ മട്ടിലുള്ള രേഖകളുടെ അവിടെ കണ്ടിരുന്നെങ്കിൽ!

അമേരിക്കയെക്കുറിച്ച് ഇത്രത്തോളം വസ്തുനിഷ്ഠമായ ഒരു പുസ്തകം ഇതിനകം ഉണ്ടായിട്ടുണ്ടോ എന്ന് സംശയമാണ്. വ്യക്തികളേയും പ്രസ്ഥാനങ്ങളേയും വിശകലനം ചെയ്യുമ്പോൾ പ്രകടമാകുന്ന സത്യനിഷ്ഠ എടുത്തുപറയേണ്ട ഒന്നാകുന്നു. സത്യസന്ധവും ഉത്തരജ്വലവുമായ റിപ്പോർട്ടിംഗിന് ഒരു നല്ല മാതൃകതന്നെയാകുന്നു ഗന്തരുടെ ഈ പുസ്തകം. ഇപ്പറഞ്ഞതൊക്കെ ശരിയാണെങ്കിലും ഒന്നുകൂടി സൂക്ഷ്മമായി പറയട്ടെ, ഇത് തികച്ചും ആത്മനിഷ്ഠമായ ഒരു ഗ്രന്ഥംകൂടിയാകുന്നു. ആദ്യത്തെ വരിമുതൽ അവസാനത്തെ വരിവരെ ജോൺ ഗന്തർ തന്നെ. ആ വ്യക്തിത്വം അത്ര കണ്ടു ഇതിൽ തെളിഞ്ഞു പ്രകാശിക്കുന്നു.

ഗന്തരുടെ ചില പ്രസ്താവങ്ങൾ വായിക്കുമ്പോൾ അദ്ദേഹം ഒരു 'ന്യൂ ഡീലർ' (New Dealer) ആണോ എന്ന് സംശയിച്ചുപോകും. ലിബറൽ എന്നോ പുരോഗാമി എന്നോ പറയുകയായിരിക്കും, പക്ഷേ,

ഒക്കെ, ഒന്നുകൂടി ശരി, അദ്ദേഹത്തിന്റെ ആശയപരമായ അടിസ്ഥാനത്തെയും വിക്ഷണനഗതിയേയും ആ പദങ്ങളാണു കൂടുതൽ വ്യക്തമാക്കുക. പുരോഗമനത്തിൽ, ഗന്തർക്ക് തീർച്ചയായും ഉറച്ച വിശ്വാസമുണ്ട്. ഉൽക്കർഷത്തിന്റെ കൊടുമുടിയിലെത്തിയ ഒരു രാജ്യമാണു തന്റേതെന്ന് ഗന്തർ ഉറക്കെപ്പറയുന്നു; ഉപ്പു, മുമ്പത്തേതിനേറേയും ദുഃഖത്തിന്റേയും യാഥാസ്ഥിതികതപത്തിന്റേയും, എന്നു കൂടി അദ്ദേഹം പറയാതിരിക്കുന്നില്ല.

ഏറ്റവും നാടകീയമായ വിവരങ്ങൾ അമേരിക്കയെ ചുഴ്ന്നുകൊണ്ടിരിക്കുന്ന ഒരു കാലഘട്ടമാണിത്, അതെന്തായാലും, ഗന്തർ അങ്ങേ അററം ശുഭാപ്തിവിശ്വാസിയാണ്. "ശുഭപരിണാമത്തിൽ ഏതാണു വികാരമെരിതമായിത്തന്നെ വിശ്വസിക്കുന്നു" ഒരു നാടാണത്രേ അമേരിക്ക; ഗന്തർ അപ്പൂണ്ണ തന്നെ.....

എന്തിന്, അസാധാരണമാവണ്ണം സജീവവും ശ്രദ്ധേയവുമാണു ഈ പുസ്തകമെന്നേ ചുരുക്കത്തിൽ പറയേണ്ടു. പേജുകൾ പേജുകളായി മറിച്ചുകൊണ്ടു പോകുമ്പോൾ "ഏറ്റവും അസാധാരണവും, ഏറ്റവും തലതിരിഞ്ഞതും, ഏറ്റവും അസ്ഥിമയവും ഏറ്റവും ആപൽക്കാരവും, ഏറ്റവും ഭാവശബ്ദവും, ഏറ്റവും നിറപ്പകിട്ടുള്ളതുമായ ആ രാജ്യത്തെക്കുറിച്ചുള്ള നമ്മുടെ ധാരണ വ്യക്തമായിത്തീർന്നുകൊണ്ടിരിക്കും.

പുസ്തകങ്ങൾ:

ദീർഘപ്രായമെന്നതയ്ക്ക് എത്രതന്നെ ഇടമുണ്ടായാലും സെമായി വായിച്ചവസാനിപ്പിക്കാവുന്ന നിരൂപണങ്ങൾ—അതാണ് രാജാക്കണത്തപ്പുറി ആദ്യം പറയേണ്ട കാര്യം. ആദരാർഹങ്ങളായ നമ്മുടെ പ്രാചീന കാവ്യങ്ങളിൽ പലതിനും നൂതനമായ വ്യാഖ്യാനങ്ങൾ നൽകുന്നതിലാണ് ശ്രീ കുട്ടിക്കൃഷ്ണമാരാർ അധികം ശ്രദ്ധിച്ചിട്ടുള്ളത്. ഈ പുതവീക്ഷണം ഇന്ന് എല്ലാ കാർത്തികമാസത്തിലും വളരെ ആവേശമായി തീർന്നിട്ടുണ്ട്. മുഖ്യപ്പെടുത്തിയുള്ള ബോധം മാറിവരുന്നതനുസരിച്ച്, പഴയവയുടെ മുഖ്യത്തെ പുനഃപരിശോധന ചെയ്യുക എന്ന കൃത്യം വിചാരശീലമാക്കിപ്പോയിട്ടുള്ളതല്ല. പക്ഷേ എത്ര കേന്ദ്രത്തിൽനിന്നു നോക്കിയാലും ആദരിക്കത്തക്കതായി ചിലതെവിടെയും ഉണ്ടെന്നു നാം ഓർത്തുകൊണ്ടാൽ നന്നാണ്. ശ്രീ കുട്ടിക്കൃഷ്ണമാരാർ പലപ്പോഴും നൂതനതത്വത്തിനുവേണ്ടി മറകണ്ടും ചാടുന്ന പത്രികാകനാണ്. ആയിക്കൊള്ളട്ടെ, എ

ന്നാലും ആ ഉക്തിവൈചിത്ര്യത്തിന്റെയും ആ വാദകശബ്ദത്തിന്റെയും മുമ്പിൽ ആരും തല കുനിച്ചുപോകും. മാരാർ എപ്പോഴും ഒരു ചോരാളിയാണ്. അദ്ദേഹത്തിന്റെ ഭാഷയിൽ പറഞ്ഞാൽ, ഒരു പന്നി നക്കിക്കൊല്ലുന്നതിലുമധികം ഒരു സിംഹം കടിച്ചുകൊല്ലുന്നതിൽപ്പോലും ഭയം. അദ്ദേഹം ചോദിക്കുന്നു: “ജീവിതത്തിന്റെ മറ്റൊരു തുറകളിലും പലപല സംഘർഷങ്ങൾ ഇളവില്ലാതെ നടന്നുകൊണ്ടിരിക്കെ സാഹിത്യത്തുമാത്രം ശാന്തമായിത്തന്നെക്കൊള്ളണമെന്ന് എന്താണിത്ര ശാഠ്യം? നമ്മുടെ ജീവിതം സംഘർഷസങ്കലനമായിരിക്കുന്നിടത്തോളം കാലം അതിന്റെ ഹൃദയം ഭാഗത്തെ ശാന്തമാക്കിവയ്ക്കുക സാധ്യമല്ല.” അങ്ങനെ അദ്ദേഹം പക്ഷപാതത്തിന്റെ പടവാളം യുക്തിയുടെ പടച്ചട്ടയും ധരിച്ച് നിരൂപണത്തിന്റെ അടക്കമെടുത്തുപോയിട്ടുണ്ട്. ശരിയായി അങ്കം ഹവ്യകതയെ ചെയ്യുന്നു മാരാർ. ഗീതോപദേശം കിട്ടിയ അർജ്ജുനനെപ്പോലെ മുമ്പിൽക്കണ്ടവർ ഗുരുമനങ്ങളോ പൂജനീയരോ എന്നൊന്നും ഒരു നോട്ടവും അദ്ദേഹത്തിനില്ല. ആരായാലും ശരി അസ്പഷ്ടതയുള്ളതല്ല എന്നു വെച്ചിട്ടുള്ളു. പുരാണപുരുഷനായ ശ്രീരാമൻ മുതൽ പുരാണകഥകളെ കാവ്യവിഷയമാക്കിയ മഹാകവികൾവരെ പലരുടെയും നേക്കു് ആ അമ്പുകൾ പണയമെടുത്തു. തന്മൂലം തികഞ്ഞ എന്തെല്ലാം അഭിപ്രായങ്ങൾ അതിനിടയിൽ നമ്മെത്തുമ്പോഴൊക്കെ ഉണ്ടെന്നോ? ഒരു നെട്ടോട്ടംകൊണ്ടു് അവ നിങ്ങൾക്കു മനസ്സിലാക്കിത്തരാൻ എളുപ്പമല്ല. എങ്കിലും അദ്ദേഹത്തിന്റെ ആരോപണങ്ങളിലേതാണു നോക്കുക: കല്യാണസൗഗന്ധികം കഥയെ ഉപജീവിച്ച് കിളിപ്പാട്ടും ഉള്ള

* ഗ്രന്ഥകർത്താ— കുട്ടിക്കൃഷ്ണമാരാർ. മംഗളാദായം, തൃശ്ശൂർ

വിഖ്യാതമായ, വേബ് 855.

ലുമാക്കെ നിർമ്മിച്ച എഴുത്തമ്മൻ, നമ്പ്യാർ മുതൽപേർ ധീരോദ്ധതനായ ഭീമസേനനെ ഒരു ശുഭാവസ്ഥപ്രദവായി മാറ്റിക്കളഞ്ഞു എന്ന്; മലയാളഭാഷയിലെ നൈഷധീയ കാവ്യങ്ങളിൽ ഉണ്ണായിവായുരുടെ കഥകളി ഒരണ്ണമെഴികെ മരണപ്രാപ്തി നമുനെയും ദമയന്തിയെയും ആക്ഷേപിക്കുന്ന കൃതികളാണെന്ന്; സംസ്കൃതസാഹിത്യലോകത്തിലെ ബൃഹത്തൃയിയിലൊന്നായ നൈഷധം കാവ്യം ഔമിത്വം തോട്ടുതെറിയിട്ടില്ലാത്ത, അലങ്കാരങ്ങളുടെ തൊണിമന്ദകളി മാത്രമായ ഒരു ശബ്ദപ്രളയമാണെന്ന്; വാല്മീകിയുടെ രാമൻ ധർമ്മധീനനായ ഒരു പുരുഷത്തെപ്പോലെയെന്നു എന്ന്; കുംഭഭംസന്റെ മോചനശേഷം പച്ചയായ കാമസുഖാഭവത്തെ മുൻനിർത്തി നിർമ്മിക്കപ്പെട്ട ഒരു കാവ്യമാണെന്ന്; ചോര പണയിത്തനാലെ വെക്കിളി പിടിപ്പിക്കാൻ? സംസ്കൃതഭാഷയിൽ ആരംഭിച്ചതായ കാവ്യങ്ങളൊക്കെ പുണ്യതീർത്ഥങ്ങളാണെന്നും സംസ്കൃതകവികളുടെ വചസ്സുകളൊക്കെ ഋഷിപ്രോക്തങ്ങളാണെന്നും പറിച്ചുവെച്ചിട്ടുള്ളവർ ഇതു കേൾക്കുമ്പോൾ 'ശാന്തം, പാപം' എന്നു പറഞ്ഞു ചെറിയും പൊത്തി കുറിഞ്ഞു കണ്ടുകയ്യെന്തെന്ന് തീർച്ച. പക്ഷേ അതൊന്നും നോക്കിയിട്ടു കാൽമുട്ടി നിരൂപകൻ. മാറേക്കു് ഈ പറഞ്ഞതിനൊക്കെ യുക്തിയുണ്ടു്. ആ കവികളിൽ മിഥുനം പഠിച്ച് മണ്ടത്തരങ്ങളെയും ശ്രീരാമൻ തുടങ്ങിയ പുണ്യപുരുഷന്മാരുടെ ധർമ്മപുരിയെയും പ്രമാണാശ്ലാകങ്ങളോടെ എടുത്തുകാണിക്കുമ്പോൾ ഒരു മാതിരിക്കാക്കു് ഒന്നും മറ്റൊരു പറയാൻ തോന്നുകയില്ല. വാല്മീകിയുടെ രാമനും ആശാന്റെ സീതയും രണ്ടുപന്മാരും അങ്ങിവിട്ടിരിട്ട് കഴണം. മിക്കവാറും ഒന്നിന്റെ തുടർച്ചപോലെയാണു് മറ്റൊരു, കമാനം

ശാന്റെ സീത രാമന്റെ ഭാര്യ തുടങ്ങിയ പൊഴിക്കുന്ന ഭർത്തവങ്ങളും അവിടെയും കേൾക്കാൻ അർഹതയുള്ളവനാണു് രാമൻ എന്നദ്വേദം വാല്മീകിയുടെ വചനങ്ങൾ ഉൾക്കൊള്ളാണു് സമർത്ഥിക്കുന്നതു്. ഇത്ര കൗശലം കൊള്ളുകില്ലാത്ത ഈ രാമനെപ്പറ്റി വാല്മീകി എന്തിനൊരു കാവ്യമെഴുതി എന്നുപോലും നമുക്കു തോന്നില്ലാകും. ഇപ്പോൾതന്നെ നമ്മുടെയിടയിൽ വളരെ ലുപ്തമായി പോയിരിക്കുന്ന രാമനാമമേലും മാത്രമേ ഈ നിരൂപണം പ്രചരിച്ചുപരമ്പോഴേക്കു് തീരെ നിലയ്ക്കും എന്നും തോന്നുന്നു. പക്ഷേ വാല്മീകിരാമായണം വായിച്ചിട്ടുള്ളവർ പറയുന്നു, ശ്രീ രാമൻ ഉൾക്കൊള്ളുന്നതിനപ്പുറവും ഇപ്പുറവും രാമനു് അനുകൂലമായ നൂറുനൂറു ശ്ലോകങ്ങൾ കിട്ടിപ്പോകുന്നു. എന്തൊ, അതൊക്കെ അർഹതയുള്ളവർ തമ്മിൽ പറഞ്ഞു തീർക്കട്ടെ. ഏതായാലും ഒന്നു തീർച്ച; കീർത്തിമാത്രവുമത്രം കാമപപലനം ആയ ഒരു രാമനെ ചിത്രീകരിക്കാനായിരിക്കയില്ല, വാല്മീകിയെപ്പോലുള്ള ഒരു വരകവി രാമായണമെഴുതിയതു്. ഭാരതത്തിന്റെ മുൻപിൽ മനുഷ്യത്വത്തെപ്പറ്റും ബലികഴിക്കാൻ സന്നദ്ധനായ ഒരു ത്യാഗിയുടെ ചരിത്രമാണു്. അതു്, ഇന്നു് അന്തരമൊരു ത്യാഗം അനുവശ്യമായിരിക്കാം. അതു് മറ്റൊരു കാൽമുട്ടും. പക്ഷേ ആ അപഞ്ചലമായ കർത്തവ്യനിഷ്ഠ ആ വിതകുന്തി, ആ ക്ഷേത്രസാഹിത്യം, അവയെപ്പറ്റി എന്തു പറയുന്നു? ശ്രീ രാമന്റെ വാദത്തിന്റെ ഏക ലക്ഷ്യം സമാധാനപാലിൽ അക്കഥയൊക്കെ വിട്ടുപോയി.

രാജകുലത്തിൽ മറ്റൊരുതരം പ്രബന്ധങ്ങളുണ്ടു്. പാശ്ചാത്യകൃതികളിൽ പ്രസിദ്ധങ്ങളായവയെ ഏകദേശ സംഗ്രഹവും സ്വർണ്ണസംഗ്രഹവുമുള്ള രാമതീയകൃതികളായി

താരതമ്യം ചെയ്തുകൊണ്ടുള്ള പ്രബന്ധങ്ങളാണവ. ഭാസന്റെ സ്വപ്നവംസുവദത്തത്തെ ഒട്ടേറെപ്പേർ ഈ നാട് ആർവ്വനായും, കേരളം ഹൈന്ദവായുടെ ഇവാൻജലിനെ നളിനിയുമായും ചൈതന്യം ഭാഗ് ഏഷ്യയെ ശ്രീ ബുദ്ധചരിതവുമായും മാർഗ്ഗ താരതമ്യപ്പെടുത്തിയിരിക്കുന്നു. ഇംഗ്ലീഷ് സാഹിത്യത്തിൽ വലിയ പരിചയമില്ലാത്ത മാർഗ്ഗ ഇത്തരം പാരമ്പര്യകൃതികളെ യാദൃശ്യമായി കണ്ടുമുട്ടുമ്പോൾ അവയിൽ ശ്രദ്ധ തന്റെ അന്വേഷണബുദ്ധിയെ അതിദൂരം വ്യാപരിപ്പിക്കുന്നത് എത്രതന്നെ അനുമാദനീയമല്ല! 'പാവങ്ങളുടെ' കഥയിൽനിന്ന് ഒരംശത്തെ ഉപജീവിച്ചുകൊണ്ട് നോർമൻ മക്കിനാൽ ഏഴുതിരിയുള്ള ഇംഗ്ലീഷ് ഏകാങ്കനടകം ഈ ഭൂമികൾ തർജ്ജമ ചെയ്ത പ്രസിദ്ധപ്പെടുത്തിയപ്പോഴാണ് ശ്രീ മാർഗ്ഗ "ജതിവൃത്തം പ്രഖ്യാതമാവുമ്പോൾ" എന്നു തന്റെ പഠനം ഏഴുതിരിയെന്ന് പാരിതാസ്ത്യത്തോടെ അനുസ്മരിച്ചുകൊള്ളട്ടെ. ആ മനോഹരമായ ഏകാങ്കനാടകത്തിൽ കൊണ്ടുവന്നതുകൊണ്ട് വളരെയൊന്നുമില്ലെന്ന് അദ്ദേഹം സമർത്ഥിച്ചതിനോട് എനിക്കു യോജിപ്പില്ലെങ്കിലും ആ ലഘുകൃതി അദ്ദേഹത്തിന്റെ പഠനത്തിനു വിഷയിതമായി

തിൽ ഞാൻ അന്നും സന്തോഷിച്ചു. അഭിപ്രായങ്ങൾ ഹിന്ദുവായും മാർഗ്ഗത്തെ വിദ്യാവ്യസനിത്വം നമ്മുടെ ഏഴുതുക്കർക്ക് വളരെ 'മാർഗ്ഗശക്തിമാകേണ്ടതാണ്'. താരതമ്യപഠനങ്ങളിൽ മാർഗ്ഗ അധികം പ്രശോഭിക്കുന്നതിന്റെ കാരണവും ഈ വിദ്യാവ്യസനിത്വമാണ്. കണ്ണൂർ പിൽത്തുളി, തുടങ്ങിയുള്ള നമ്മുടെ വിദ്യാ വിഖ്യാപകാവൃത്തങ്ങളെക്കുറിച്ചുള്ള മാർഗ്ഗത്തെ പഠനം ആ കൃതിയിൽ ഏറ്റവും ശ്രേഷ്ഠമാണെന്ന് എനിക്കു തോന്നുന്നു.

ഔദ്യോഗികത്തിലെ പ്രബന്ധങ്ങളിൽ ഒട്ടേറെയും വിശ്വാസ്യതയുള്ള കൃതികളെ പരാമർശിക്കുന്നവ ആയതുകൊണ്ട് അവയ്ക്ക് കറഞ്ഞത് അഭിപ്രായം വ്യാപ്തിയെങ്കിലും കിട്ടത്തക്കവണ്ണം ഈ പണ്ഡിതനെക്കുറിച്ച് ലേഖനം മറ്റൊരു പരിഭാഷപ്പെടുത്താൻ ശ്രമിക്കുന്നതു വളരെ ഉചിതമായിരിക്കും. നമ്മുടെ വിമർശകന്മാരിലും ഉപന്യാസകന്മാരിലും ആ തോതിനു വളർന്നിട്ടുള്ളവർ മാർഗ്ഗപോലെ അധികമില്ല. അവിടുത്തെ അഭിപ്രായവ്യത്യാസങ്ങൾക്കിടയുണ്ടെന്നെന്നും മാർഗ്ഗത്തെ നിരൂപണങ്ങൾ കലാപ്രണയനങ്ങളാണ്.

കേരളത്തിലെ ഒരു സുപ്രസിദ്ധസാഹിത്യകാരനായ കല്യാണൻ തൊടിയമ്മണ്ണിന്റേതാണു് തന്റെ 48-ാമത്തെ വയസ്സിൽ ഈ കഴിഞ്ഞ ആഗസ്റ്റ് 25-ന് മട്ടന്നൂരിൽ വച്ച് നിര്യാതനായിരിക്കുന്നു. ഒരു കാലത്തു് ധാരാളം കവിതകളും മറ്റും എഴുതിക്കൊണ്ടിരുന്നു എങ്കിലും ഒടുവിലായി കാർഗ്ഗസ്സ് പ്രവർത്തനങ്ങളിൽ മുഴുകി സാഹിത്യത്തോടു് മിക്കവാറും യാത്രപറഞ്ഞു മട്ടായിരുന്നു. അദ്ദേഹത്തിന്റെ നഷ്ടം സാഹിത്യത്തിലും രാഷ്ട്രത്തിലും ഒരു വലിയ വിടവുണ്ടാക്കിയിരിക്കുന്നു.

ജഗൽസമക്ഷം

ഗന്മാകർത്താവ്
വെണ്ണിക്കുളം
ഗോപാലക്കുറുപ്പ്

പ്രസ്ഥകാവ്യപ്രസ്ഥാനം മലയാളസാഹിത്യത്തിൽ ആവിർഭവിച്ചത് 'നളിനി', 'അനിൽദാസ്' മുതലായ ഭദ്രരൂപങ്ങളായ ദീർഘകാവ്യങ്ങളിലൂടെ ആയിരുന്നല്ലോ. ആ പ്രസ്ഥാനം രൂപമുഖമായതോടൊപ്പം ഇന്നു അതിൽ വലിയ പരിണാമങ്ങളും സൃഷ്ടിച്ചുകഴിഞ്ഞിരിക്കുന്നു. അത്രത്തോളം രൂപഭേദമായില്ലാത്ത, സങ്കീർണ്ണഭാവന സ്പർശിക്കാത്ത ലഘു കാവ്യങ്ങളും ഗീതകങ്ങളുമൊക്കെ ആണ് ഇന്നത്തെ കവികളുടെ സുഭാഷന. സ്വാതന്ത്ര്യത്തിലേയ്ക്കും ജീവസംവർഗ്ഗതയിലേയ്ക്കുമുള്ള ഈ അടിവയ്പ് ഒരു വമ്പിച്ച പുരോഗമനമാണ് എന്നത് നിസ്തർക്കമത്രെ. എന്നിരിക്കിലും ആദികാലത്തെ ആ കരുവിൽ വാത്ത് ഒന്നും രണ്ടാം കൃതികൾ ഇടയ്ക്കിടെ ഉണ്ടായിക്കാണുന്നത് അഭിചക്ഷണിയമാണ്-വൈവിധ്യത്തിന്റെ കഥയൊഴിച്ചാൽത്തന്നെ, ആ രീതി പുറന്തള്ളിക്കളയത്തക്കവിധം അത്ര പഴുകിപ്പോയിട്ടില്ല. വള്ളത്തോളിന്റെ പാരമ്പര്യത്തിൽ കാലുറപ്പിച്ചു

നിൽക്കുന്ന വെണ്ണിക്കുളത്തിന്റെ തഴക്കമാണ് തുടികയ്ക്ക് അത്തരം ചില സഭാവനകൾ വെച്ചുപറഞ്ഞ യോഗ്യത പോലും വെച്ചുപുറപ്പെടുന്നതല്ല. അദ്ദേഹത്തിന്റെ 'ജഗൽസമക്ഷം' എന്ന ഈ കൃതി അതുകൊണ്ടു തീർച്ചയായും സ്വാഗതാർഹമാണ്.

ബങ്കിം ചന്ദ്രന്റെ പ്രസിദ്ധാഖ്യായികയായ 'ദുർഗ്ഗേശ്വരനാഥിനി'യിലെ ഭാഷാജലമായ ഒരു രംഗമാണ് ചർച്ചനാവിഷയം. പ്രസിദ്ധമായ ഇതിവൃത്തം സ്വീകരിച്ചതിനെ അസംവദമാക്കി മാത്രം കവിയുടെ കല്പനാശക്തിയെ സംശയിക്കേണ്ടതില്ല. ഇത് ഒരു രംഗചിത്രീകരണമാണെന്ന് ഭാഷണം. ഒരു ബീജം കവിയുടെ കയ്യിൽ കിട്ടിയിട്ടുണ്ടെന്നുള്ളു.

അയിഷ്ഠരാജകുമാരിയാണ് നായിക. "കാരാഗൃഹത്തിൽ ജഗൽസിംഹന്റെ സന്നിധിയിൽ ഇരിക്കുന്ന ആ ലംവണ്യയാമം, തന്നിൽ അനരക്കേതനും രാജകുമാരനാടു് അസുഖാലുവുമായ ഉസ്മാൻഷാന്റെ" മുന്നിൽ സ്വീകരിക്കുന്ന ആത്മചരിച്ചുമാണ് വിഷയബീജം. ആ ഹൃദയവതി സ്വഹൃദയേശനായ ജഗൽസിംഹനോടു പ്രദർശിപ്പിക്കുന്ന ത്യാഗസന്നദ്ധതയും രാജകുമാരന്റെ അധർമ്മഭീരുതയും അഭിമാനവും പ്രകടമാക്കുകയാണ് മഹാനാട്യദൃശ്യം.

വെണ്ണിക്കുളത്തിന്റെ സമുഖം ഔചിത്ര്യനിഷ്ഠമായ വർണ്ണനാഭിതി കാവ്യത്തെ ആദ്യനും മനോഹരമാക്കുന്നുണ്ട്. ആഭിയിൽതന്നെ വിജയോത്സവത്തിന്റെ പ്രസന്നതൃപ്തിഭാവമുള്ള നഗരത്തെയും അതിന്റെ നേരിയ അലകൾപോലും അടുക്കാതെ ഇരുണ്ടുകിടക്കുന്ന കാരാഗൃഹത്തെയും തട്ടിച്ചു വർണ്ണിച്ചശേഷം വിചാരവിവരനായ നായകന്റെ ഹൃദയത്തിലേയ്ക്കു കടക്കുന്നഭിതി അഭിനന്ദനീയമായിരിക്കുന്നു.

ഡക്കാൻ പബ്ലിഷിംഗ് ഹൗസ്, കോഴിക്കോട്.

“താമാലാമരമഴുന്നറ, തുടിച്ചുപിത്തം,
ഹോമാമോ കവിളിണയ്ക്കു കൊഴുപ്പുള്ളി
സിമാതിരിക്കത്തമി മുണ്ടുകളിൽസ്ഫുടിക്കു
മാമാതിരിയ്ക്കുവര വിജ്ഞാത വിദ്യയാനി”

ഇത്യാദിവർണ്ണനകൾക്ക് വിദഗ്ദ്ധനായ
ഒരു ചിത്രകാരന്റെ തൂലിക പതിഞ്ഞാലു
ള്ള ചൈതന്യമില്ലേ? ഇതാതിരി കണ്ണഞ്ചി
ക്കുന്ന ചിത്രങ്ങൾ ദേനാമോഷാ അല്ല ഇ
തിലുള്ളത്. ഓടാഘട്ടത്തിലും കഥാപാത്ര
ങ്ങളുടെ ഭാവഭേദങ്ങളെ സുസ്ഫുടമാക്കിക്കാ
ണിക്കുന്നതിനും വെണ്ണിക്കളത്തിനുള്ള കഴി
വ് മേലുദ്ധരിച്ച ശ്ലോകത്തിൽനിന്നു
സ്പഷ്ടമാണല്ലോ. സഹൃദയഹൃദയത്തെ
ഹാദാകർഷിക്കുന്നതിലും ഓടാ തൂലി
കാചലനവും ഹൃദയസ്ഫുർഗ്ഗകമാക്കുന്നതി
ലും കവികളുള്ള കലാപാടവസ്ഫുർത്തി കാ
ണാം. അതെ, കൈയിലെടുത്തതും സംസ്കൃത
സാധനത്തിന് സമഞ്ജസമായ രൂപം നൽ
കുന്നതിൽ വെണ്ണിക്കളത്തിന് പൂർണ്ണ വി
ജയം സിദ്ധിച്ചിരിക്കുന്നു.

പക്ഷേ, ഇത്രയും കൊണ്ടായോ? ഇതിവൃ
ത്തത്തിന്റെ കാൽപ്പാ? അതിനു എത്രത്തോ
ളം സംസ്കാരികമുല്യമുണ്ട്? എത്രത്തോളം
ആത്മാർത്ഥതയുണ്ട്? പ്രസിദ്ധേതിവൃത്തംത
ന്നെ. എങ്കിലും കവി എന്തിനാണിതി
ന്മേൽ തിരഞ്ഞെടുത്തു എന്ന ചോദ്യത്തിന്
ന്യായമായ അവകാശമുണ്ട്. അനുകൂലിയില്ലാ
ത്തെത്തു് ഉണ്ടായിവരുന്നത് വാദസ്യയ
യായാലും അതു ഉത്തരജകമാവുകയില്ല. മരി
ച്ചുടണ്ണിഞ്ഞു്, മർദ്ദനത്തിന്റെയും സ്വേ
ച്ഛാപ്രഭവതയുടെയും സിംബളായിമാത്രം

ഇന്ന് അവശേഷിക്കുന്ന ക്ഷത്രിയസംസ്കാര
ത്തിന്റെ അലകൾ ഇന്നത്തെ ഒരു കവി
യിൽനിന്നുതിരുസ്ഥാരം അതിനെ ജീർണ്ണ
തയുടെ മണിയൊലിയായിട്ടേ ആരും കണ
ക്കാളു. ത്യാഗസ്വപ്നനതയെയാ ആത്മചി
തൃത്തയോ കീർത്തിക്കുന്നതിനാണെങ്കിൽ ഇ
ത്ര നന്നു്. എങ്കിലും ഇതേ ആദർശങ്ങൾ
ക്കൊത്ത ഇതിവൃത്തം സാമാന്യജനതയുടെ
ജീവിതത്തിൽനിന്നു തിരഞ്ഞെടുത്തു് സഹൃദ
യരുടെ സംസ്കാരത്തെ സ്ഫുർത്തിക്കുന്ന
വിധം ചിത്രീകരിച്ചിരിക്കുന്നതിൽ നന്നായേ
ന്നെ. പ്രസിദ്ധേതിവൃത്തസ്വീകരണത്തെ മ
ന്നാകെ പുമരിക്കയല്ല. ചിന്താവിഷ്ടയായ
സ്വീതയിലെന്നുപോലെ വിപ്ലവാത്മക
വും അഗാധവുമായ ഒരു ഭാവനാത്മക
തും ഇതിവൃത്തം ഒരു കറവാകുന്നില്ല. പക്ഷേ
ജഗൽസമക്ഷത്തിന്റെ കഥ അതാണോ?
ഇടതുന്ന് മിന്നൽ പിണ്ടുപോലുള്ള വർണ്ണ
സംഘാതങ്ങളും താളവും മാധുര്യവും തുളുമ്പു
ന്ന പദാവലികളും മനോവിചിത്രീകളുടെ കട
ന്നുപോയിക്കഴിഞ്ഞാൽ അവിടെ ക്ഷണിക
മായ ഓഫ് ഓടാനുഭൂതിയുടെ ഓർമ്മയല്ലാതൊ
ന്നും അവശേഷിക്കുകയില്ല. അവ നമ്മുടെ
ചിന്തയിൽ മുടറുകയില്ല. നമുക്കു തീരെ
വിരളമായി ലഭിക്കുന്ന ഇത്തരം നിഷ്പ്ര
തികൾ-അനല്പമായ പരിശുദ്ധ വ്യയംചൈ
തന്യോവുന്ന കൃതികൾ-ജീവിതസ്ഫുർഗ്ഗക
ഉല്ലാസവരുന്നത് വ്യസനകരമാണു്. വെ
ണ്ണിക്കളം ഇനി ഇത്തരം ഭേദമന്തിനായി.
തൂലികയെടുക്കുസ്ഥാരം ആശാൻ സ്പഷ്ടിച്ചു
കാണിച്ച അനന്തസ്സത്ത തുളുമ്പുന്ന മാതൃക
ദേനാമ്മിക്കുമെന്നു വിശ്വസിക്കുന്നു.

കെ. എസ്. എൻ.

നീണ്ടനിഴൽ

ഗ്രന്ഥകർത്രി:

കോന്നിയൂർ മീനാക്ഷിഅമ്മ M. A.

യൂണിവേഴ്സിറ്റി കാഴ്ചപ്പാട്

നറവൽ വായനയിൽ പരേട്ടെഴുത്ത

നായി കഴിഞ്ഞുകൂടാൻ കാലം വരുമെന്ന് ഒരു വ്യക്തമായതായി മുമ്പുവരുകയായിരുന്ന കാര്യമല്ല. പ്രതിവാദമെന്നോണം പുറത്തു വന്നുകൊണ്ടിരിക്കുന്ന നാവുകൾക്കിടയിൽ കഥാകൃത്തു നവ്യതയോ ഭവ്യതയോ കുറവായതായിരിക്കാം എന്റെ ഈ വിപ്രതിപത്തിയ്ക്കുള്ള കാരണം എന്നു തന്നെല്ലെ പ്രസ്താവിക്കേണ്ടതാണ് നാവൽ നിർമ്മാണക്രിയയിൽ വിചരിക്കുന്നവർക്കു സിദ്ധിക്കാതെ വന്നേക്കാമെന്നു ശങ്കിക്കുന്നു. കേരളീയരുടെ ഭാവനാവർദ്ധനവിലോപമാണെന്ന് പരാക്ഷയമായിപ്പോലും പ്രസ്താവിക്കാനും ഒരുങ്ങുന്നില്ല. സകല തരക്കാരെയും, വിവിധ ചിന്താമണ്ഡലചിഹ്നങ്ങളെയും, എക്കാലത്തും സിപ്പിക്കാൻ നാവുകൾക്കു പരിമിതമായ കഴിവുകൾ മാത്രമുള്ള എന്തു പറയുന്നതിൽ അല്പം വാസ്തവം ഇല്ലാതില്ല. വിശാലാശയസമ്പന്നന്മാരും ഉഗ്രധീമാന്മാരും ആയ ടാഗോർ,

സി. വി. ജോളിയായവരും ആജീവനാന്തം സിപ്പിക്കാൻ നാവുകൾക്കു കഴിഞ്ഞിട്ടുണ്ടെങ്കിൽ, മഹാത്മാഗാന്ധി, ജവഹർലാൽ നെഹ്റു, വിദ്യുപിററ, കമാനോശാൻ ജോളിയായവരും എക്കാലത്തും സിപ്പിക്കാൻ അവർക്കു കഴിഞ്ഞിട്ടില്ലെന്നുള്ളതും പ്രസ്താവിക്കേണ്ടിയിരിക്കുന്നു. ഒരു കാലത്തു് സൈജനകമായിരുന്ന ഗ്രന്ഥങ്ങളും, സാഹിത്യശാഖകളും പിന്നൊരു കാലത്തു് രസശൂന്യങ്ങളായിത്തീർന്നു ചിലരുടെ ജീവതത്തിൽ സംഭവമാണെന്നുള്ളതിന്നു സംശയമില്ല. ജോലിയിരിക്കുകൊണ്ടല്ല, മനസ്സു വർദ്ധനകൊണ്ടല്ല, സാഹിത്യഭാഷകത്തോടുള്ള വിരോധതകൊണ്ടല്ല, ഏങ്ങനെയോ നാവൽസാഹിത്യത്തിന്നു എന്റെ മേലുണ്ടായിരുന്ന സ്വാധീനശക്തി കുറഞ്ഞുകുറഞ്ഞു മറഞ്ഞുവരുന്നു എന്നുള്ളതു ഒരു വാസ്തവമാകുന്നു.

അങ്ങനെയിരിക്കവെയാണ്, കഥാ നായികതന്നെ കത്തുകൾ മുഖേന കഥ മുഴുവൻ വായനക്കാരെ പറഞ്ഞുകൊണ്ടിരിക്കുന്നതായി ഒരു നാവൽ ശ്രീമതി കോന്നിയൂർ മീനാക്ഷിഅമ്മ വിരചിച്ചിരിക്കുന്ന വസ്തുത ഏതാ ഒരു മാസികയിൽ പ്രസിദ്ധപ്പെടുത്തിക്കാണാനിടവന്നതു്. പ്രധാന കഥാപാത്രങ്ങൾ ഒന്നൊന്നായി വന്നു വായനക്കാരന്മാർ കഥ പറയുന്ന 'ഓഡ' എന്ന നാവൽ. മുന്പോരിക്കൽ വായിച്ചിട്ടുള്ളതിന്റെ അമൃതയുടേ അരോപകരണവും മുമ്പിൽ വന്നുനിന്നു എന്നു വിലക്കി എങ്കിലും, ബഹുമാന്യകലാലയത്തിലെ മലയാളകലാ കലാലയുടെ തുലികയിൽ നിന്നു പുറത്തുവന്നിരിക്കുന്ന 'നീണ്ട നിഴലി'നു ഇരുട്ടല്ല നവമായൊരു പ്രകാശംതന്നെ കണ്ടെയ്ക്കുന്നു എന്നു കരുതി പുസ്തകം വരുത്തി വായിച്ചു നോക്കി. ഗ്രന്ഥകർത്താക്കളുടെ പ്രശംസാർഹമായ പ്രത്യേകതയേയും മറ്റുമെന്തൊന്നുമായ ആസ്വാദ്യതയേയും കുറിച്ച് പ്രസ്താവിക്കുന്നു.

ക്കാതിരിക്കാൻ നിവൃത്തി ഇല്ലാത്തതിനാൽ ചിലതു ഇവിടെ കുറിക്കുന്നു എന്നു മാത്രം.

വിവാഹബലാകുന്നതിനു മുമ്പോ, വിവാഹബലായതിനു ശേഷമാ ഉള്ള നായികാനായകന്മാരുടെ ദുരിതങ്ങളും സംയോജനപ്രതിബന്ധങ്ങളും ഒന്നും ഈ ഗ്രന്ഥത്തിലില്ല. ദൃഷ്ടശിഷ്ടകഥാപാത്രങ്ങളുടെ അനുക്രമപ്രതികൂലപ്രവർത്തനങ്ങളാകട്ടെ, ഭയങ്കരസംഭവവർണ്ണനകളാകട്ടെ, വിവിധ ഭാഷണരസികതയാകട്ടെ ഇതിൽ അഭൂതം കാണുന്നില്ല. എന്നിട്ട് 288 പുറമുള്ള ഈ നാവലിലെ 91 കത്തു വായനക്കാരെ സിപ്പിച്ചുകൊണ്ട് മിലേട്ടത്ത് പൊട്ടിച്ചിരിപ്പിച്ചുകൊണ്ട്, തരംഗ ഹിതമായ ഗംഗാനദിപ്പോലെ, പുകാവനത്തിലെ ഇളം കറുപ്പോലെയെ, കോമള ശിശുക്കളുടെ കളനാദം പോലെ, വായനക്കാരെ അവസാനം വരെ സിപ്പിക്കുന്നു; മറക്കാനൊക്കാത്ത വിധം നായിക ഹൃദയത്തിൽ സ്ഥലം പിടിക്കുന്നു; വായനയ്ക്കു ശേഷം യുവതികളുടെ മനോഗതിക്കു വരുന്ന മാറ്റങ്ങൾ ഓർത്ത് നമ്മൾ ബന്ധുരചിന്താ വിശിഷ്ടരാകയും ചെയ്യുന്നു. എന്താണിതിന്റെ രാജ്യം?

ഒരു 'ധർമ്മാലയ'ത്തിലെ ശിക്ഷണപരിക്ഷണങ്ങൾക്കു ഗതൃന്തമായില്ലാതെ വിധേയയായിത്തീർന്ന ജാൻ സ്കൂൾക്കൈനൽ പാസ്സായതിനു ശേഷം, ഒരു ഉദാര മനസ്കൻറെ മാസംതോറുമുള്ള ധനദാനം മുഖേന നല്ലവർഷം കലാശാലയിൽ ഉൾപ്പെട്ടിറങ്ങിയും, പ്രതിഭാശാലിനിയും ആയി ജീവിതം നയിച്ച് ബി. എസ്സ്. സി. പാസ്സാകുന്നു. കഥാനായിക തന്റെ രക്ഷകന്മാരിൽനിന്നും അയയ്ക്കുന്നതാണ് ഈ ഗ്രന്ഥത്തിലെ കത്തുകൾ. മറുപടി പ്രതീക്ഷി

ക്കാൻ പാടില്ലെന്ന കന്യാദിനേൽ ആ ഉപകന്മാരിൽനിന്നും എഴുത്തുകൾ അയയ്ക്കുകയും കാര്യസ്ഥൻ മുഖേന അയച്ചുകൊണ്ടിരിക്കുവെ, ഭാവിവരണം യന്ത്ര ഉപകരണവു പ്രയോജനപ്പെടുത്തി നായികയോടു നമസ്കാരം ചെയ്യുന്നതും, ഒന്നും രണ്ടാണെന്നറിയാതെ അവൾ അന്തരം വളർത്തി വിവാഹം നടത്താൻ നിശ്ചയിക്കുന്നതും കൂടികത്തുകൾ മുഖേന വെളിപ്പെടുന്നുണ്ട്. അനന്തരമായി സന്തോഷമായി, കലാലയത്തിൽ കാലാനുസൃതമായി, അവളിൽ വന്നുപേരുന്ന ഭാവഭേദങ്ങൾ അല്ലാത്തതും എന്നാൽ വേദവിധത്തിലും, പുരാണവർത്തനത്തിൽ ഗ്രന്ഥകർത്രി പ്രദർശിപ്പിക്കുന്ന സാമർത്ഥ്യമാണ് ഗ്രന്ഥത്തിനുള്ള ഒരു മേന്മ. സാഹിത്യരചനയോടു നാലുവർഷത്തിനുള്ള അസാധാരണ സ്നേഹം അജ്ഞാതാലോചനയും ആ സ്നേഹം മധുരമായി ചിത്രീകരിക്കാൻ കോന്നിയുളിനുള്ള സാമർത്ഥ്യം ഒന്നു വേറെ രത്നമാണ്. കോമള വിദ്യാർത്ഥിനികളിൽ സ്വതസ്സിദ്ധമായി കാണുന്ന അസൂയ, അല്പത്തരങ്ങൾ, എന്നിവയോടൊപ്പം, അവരുടെ നിത്യജീവിതത്തിൽ നിറഞ്ഞമായി വന്നുകൊണ്ടിരിക്കുന്ന മാനസികപരിവർത്തനങ്ങളും, അവലോകനത്തിൽനിന്ന് അഹംബുദ്ധിയിലേക്കുള്ള നെടുമൊട്ടങ്ങളും ഒട്ടും കുറവുകൂടാതെ സജ്ജനകമായി വർണ്ണിച്ചിരിക്കുന്നു. ബിരുദധാരിണി ആയതോടുകൂടി ഒരുനാവലിലുൾക്കൊള്ളാൻ സാധ്യമാകാത്ത ഉപകന്മാരിൽനിന്നും അയച്ചുകൊടുക്കുന്നതായി പ്രതിഭാസവന്നതും, ആത്മരക്ഷയെന്നും, അക്ഷീണപരിശ്രമമാണെന്നും ആയതുകൊണ്ടാണിരിക്കാം, ലളിതഭാവമുള്ളതായ ഈ കത്തുകളിൽ മധുര്യവും മഹിമയും ഫലിതവും ഒന്നുപോലെ കലർന്നുകിട്ടിയിട്ടുള്ളതെന്നു വിചാരിക്കേണ്ടിയിരിക്കുന്നു. അഭിജാതകലാജാതനും, പരോപ

കാര്യങ്ങൾ, സിംഹാസനം ആയ
തന്റെ രക്ഷിതാവിനെ കാമകന്മാർ ക്രമ
ണ ഏകദേശം ജീവിതസർവ്വസ്വവും
ആയി. ജാതുകാരിയായും ദുരന്തത്തിന്റെ
ലീലാ നാമധേയം സ്വയം സ്വീകരിച്ചു
കഥാനായിക കൈവശപ്പെടുത്തുന്നത് അ
വളരെ കഠിനമായ ഒരു കാര്യമായിരുന്നു. തെളിഞ്ഞ
വിളക്കുള്ള സംസ്കൃതചിന്തയ്ക്കൊക്കെ
മാതൃകകൾ.

അന്യധനം ഭാഗമായി സ്വീകരിച്ചു
പ്രശസ്തമായി പരീക്ഷകളിൽ വിജയം
സമ്പാദിച്ചു ഏകദേശം വിശാലതയും
പ്രതിഭാസമുദ്ധവും ആക്കിത്തീർന്ന നായി
കയുടെ ജീവിതം മാനസികവും മാതൃകാപ
ര്യം ആയിത്തീർന്നിരിക്കുന്നു.

“തേച്ചുമിനുക്കിയാൽ കാന്തിയും മുഖവും
വാച്ചിട്ടും കല്പകൾ ഭാരതാംബേ!
താണകിടക്കുന്നു നിൻകക്ഷിയിൽ ചാണ
കാണാതെയൊഴുകുകൊടിയിനം.”

എന്ന കഥാകാരന്റെ മിഷണറിപര
മായ കവിതാശകലം ഗ്രന്ഥപാഠ്യമാണെന്നി
രിക്കുന്നു. എപ്പോഴും വായനക്കാർ ഓർമ്മപാക
ുന്നതാണ്. സമതന്ത്രസംരംഭനം ഒരു ലോകം
ഉടലെടുക്കാൻ ഒരുക്കങ്ങൾ നടന്നുകൊണ്ടി
രിക്കുന്ന ഈ കാലഘട്ടത്തിൽ ധനികന്മാർ
തങ്ങളുടെ ധനം അന്യരുടെ അടിവുപിടിക്കും
അങ്ങനെ ഐശ്വര്യലോകസംവിധാനത്തി
നുംവേണ്ടി വിവിധോദ്ദേശ്യങ്ങളിൽ അ
ത്യാവശ്യത്തെ ഗ്രന്ഥകർത്താവിന്റെ പ്രത്യേകവും
പരോക്ഷവും ആയി പ്രസ്താവിക്കുകൊണ്ടി
രിക്കുന്നത് ഗ്രന്ഥത്തിന്റെ പ്രത്യേകമായി
മഹിമ വർദ്ധിപ്പിക്കുന്നുണ്ട്. പരിമിതവ
ർദ്ധി, കൊച്ചുവാക്കുണ്ടാകാൻ മാ
ത്രമല്ല മനോഹരവർണ്ണനകളെ അനുരൂപ
മാക്കുവാനും കോർത്തിണക്കി ചമച്ചിരിക്കു
ന്നത് ഗദ്യത്തെ അനവധിസുന്ദരമാക്കിത്തീ
ർത്തിരിക്കുന്നു.

ഈ വിധത്തിലുള്ള കത്തുകളെഴുതാൻ
കഴിവു ഒരു കഥാരികളെ ലഭിക്കുന്ന പക്ഷം,
അവർ എത്രതന്നെ വിരൂപയോ വർദ്ധിപ്പി

ശാപിനാൽ ആക്രാന്തരോ ആയിക്കൊള്ള
ട്ടെ, നല്ലൊരു കവിതാവിനെ കൈയ്ക്കുവാ
നുവാൻ കരുത്തുള്ള പത്രാധിപരികളെന്നുള്ള
തിന്നു സംശയമില്ല. അക്രമമോഷണിയവും
വരികണവിപക്ഷണവും ആയി ഇതു അ
ധികം കത്തുകൾ എഴുതി ഒരു നാവൽ വി
വേദിക്കാനുള്ള സാമർത്ഥ്യം ഈ ശ്രീമതിക്കു
എങ്ങനെ ലഭിച്ചു എന്നുള്ളതും അല്ല ഒരു
അഭ്യർത്ഥനയുടെ വക നൽകുന്നതാണ്. കാൽ
ശതാബ്ദത്തെക്കുറിച്ചുള്ള കലാപരമായ ജീവിത
ത്തിനിടയ്ക്ക് ശിഷ്യ സ്മരണാസ്മരണയായ
ഈ ഈ ഗുരുനാമ ആശീർവാദത്തിന്റെ ശി
ഷ്യരെ വിശദാംശം കൃതരാക്കി കേരളത്തിലെ
അടുത്തായി അയച്ചുതിന്നിടയ്ക്ക്, അവരിൽ പല
ബാലികമാരുടെയും പലതരം കത്തുകൾ ഉണ്ടാ
കിയ ഏകദേശം സമ്പാദിക്കാൻ ഗ്രന്ഥകർത്താ
ക്കു ഇടവന്നിരിക്കുന്നു. അതിനാൽ നാവൽ
ലോകത്തു ആവിർഭവിച്ചിട്ടുള്ള ഈ പുതുമ
അനുഭവിച്ച വിജയിക്കാൻ അധികം പേ
ർ കഴിയുമെന്നു തോന്നുന്നില്ല. ഒടുവിൽ
തന്നെ എഴുതിയതുമുഖ്യ ഏതാനും കത്തുകൾ
കൂടി എഴുതി നായികയുടെ അനുരാഗമനോ
ഭാവം കുറച്ചുകൂടി വിശദമാക്കേണ്ടതായിരു
ന്നു എന്നൊരു തോന്നൽ പുസ്തകം വായിച്ചു
തിന്നപ്പോൾ ഉണ്ടായിപ്പോയി. ഈ വി
യുടെ ബാഷ്പപവർഷത്തിനുശേഷം, സ
സമുദ്ധവും ഉദ്യോഗസ്ഥനായും ആയ പല നാ
വകകളും കൈകളിൽ കൈവന്നിട്ടുണ്ടെങ്കി
ലും, നവ്യതയും രസികതയും ഒന്നുപോലെ
കളിയാടുന്ന നാവൽ ഇതുമാത്രം കാൽമാ
നേ കഴിയുന്നതല്ല. “ലളിതകാമമുഖം മെ
ണിയവും ഈ വണ്ണവിസ്താരംകൊണ്ട്”
ഇതു ആകർഷകമായ ഒരു മിത്രം ആലേ
ഖനം ചെയ്ത കലാകരലയായ കഥാവിധാ
നിക്കും, കൃതിക്കും സകല ഭാവുകങ്ങളും ആ
ശംസിച്ചുകൊള്ളുന്നു” എന്നു അവതാരികാ
കാരനായ സംസ്കൃതകാളജ് പ്രിൻസി
പ്പാൾ ശ്രീ. എ. ഗോപാലപിള്ള എം. എ
യുടെ ആശംസ ആവർത്തിച്ചുകൊണ്ട്
ഈ ഇവിടെ അവസാനിപ്പിച്ചുകൊള്ളട്ടെ.

വെങ്കട്ട, പരമേശ്വരൻപിള്ള.

പേനയോ, തോക്കോ ?

വി. കേശവദേവ്

“തത്ത്വഫലങ്ങൾ പഴുത്തുപൊഴിയും. ജീവിതവൃക്ഷമാകട്ടെ, നിത്യപച്ചയായിരിക്കും.”—ഗേഥേയേ ഉദ്ധരിച്ചുകൊണ്ട് ഖേനീൻ പറഞ്ഞതാണിത്.

യുഗങ്ങളായി, ഈ ജീവിതവൃക്ഷമിങ്ങനെ പച്ചയായി നിൽക്കുന്നു. അനവധി തത്ത്വകസുമങ്ങൾ ഈ വൃക്ഷത്തിൽ വികസിച്ചിട്ടുണ്ട്; അവയിൽ ചിലതു കായ്കളാവുകയും ചിലതു വിളഞ്ഞു പഴുക്കുകയും ചെയ്തിട്ടുണ്ട്; പഴുത്ത തത്ത്വഫലങ്ങളെല്ലാം പൊഴിഞ്ഞു വീഴുകയും ചെയ്തിട്ടുണ്ട്. എന്നിട്ടും, ഈ ജീവിതവൃക്ഷമിന്നും പച്ചയായിത്തന്നെ നിൽക്കുന്നു. ഇതിലിനിയും തത്ത്വമൊട്ടുകൾ വിരിയും; കായ്കൾ പഴുത്തു പഴുമാകും; അവയെല്ലാം പൊഴിഞ്ഞു വീഴുകയും ചെയ്യും. പിന്നെയും, ജീവിതവൃക്ഷം പച്ചയായിത്തന്നെ നില്ക്കും.

ഗേഥേ പറഞ്ഞതും, ഖേനീൻ അനുഭവിച്ചതുമായ ഈ സത്യത്തെ, തുറുർകു

ടിയ പുരാതനസാഹിത്യസമ്മേളനത്തിന്റെ ചർച്ചായോഗത്തിൽ ഞാൻ ഉദ്ധരിച്ചപ്പോൾ, ഖേനീന്റെ അനുയായികളെന്നു ഭാവിക്കുന്ന ചിലർ എന്നെ എതിർക്കുകയുണ്ടായി. രാഷ്ട്രീയവും സാമ്പത്തികവും സാമൂഹ്യവുമായ തത്ത്വങ്ങൾ ശാശ്വതങ്ങളല്ലെന്നും, ജീവിതവൃക്ഷത്തിൽനിന്നു എന്തൊരു തത്ത്വഫലവും പൊഴിഞ്ഞുവീഴുന്നതുകണ്ടു മനസ്സിക്കുവാൻമുട്ടുന്ന മനക്കരുത്തു സാഹിത്യകാരന്മാർക്കുണ്ടാകണമെന്നും പുരാതനീകൾ അടയാളമിട്ടതാണ് അജ്ഞതയാണെന്നും ചക്രവാളങ്ങളുടെ അപ്പുറത്തേക്കു എത്തി നോക്കുവാൻ സാഹിത്യകാരന്മാർക്കു കഴിവുണ്ടാകണമെന്നും ഞാൻ വാദിച്ചു. സാഹിത്യകാരന്മാരെ രാഷ്ട്രീയകക്ഷിയുടെ അച്ചടക്കവലയത്തിൽ അകപ്പെടുത്തി അടിമകളാക്കുവാനുള്ള ശുദ്ധതന്ത്രത്തെ എതിർത്തുകൊണ്ടാണ് ഞാൻ വാദിച്ചത്. മർദ്ദിതരും ചൂഷിതരായ ജനങ്ങളുടെ ചേരിയിൽനിന്നു കൊണ്ട് പുരാതനീകൾ വേണ്ടി സന്ധിയില്ലാത്ത സമരംചെയ്യുന്ന സാഹിത്യകാരന്മാരെ, സങ്കുചിതമായ രാഷ്ട്രീയകക്ഷികളുടെ ഉള്ളിലകപ്പെടുത്തി വീർപ്പുമുട്ടിക്കരുതേ, എന്നു ഞാൻ അഭ്യർത്ഥിച്ചു.

പക്ഷെ, ഖേനീന്റെയും മാക്സ് നീന്റെയും പുരാതനീയുടേയും പേരുപറഞ്ഞുകൊണ്ട്, പഴയയുടെ നാറത്തുണിയും മുററി അവിടെ വന്നിരുന്ന ചിലർ, എന്റെ മേൽ ഭീരുത്വം ആരോപിച്ചു. ഒരേനാളിനെ രാഷ്ട്രീയസമരത്തിൽനിന്നു ഒഴിഞ്ഞുമാറുവാൻ വേണ്ടി ഞാനെടുക്കുന്ന ഒരു തന്ത്രമാണിതെന്ന് അവർ എന്നെ കുറപ്പെടുത്തി. സ്വപേയിനിലെ ആഭ്യന്തരയുദ്ധത്തിൽ പങ്കെടുത്തു മരണമടഞ്ഞ കറുപ്പുവെളിനെയും റാഡിക്കാൽസിനെയും ചൂഷിക്കാണിട്ടുകൊണ്ട് അവർ സാഹിത്യകാരന്മാരെ പറ്റത്തക്കവെക്കുകയും അവിടെ കക്ഷിയിൽചേർന്ന് അവരുടെ മദ്രാവാക്യങ്ങൾ വിളിച്ചുകൊള്ളുവാൻ.

അവർ എന്റെ മേൽ കൊണ്ടുവന്ന ആരോപണങ്ങളെ ഞാൻ അവഗണിക്കുന്നതേ ഉള്ളൂ. എന്തുകൊണ്ടെന്നാൽ, അവർ പുരുമയിൽ പൊതിഞ്ഞുതന്ന പഴയ സംസ്കാരികഗുളികകളെ പരിശോധന കൂടാതെ വിഴുങ്ങിയില്ലെങ്കിൽ, അവരുടെ രാഷ്ട്രീയപരിപാടികളെ ചോദ്യംകൂടാതെ അനുസരിച്ചില്ലെങ്കിൽ, അവർ നടത്തുന്ന ഘോഷയാത്രകളിലെല്ലാം പങ്കുകൊണ്ടില്ലെങ്കിൽ, അവർ എഴുതിത്തള്ളുന്ന ചവറുകളെല്ലാം സാഹിത്യമെന്നെന്നു സമ്മതിച്ചില്ലെങ്കിൽ, ഇപ്പോൾ ആരോപണങ്ങൾ ആരുടെ മേലും കെട്ടിവയ്ക്കുവാൻ ശ്രമിക്കുന്നത് അവരുടെ പതിവാണു്. പക്ഷെ, പേനവലിപ്പിച്ചിറങ്ങു് തോക്കുതാങ്ങിക്കൊണ്ടു പടക്കിറങ്ങുവാനുള്ള ആചാനം, സാഹിത്യകാരനെ സംബന്ധിച്ചിടത്തോളം വളരെ പ്രാധാന്യമേറിയ ഒരു പ്രശ്നത്തെ ഉന്നയിച്ചിരിക്കുന്നു. അതെന്നു പരിശോധിക്കാം.

കാഡ്വെല്ലിന്റെയും റാൾഫാക്സിന്റെയും ഗ്രന്ഥങ്ങളെ ഞാൻ ശ്രദ്ധേയംകൂടി വായിച്ചിട്ടുണ്ടു്. കാഡ്വെല്ലിന്റെ “ചുരുമോഹവു യഥാർത്ഥ്യം” എന്ന ഗ്രന്ഥവും, റാൾഫാക്സിന്റെ “നോവലും ജനങ്ങളും” എന്ന ഗ്രന്ഥവും കലാകാരന്മാർ പൊതുവേയും, സാഹിത്യകാരന്മാർ പ്രത്യേകിച്ചും വായിക്കുകയും പഠിക്കുകയും ചെയ്യേണ്ടതാണു്. മാക്സിസത്തിന്റെ വെളിച്ചത്തിൽ അവർ സാഹിത്യത്തെ, അന്യോധാരണമായ വൈദഗ്ദ്ധ്യത്തോടുകൂടി വിശകലനം ചെയ്തിരിക്കുന്നു. അത്തരം വിചയേറിയ സാഹിത്യനിരൂപണങ്ങളെഴുതിലോകത്തിനു സംഭാവനചെയ്ത കാഡ്വെല്ലും റാൾഫാക്സും, സ്വപതിനിഖെ പടക്കളത്തിലെ ചോരയിൽക്കിടന്നു പിടയുന്ന

തിനെ ഭാഗ്യമായി കണ്ടുമ്പോൾ, എന്തിക്കുവേണ്ടുള്ള ബഹുമാനത്തിനു് ഉലച്ചിൽ തട്ടുന്നുണ്ടു്.

തോക്കിന്റെ കാഞ്ചി വലിച്ചു വിട്ടുവാൻ, യന്ത്രത്തോക്കു തിരിക്കുവാൻ, ‘ലെഫ്റ്റ് റൈറ്റ്’ മാർച്ചുചെയ്യുവാൻ, എതിരോളിയുടെ നേരെ കൈമുട്ടി അലറുവാൻ, കാഡ്വെല്ലിനേയും റാൾഫാക്സിനേയും പോലുള്ള പ്രതിഭാശാലികൾ വേണമെന്നുണ്ടേ? യന്ത്രങ്ങളെക്കൊണ്ടും യന്ത്രം തിരിക്കാവുന്നവരെക്കൊണ്ടും സുധിക്കാവുന്ന കൂട്ടക്കൊലകൾക്കായി, മാനസികമുഖ്യങ്ങൾ സ്പഷ്ടിക്കുന്ന ധിഷണാശാലികളെ നിയോഗിക്കുന്നതു്, സാമൂഹ്യവും സംസ്കാരികവുമായ ദുർഗ്ഗുരുമല്ലേ? കഴിഞ്ഞ ലോകമനായുധത്തിൽ, റൂസ്വെൽറ്റും ചർച്ചിലും സ്റ്റാലിനും തോക്കും താങ്ങിക്കൊണ്ടു് മുന്നണിയിലേക്കു ചെല്ലാത്തതെന്തുകൊണ്ടു്? എന്തുകൊണ്ടാണു് റഷ്യൻ ശാസ്ത്രകരന്മാരും നോവലെഴുത്തുകാരും നടക്കുകയുള്ളതും നടന്നടന്നതും, ഗായകന്മാരും, ശത്രുക്കളുടെ വെടിയുണ്ടകളിൽനിന്നു് ഒഴിഞ്ഞു നിന്നിരുന്നതു്? ഈ ചോദ്യങ്ങൾക്കു് ശരിയായ ഉത്തരം പറയുമ്പോൾ കാഡ്വെല്ലിനോടും റാൾഫാക്സിനോടും സഹതാപവും, അവരെ ഹാസിസ്റ്റ് നായ്ക്കൾക്കു് ആഹാരമായി എറിഞ്ഞുകൊടുത്തവരുടെ നേരെ കോപവും ഉണ്ടാകാതിരിക്കുക സാദ്ധ്യമല്ല.

സ്വന്തം ധീരതയും ത്യാഗവും മറുക്കിക്കളിച്ച്, അന്യരുടെ ധീരതയും ത്യാഗവും വിമിശിതപ്പെട്ടു വിചാരിച്ചു പറയുന്ന രാഷ്ട്രീയകക്ഷി വടക്കാൻ എവിടേയുമുണ്ടു്. ലോകസംസ്കാരം എറിഞ്ഞു ചാമ്പലായാലും പുരോഗതി മുട്ടില്ലായാലും, അധികാരം കരസ്ഥമാക്കണമെന്ന മാത്രമേ, ഈ രാഷ്ട്രീയ കക്ഷി

വടക്കാക്കു വിപരമമുള്ള, ശാസ്ത്രകാരനായാ
 ലും കലാകാരനായാലും തത്ത്വചിന്തകനാ
 യാലും രാജ്യമീമാംസകനായാലും ആഴ്ത്ത
 കിട്ടിയൊലുടൻ മുന്നണിയിലേക്കു മാർച്ചുചെ
 യുന്നു; തോക്കിന്റെ കാഞ്ചി വലിച്ചു വിട
 ണം—അതാണ് ഈ രാഷ്ട്രീയാധികാര
 മോഹികൾ പറയുന്നത്. ഇത്തരക്കാർക്ക് രാ
 ഷ്ട്രീയ മുതലുടല്ല നടത്തുവാൻ വേണ്ടി
 പേന വലിച്ചെറിഞ്ഞു, തോക്കും എടുത്തു
 കൊണ്ടു സാഹിത്യകാരന്മാർ മുന്നണിയിലേ
 ക്കുവരണമോ എന്നതാണ് പ്രശ്നം.

സാംസ്കാരികമുല്യങ്ങളെ സൃഷ്ടിക്കു
 വാൻ കഴിവുള്ളവർ, പടക്കളത്തിലെ വെടി
 യുണ്ടകളിൽ ഭംഗ്യപരീക്ഷണം നടത്തു
 ന്നതു്, മനുഷ്യസമുദായത്തിന്റെ ഭൗതിക
 വും സാംസ്കാരികവുമായ പുരോഗതിയോടു
 ചെയ്യുന്ന അക്ഷന്തവ്യമായ അപരാധമാ
 ണെന്നു ഞാൻ കരുതുന്നു. സാംസ്കാരിക
 മുല്യങ്ങൾ സൃഷ്ടിക്കുന്നവരെ യുദ്ധഭൂമിയി
 ലേക്കു തള്ളിവിടുന്ന ഭരണാധികാരികളും
 രാഷ്ട്രീയകക്ഷികളും എത്രതന്നെ ഉന്നതാ
 ദർശങ്ങൾ ഘോഷിക്കുന്നവരായിരുന്നാലും
 പുരോഗതിയുടെ ശത്രുക്കളാണെന്നു ഞാൻ
 ദൃഢമായി വിശ്വസിക്കുന്നു. ജനതകളുടെ
 ശ്രേയസ്സിനെ ആഗ്രഹിക്കുന്ന ഭരണാധികാ
 രികളും രാഷ്ട്രീയകക്ഷികളും ഇതുവരെ
 പ്രതിഭാശാലികളെ ആയോധനപ്പിശാചി
 ന് ആഹുതി ചെയ്തിട്ടില്ല. എന്നു മാത്ര
 മല്ല, രാഷ്ട്രീയസ്വാതന്ത്ര്യത്തെ തുടർക്കു
 ലികമായി ബലികഴിച്ചിട്ടുപോലും, ജനത
 യുടെ സാംസ്കാരികമുല്യങ്ങളെ രക്ഷിക്കു
 വാൻ ഭരണാധികാരികളും രാഷ്ട്രീയക
 ക്ഷികളും മടി കാണിച്ചിട്ടില്ല. പാലീസ്
 പട്ടണത്തെയും, അതിലുള്ള വിലമതിക്കാത്ത
 സാംസ്കാരികസമ്പത്തുകളെയും സംരക്ഷി
 ക്കുവാൻ വേണ്ടി പട്ടണവാസികൾ ജമ്മൻ

സൈന്യത്തിനു കീഴടങ്ങിയിട്ടുപോൾ, ആരും
 അവരെ കുറ്റപ്പെടുത്തിയില്ലെന്നു മാത്രമല്ല,
 അഭിനന്ദിക്കുകയും കൂടി ചെയ്തു. ജമ്മൻ
 പട്ടാളക്കാർ രാജ്യയിൽ പല കുറ്റാളത്തനങ്ങ
 ലും കാണിച്ചുവെങ്കിലും ലിയോ ടോറസ്സോ
 യിയുടെ വസതിയും മേശയും എഴുത്തു സാമ
 ഗ്രികളും നശിപ്പിച്ചതാണ്, ഏറ്റവുമധി
 കം ചെപ്പു ടോറാക്കിയതു്. രാജ്യൻകലാ
 കരന്മാരെയും ശാസ്ത്രകാരന്മാരെയും യുദ്ധ
 മേഖലകളിൽനിന്നു് അകറ്റിനിർത്തുവാൻ,
 സംസ്കാരികമുല്യങ്ങളെ വിലമതിക്കുവാൻ
 പഠിച്ചിട്ടുള്ള അവിടത്തെ ഭരണാധികാരി
 കൾ പ്രത്യേകം ശ്രദ്ധിച്ചിരുന്നു. ശാസ്ത്രകാ
 രന്മാരും കലാകാരന്മാരും യുദ്ധമേഖല സ
 ന്ദരിക്കുകയാണെങ്കിൽ, അവരുടെ ജീവനു്
 അപായം വരുത്തിക്കൊടുക്കുമെന്നു എല്ലാ മുൻ
 കരുതലുകളും ചെയ്യുകയും പതിവായിരു
 ന്നു. പട്ടാളക്കാരെ വിനോദിപ്പിക്കുവാൻ
 യുദ്ധമേഖലയിലേക്കു പോകുന്ന നാടക
 സംഘങ്ങൾക്കും ഗായകസംഘങ്ങൾക്കും
 യാത്രാവാഹനത്തും സംഭവിച്ചിട്ടില്ല. അങ്ങ
 നെയെക്കൊണ്ടു്, ജനങ്ങളുടെ സാംസ്കാ
 രികപുരോഗതിയിൽ ആഗ്രഹമുള്ള പരി
 ഷ്കൃതരായ ഭരണാധികാരികളും രാഷ്ട്രീ
 യകക്ഷികളും ചെയ്യുന്നത്. നേരെമറിച്ച്,
 അവരുടെ മുദ്രാവാക്യങ്ങളെ അർത്ഥം അറി
 യാതെ ഉദ്ധരിച്ചു നുവീടത്തെ “വിപ്ലവ
 കാരികൾ” പറയുന്നു, സാഹിത്യകാരന്മാർ
 പേന വലിച്ചെറിഞ്ഞു തോക്കെടുക്കുവാൻ.

പേന വലിച്ചെറിഞ്ഞു് തോക്കും വാരി
 ക്കുതലും എടുക്കാത്ത സാഹിത്യകാരന്മാരെ
 ല്ലാം, ഭീരുക്കളാണത്രേ! ലെനിൻഗ്രാഡിനെ
 ജമ്മൻ വിമാനങ്ങൾ ബോംബുചെയ്തുകൊ
 ണ്ടിരുന്നപ്പോൾ, അവിടത്തെ മുസിരത്തിൽ
 റിസച്ച് നടത്തിക്കൊണ്ടിരുന്ന ശാസ്ത്രകാര
 ന്മാർ ഉടൻതന്നെ വിമാനനാശകത്തോക്കു

കളിമോളെ പുറത്തുപാടുകയല്ല ചെയ്യുന്നത്. പ്രത്യുത, അവർ അവരുടെ പയ്യപ്പടയെ അടർ തുടന്നുകൊണ്ടിരുന്നത ഉള്ള. അങ്ങനെയൊന്നവർ, അവരുടെ ധീരത പ്രദർശിപ്പിച്ചിരുന്നു. ഇന്ത്യക്കാരിലും പട്ടാളക്കാരിലും മത്രം ധീരത ദർശിക്കുവാൻ, ശാസ്ത്രകാരന്റേയും കലാകാരന്റേയും ധീരത മനസ്സിലാക്കുവാൻ കഴിവില്ലാത്തതിൽ എന്തിനുള്ളതല്ലേ! പ്രേംസാഹജനകമായ ഒരു വാക്കോ നോക്കോ കിട്ടാതെ, പ്രതിബന്ധങ്ങളുടെ ഒത്തനടുവിൽ കൂടി, പട്ടിണിയിലും യാതനകളിലും കൂടി, ബുദ്ധിപരമായ അടികളിലൂടെയും, പൊരുതിപ്പെരുമ്പി മുങ്ങാത്തപോക്കുന്ന കേരളത്തിലെ പുരോഗമനസാഹിത്യകാരന്മാർ പേന വച്ചിപ്പോയ ഒരു വാക്കിനേക്കാൾ കൂടുതൽ കൊണ്ടാണോ, ഭീരുക്കളായിപ്പോയത്? അങ്ങനെയും രാഷ്ട്രീയമുതലെടുപ്പിലുള്ള വ്യഗ്രതയും ധീരതയെക്കുറിച്ചും, ഏനിക്കും എന്നെപ്പോലുള്ളവർക്കും ആ ധീരത ആവശ്യമില്ലതന്നെ. ജെയിൽഡിപ്ലോമയും, അനർഗ്രാഷ് സർട്ടിഫിക്കറ്റും ത്യാഗചിഹ്നങ്ങളാകുകയില്ലെന്ന് ഞങ്ങൾ കരുതുന്നതുകൊണ്ടാണ്, അതെല്ലാം ഉണ്ടായിരുന്നിട്ടും ഞങ്ങൾ അതൊന്നും പ്രദർശിപ്പിക്കാത്തത്.

മഷ്കിന്റേയും ലെനിന്റേയും പുരോഗതിയുടേയുമൊക്കെ പേരും പറഞ്ഞുകൊണ്ട് രാഷ്ട്രീയമുതലെടുപ്പു നടത്തുവാൻ തുടർ സമ്മേളനത്തിൽ ഓടിയെത്തിയ കൂട്ടർ, സാരമായ ഒരുപദേശം ഞങ്ങൾക്കു തരികയുണ്ടായി—സാഹിത്യകാരന്മാർ, ദൈനന്ദിനരാഷ്ട്രീയസമരത്തിൽ പങ്കെടുക്കുവാൻ മാത്രമേ, പുരോഗമനപരമായ സാഹിത്യകൃതികൾ സൃഷ്ടിക്കുവാൻ സാധിക്കുകയുള്ളൂ എന്ന്. അവർ പറയു

ന്ന വിവർണ്ണിതം നമ്മരിക്കുമെന്നുവെച്ചാൽ തന്നെയും, രാഷ്ട്രീയസമരത്തിൽ അവർ ഭരണ വ്യാഖ്യാനകൂടി നാം അംഗീകരിക്കേണ്ടതായി വന്നു. രാഷ്ട്രീയസമരത്തിന് അവരുടെ വ്യഖ്യാനമെന്താണ്? അവർ പറഞ്ഞുതന്ന മുദ്രാവാക്യങ്ങൾ വിളിക്കുക; അവർ പറയുമ്പോൾ ചേക്കേയറ നടുത്തുക; അവരുടെ ആജ്ഞ കിട്ടുമ്പോൾ തോക്കെടുക്കുക; അവർ ആവശ്യപ്പെടുമ്പോൾ ജയിലിൽ പോവുകയും ഒളിവിലിരിക്കുകയും ചെയ്യുക; മാർക്സവർമെയ്യുന്ന സമരങ്ങളെല്ലാം സമരങ്ങളാണെന്നു സമ്മതിക്കാതിരിക്കുക—അങ്ങനെയങ്ങനെ പോകുന്നു അവരുടെ വ്യഖ്യാനം. അവരുടെ രാഷ്ട്രീയസമരത്തിൽ പങ്കെടുക്കുന്ന ഏതൊരു മിത്രനും മറ്റുള്ളവർക്കുവെച്ചെ എന്തുതന്നെ ഏഴുതിയലും പുരോഗമനസാഹിത്യം. അവരുടെ ദൈനന്ദിന ചോഷയാത്രകളിൽ പങ്കെടുക്കാത്തവർ എത്രതന്നെ വിപ്ലവകരമായ കവിതയോ നാടകമോ നോവലോ ഏഴുതിയലും പുരോഗമനസാഹിത്യമാവുകയുമില്ല. മഹാഭാരതം മറ്റു മികർ വേറെ ചില മുദ്രാവാക്യങ്ങൾ മുഴക്കുന്നുണ്ട്.

“ക്രിസ്തവിൽ വിശ്വസിക്കാത്തവൻ പാപിയാകുന്നു.”

“അജ്ഞാതവിൽ വിശ്വസിക്കാത്തവൻ ക്രമഹാസകനാണ്.”

“വേദങ്ങളിൽ വിശ്വസിക്കാത്തവൻ മദ്യേച്ഛനാകുന്നു.”

അതു പോകട്ടെ. ദൈനന്ദിനരാഷ്ട്രീയസമരത്തിൽ സാഹിത്യകാരൻ പങ്കെടുത്തില്ലെങ്കിൽ, പുരോഗമനസാഹിത്യം സൃഷ്ടിക്കുവാൻ കഴിയുമോ, ഇല്ലയോ എന്ന പ്രശ്നം പരിശോധിക്കാം. സാഹിത്യസ്ര

ഷ്ടിക്കു നിരാനമായ അനുഭൂതിയെപ്പറ്റിയുള്ള മറ്റൊരു ധാരണയിൽ നിന്നാണ് ഈ വാദം ഉന്നയിക്കുന്നത്. എല്ലാം തന്നെ റിട്ടോറേവിച്ചാണെന്ന് മറ്റൊരു വാദം ഏഴുതിയാലേ ശരിയാവുകയുള്ളൂ എന്നും അങ്ങനെ എഴുതാത്തതൊന്നും പുരാതനസാഹിത്യമാവുകയില്ലെന്നും അവർ ധരിച്ചുവെച്ചിരിക്കുന്നു. അങ്ങനെയൊക്കെ വേദികൾക്കുണ്ടുള്ള വേദനയെപ്പറ്റി ഒരു കവിതയെഴുതുന്നതിനു മുൻപായി, കവി തോക്കിന്റെ മുൻപിൽ ചെന്നു നിൽക്കണം; മരണത്തെപ്പറ്റി എഴുതണമെങ്കിൽ, പരീക്ഷണാത്മകമെന്നു ചാകണം—ഇത്തരം അനുഭവങ്ങൾ പറഞ്ഞാൽ, ചിരിക്കുകയല്ലാത്തതു മെയ്യേ! സാഹിത്യകാരന്, അയാളുടെ അനുഭവങ്ങളിൽനിന്നു മാത്രമല്ല, അന്യരുടെ അനുഭവങ്ങളിൽനിന്നും—സമുദായത്തിന്റെ അനുഭവങ്ങളിൽനിന്നും—അനുഭൂതികൾ ഉണ്ടായിക്കൊണ്ടിരിക്കണം. അതായത്, അന്യവ്യക്തികളുടെയും, സമുദായത്തിന്റെ പൊതുവായും ഉള്ള അനുഭവങ്ങളെ, സ്വന്തം അനുഭവങ്ങളാക്കിത്തീർക്കുവാൻ സാഹിത്യകാരന് കഴിവുണ്ട്. അഥവാ, അത്തരം കഴിവുണ്ടെങ്കിൽ മാത്രമേ, അയാൾ സാഹിത്യകാരനാവുകയുള്ളൂ. സാഹിത്യകാരന് അയാളുടെ ചുറ്റുപാടുമായിട്ടുള്ള കായികമായ ബന്ധത്തെ ആശ്രയിച്ചല്ല, മാനസികമായ ബന്ധത്തെ ആശ്രയിച്ചാണ്, അയാൾക്കു അനുഭൂതിയുണ്ടാകുന്നത്.

സാഹിത്യകാരൻ ദൈനന്ദിന രാഷ്ട്രീയ സമരങ്ങളിൽ മത്സരിച്ചു, മനുഷ്യരുടെ ചുറ്റുപാടും സമരങ്ങളിലും പങ്കെടുത്തുകൊണ്ടാണിരിക്കുന്നത്. ആ പങ്കെടുക്കൽ അധികവും കായികമല്ല, മാനസികമാണ് എന്നൊരു വ്യത്യസ്തമായ ഉള്ള അയാൾ ഒന്നിൽനിന്നു ഒഴിഞ്ഞു നിൽക്കുന്നില്ല, ഒഴിഞ്ഞു

നിൽക്കുവാൻ സാധ്യമല്ല. എന്തുകൊണ്ടെന്നാൽ, അയാളുടെ ചുറ്റുപാടുമുള്ള വിചാരങ്ങളെയും വികാരങ്ങളെയും ആവിഷ്കരിക്കുവാൻ അയാളുടെ മനസ്സിന് സാധാരണയിൽ കവിഞ്ഞു കഴിവുണ്ട്. വായു ചലിച്ചാൽ ലതകൾ ചലിക്കുന്നതുപോലെ, സമുദായത്തിന്റെ വിചാരങ്ങളും വികാരങ്ങളും സ്വാഭാവികമായിത്തന്നെ സാഹിത്യകാരന്റെ മനസിൽ ചലനമുണ്ടാക്കുന്നു. എന്തെന്നു നിസാരമായ ശബ്ദവും അയാളുടെ മനസ്സിൽ പ്രതിധ്വനിയുണ്ടാക്കും; എന്തെന്നു നിസ്സാരമായ രൂപവും അയാളുടെ മനസ്സിൽ നിഴലടിക്കും. ആ ശബ്ദങ്ങളെയും രൂപങ്ങളെയും അയാൾ കലാസൃഷ്ടിക്കുകയും വിധിയിൽ നിയന്ത്രിക്കുകയും, ക്രമീകരിക്കുകയും, കേന്ദ്രീകരിക്കുകയും ചെയ്യുന്നു. അപ്പോഴാണ്, കലാസൃഷ്ടി സാധ്യമാകുന്നത്.

ഈ നിയന്ത്രണത്തിനും ക്രമീകരണത്തിനും കേന്ദ്രീകരണത്തിനുമെല്ലാം സമയവും സ്വൈരതയും ആവശ്യമുണ്ട്. ലോകയാത്രകളിൽ മുറ്റാവാളുങ്ങൾ വിളിക്കുവാൻ ചെമ്മീൻറെററു മാർച്ച ചെയ്യുവാനും നടന്നാൽ, സംസ്കാരികമുഖ്യങ്ങളെ പാകപ്പെടുത്തി ഏകദേശം സാഹിത്യകാരന് സമയവും സ്വൈരതയും കിട്ടുമോ? പക്ഷേ മുഴുവൻ രാഷ്ട്രീയപ്രവേശങ്ങളോടുകൂടിയല്ലെങ്കിൽ, രാത്രിയിൽ വന്നിരുന്ന് അന്നത്തെ സംഭവങ്ങളെപ്പറ്റി പത്രത്തിനൊരു റിപ്പോർട്ട് തയ്യാറാക്കിയാൽ, അതു സാഹിത്യമാകുമോ? പല ജോലികൾക്കിടയിൽ മെയിൽ പോകുന്നതിനു മുമ്പ് ഒരു കത്തെഴുതുന്നതുപോലെ, എഴുതിത്തള്ളാവുന്നതാണോ സാഹിത്യം? പത്രറിപ്പോർട്ടുപോലെയും കത്തുപോലെയും എഴുതാവുന്നതാണോ സാഹിത്യമെങ്കിൽ, ഏന്തിനിക്കുട്ടർ സാഹിത്യകാരനാവാൻ ശല്യപ്പെടുത്തുന്നു? അവർക്കുതന്നെ

ഏഴുതിയെഴുതിത്തള്ളരുതോ, കവിതകളും കഥകളും നാടകങ്ങളും മറ്റും? ദേശ മുഴുവനുമുപോലെ സാഹിത്യസൃഷ്ടി നടത്താമെങ്കിൽ, അവർക്കുതന്നെ ചുട്ടുപുട്ടു കൂട്ടിക്കൊള്ളരുതോ, സാഹിത്യദാശകൾ?

ഇക്കൂട്ടർ പറയുന്നതിലുള്ള ആവശ്യം കണ്ടാൽ തോന്നും, അവരുടെ പ്രക്ഷോഭം കൊണ്ടു മാത്രമാണ് ഈ ജീവിതവൃക്ഷമിങ്ങനെ നിൽക്കുന്നതെന്ന്. അവർ വിളിച്ചുപറയുന്ന മുദ്രാവാക്യം കേട്ടാൽ തോന്നും, ജീവിതത്തിന്റെ അവസാനവാക്കാണ് അവർ പറയുന്നതെന്ന്. അവർ നിൽക്കുന്ന നിൽപ്പുകളൊക്കെ തോന്നും, അതിനപ്പുറത്തു ജീവിതമില്ലെന്നും, വെറും ശൂന്യത മാത്രമാണെന്നും. പക്ഷെ, അതൊന്നാകുന്തോ സാഹിത്യകാരന്മാർ കലുഷകയില്ല. ഇക്കൂട്ടരെപ്പോലെതന്നെ പലരും ജീവിതത്തിന്റെ “അവസാനവാക്ക്” പറഞ്ഞിട്ടുണ്ട്. ഇക്കൂട്ടരെപ്പോലെ തന്നെ, “ഇതിനപ്പുറത്തെത്തുമില്ല” എന്ന വേദത്തിൽ, ജീവിതത്തിന്റെ അനന്തമായ പുരാതനതയുടെ മാർഗ്ഗത്തിൽ വിഭജിച്ചുനിന്നി

ട്ടുണ്ട്. പക്ഷെ, ആ “അവസാനവാക്ക്” കളെയെല്ലാം നിഷേധിച്ചുകൊണ്ട്, പ്രതിബന്ധങ്ങളെയെല്ലാം തട്ടിത്തകർത്തുകൊണ്ട്, ജീവിതം പുരോഗമിച്ചുകൊണ്ടു തന്നെയാണിരിക്കുന്നത്. ആ പുരാതനതയുടെ അനന്തതയിലേക്ക് എത്തിടാനാശ്വാൻ കഴിവുള്ളവർക്ക് ഈ കോമരംതുളുലുകൾ കാണാമ്പാൾ ചിരിവലികിയേ ഉള്ളു.

കേരളത്തിലെ പുരാതനസാഹിത്യകാരന്മാരോടും ഒരു വാക്ക് പറയണമുണ്ട്. നാം പുരാതനതയുടെ പക്ഷത്തു നിൽക്കുന്നു. പുരാതനതയുടെ ഇടയ്ക്കു് അടയാളമിട്ടു നിറയ്ക്കുവാൻ ആർക്കും സാധ്യമല്ലെന്നും നമുക്കറിയാം. ഭൂതവും നാം, പുരാതനതയുടെ ശത്രുക്കളോട്—യജമാനത്വത്തോട്—നാം എതിർത്തുകൊണ്ടിരുന്നു. ഇനിയും—ഇനിയും നാം യജമാനത്വത്തോടു എതിർക്കേണ്ടിയിരിക്കുന്നു; പുതിയ തത്ത്വശാസ്ത്രവും, പുതിയ മുദ്രാവാക്യങ്ങളും, പുതിയ സമരതന്ത്രങ്ങളും കൊണ്ട് നമ്മെ എതിർക്കുവാൻ വരുന്ന രാഷ്ട്രീയയജമാനത്വത്തോടു നാം എതിർക്കുക തന്നെ വേണം.

ആധുനികജീവചരിത്രസാഹിത്യത്തിൽ ഒരു പുത്തൻ വഴി വെട്ടിത്തുറന്ന എങ്കിൽ ലഡ്വിഗ് എന്ന ജർമ്മൻ സാഹിത്യകാരൻ ഈ സപ്തംബറിൽ സ്വിറ്റ്സർലണ്ടിൽവെച്ച് നിർമ്മുതനായിരിക്കുന്നു. വളരെ വർഷങ്ങളായി ഇദ്ദേഹം മാതൃഭൂമിയായ ജർമ്മനിയെ വിട്ടു സ്വിറ്റ്സർലണ്ടിൽ താമസിക്കുകയായിരുന്നു. ഇദ്ദേഹത്തിന്റെ കൃതികളിൽ ഡിസ്മാക്ക്, റൈപ്പാളിയൻ, റുസ്ചെൽട്, ഗെഫെ ഇവ വിഖ്യാതങ്ങളാണ്.

മേണന്റെ പ്രചാരം

കെ. എം. ജോർജ്ജ്

ഒരു പുസ്തകത്തിന്റെ വിജയമാ അവ
ജയമോ നിർണ്ണയിക്കുന്നത് കലാനിരൂപക
ന്മാരോ പുസ്തകവ്യാപാരികളോ ആയി
രിക്കും? പുസ്തകവ്യാപാരിയുടെയും കലാനി
രൂപകന്റേയും മതിപ്പ് എപ്പോഴും യോജി
ച്ചുവരണമെന്നില്ല. പേരെടുത്ത ആളുകളെ
ക്കൊണ്ട് അവർക്കു പ്രത്യേകം പ്രാവീണ്യ
മുള്ള വിഷയത്തിൽ, പുസ്തകമെഴുതിച്ച്
ഏറ്റവും അനുയുക്തമായ സന്ദർഭത്തിൽ
പ്രസിദ്ധീകരിച്ചു ധാരാളം പണം സമ്പാദി
ക്കുന്ന പുസ്തകവ്യാപാരികൾ പ്രചാരത്തെ
സംബന്ധിച്ച് നല്ല കണ്ണുള്ളവരാണ്.
ഇംഗ്ലീഷുകാരുടെ ഇപ്പകാരം പ്രസിദ്ധ
പ്പെടുത്തുന്ന മിഡ് ഗ്ലാസ് മന്ദിരങ്ങൾ ഒരു
വർഷംതന്നെ അഞ്ചും എട്ടും പതിപ്പുകൾ
ആവശ്യമായി വന്നിട്ടുള്ളതും നമുക്കു അവ
ർചിതമല്ല. പക്ഷെ, മലയാളഭാഷയിൽ
പാവുപുസ്തകങ്ങളിറിക്കാരുടെ കരുണയോ
സാമൂഹ്യസംഘടനകളുടെ പ്രേരണയോ കൂടാ
തെ ഒരു വർഷത്തിനുള്ളിൽ വീണ്ടും മുദ്രണം
പെടുത്തേണ്ടിവരുന്ന കൃതികൾ തീരെ ഇല്ലെ

ത്തന്നെ പറയാം. നമ്മുടെ നാട്ടിൽ എ
തെങ്കിലും ഒരു പുസ്തകത്തിന്റെ ആയിരം
പ്രതികൾ ഒരു വർഷംകൊണ്ടു വിറ്റഴി
ഞ്ഞാൽ അതൊരു വിജയമാണെന്നു സങ്കോ
ചംകൂടാതെ പറയാം. അപ്പോൾ, ഒരു വർ
ഷത്തിനുള്ളിൽ എത്രെങ്കിലുമൊരു പുസ്തക
ത്തിന്റെ 15,000 പ്രതികൾ വിറ്റഴിഞ്ഞു
എന്നു പറഞ്ഞാൽ അതൊരുമുട്ടം തന്നെ
യല്ലേ? പുസ്തകവ്യാപാരമണ്ഡലത്തിലെ ഒരു
അത്ഭുതമാണ് മേണൻ.

112 കന്നിയിൽ മേണന്റെ 1000
പ്രതികൾ മുദ്രണംപെടുത്തുവേണ്ടി അവ
വിറ്റഴിയുന്നതിനു ഞ്ഞു വർഷംതന്നെ
പോരാതെവന്നു. 114 ധനുവിൽ 1000
പ്രതികൾ തികച്ച് അടിച്ചിടുന്നതിനു മേ
ണന്റെ കത്താവിനു ഡെലുമിറ്റാതിരുന്ന
തിനാൽ 500 കൊണ്ടു നിർത്തി. അതു ചെ
ലവാകുന്നതിനു മൂന്നു വർഷം തികച്ചും വേ
ണ്ടിവന്നു. പിന്നെ മട്ടോന്നുമാറി. 117-
ലും 118-ലും ആയിരം പ്രതികൾ വീരം
ചെലവായി. 119-ൽ ആറായിരമായി
വർദ്ധിച്ചു. 120-ൽ പതിമൂവായിരമായി.
ഇങ്ങനെയാണ് മേണന്റെ പ്രചാരത്തി
ന്റെ ഗതി.

ഇതിൽനിന്നും മേണനെക്കുറിച്ചും
തൽക്കർത്താവായ ചങ്ങമ്പുഴ കൃഷ്ണപിള്ള
യെക്കുറിച്ചും പലതും പഠിക്കാൻ കഴിയുമെ
ന്നു മാത്രമല്ല, മലയാളത്തിലെ പുസ്തകവ്യാ
പാരികൾ, വായനക്കാർ, സാഹിത്യനിരൂപ
കന്മാർ എന്നിവരെക്കുറിച്ചും ചിലതൊക്കെ
നമുക്ക് മനസ്സിലാക്കാൻ സാധിക്കുന്നതാ
ണ്. ഒരു കവിയുടെയോ, കൃതിയുടെയോ,
ശരിയായ മാഹാത്മ്യം നേർത്തെ മനസ്സി
ലാക്കി, ഭൂതദൃഷ്ടിയോടുകൂടി പ്രസിദ്ധീകരണ
ത്തിനു തുറിച്ചുന്ന പുസ്തകവ്യാപാരികൾ
നമ്മുടെ നാട്ടിൽ ഇല്ലെന്നതന്നെ പറയാം.
ഇങ്ങനെയുള്ള മേണന്റെ രണ്ടാംപതിപ്പ്

കേവലം 500 പ്രതികൾ മാത്രം ആകുകയില്ലായിരുന്നു. പുതിയ കൃതികൾ വായിച്ചുനോക്കി അഭിപ്രായം പറയുന്നതിൽ ഉത്സാഹം കാണിക്കുന്ന സാഹിത്യനിരൂപകന്മാർ കേരളത്തിന്റെ പല ഭാഗങ്ങളിലും ഉണ്ട്. അഞ്ചു വർഷംകൊണ്ട് 1500 പ്രതികൾ വാങ്ങിത്തീർത്ത് ഈ സാഹിത്യ രസികന്മാരും മിഖ ഗ്രന്ഥശാലകളുമത്രേ. അതുവരെയും മേണൻ സാധാരണ വായനക്കാരുടെ മദ്ധ്യത്തിൽ പടന്നുപിടിച്ചില്ല. അവരുടെ നോട്ടത്തിൽ അന്നു ചങ്ങമ്പുഴ കത്തിയെറിയുന്ന ഒരു പന്തം ആയിരുന്നില്ല. പുകയുന്ന ഒരു കൊള്ളിമാത്രം. ആ കൊള്ളി കൈരളിയുടെ ഉള്ളിൽവെച്ച് നിരൂപകന്മാർ വിടീനോട്ടേഴ്സുങ്ങൾമാടുകൂടി കറേനാർ ഉറതിക്കൊണ്ടിരുന്നു. അപ്പോൾ അതു ക്രമേണ പറ്റിപ്പിടിച്ചു അർദ്ധസമയംകൂടെ പുകതന്നെ പടന്നുനിന്നുവെങ്കിലും, ഒടുവിൽ പൊട്ടണം ആളിക്കത്തി ആകപ്പാടെ ഉജ്ജ്വലപ്രഭാപുലിതമാക്കിത്തീർത്തു. ഇങ്ങനെയൊണ് മേണൻ ഏതൊരു മലയാളിയുടേയും ശ്രദ്ധയെ ആകർഷിച്ചത്. ഇന്നു മേണൻ പേരെടുത്ത ഒരു കവിയുടെ പേരെടുത്ത ഒരു കൃതിയാണു്. ഏകിലും 112-ൽ അതു പേരെടുക്കേണ്ട ഒരു കവിയുടെ പേരെടുക്കേണ്ട ഒരു കൃതി മാത്രമായിരുന്നു. ഈ യോഗ്യത അറിയുന്നത് ഇന്നു ദോഷവിഭവചനംചെയ്ത് മൂലുനിർണ്ണയം ചെയ്യാൻ പ്രാപ്തിയുള്ള മുതക്കം മിലർ മാത്രമാണു്. അവരിൽനിന്നും പ്രസ്തുത അഭിപ്രായം സാധാരണ വായനക്കാരിലേക്കു സംക്രമിക്കാൻ നാലഞ്ചു വർഷംതന്നെ വേണ്ടിവന്നു. അതു കഴിഞ്ഞപ്പോൾ മേണൻ പേരെടുത്തുവരുന്ന ഒരു കവിയുടെ പേരെടുത്ത ഒരു കൃതിയായിത്തീർന്നു.

മേണന്റെ അസാമാന്യമായ പ്രചാരത്തിനു ആസ്പദം ബാഹ്യവും ആന്തരികവുമായുള്ള കാരണങ്ങളാണു്. പ്രത്യേകിച്ചു 119 മുതലുള്ള അട്ടുപുസ്തകമായ പ്രചാരം ഏറിയകൂടും ബാഹ്യമായ കാരണങ്ങളെ ആശ്രയിച്ചിരിക്കുന്നു. 118-നു ശേഷമാണു് രണ്ടാം ലോകമഹായുദ്ധം ഭരതീയരെ പലവിധത്തിലും സ്पर्ശിച്ചത്. മലയാളിയുവാക്കന്മാർ ആയിരക്കണക്കിനു യുദ്ധസംബന്ധമായ പ്രവർത്തനങ്ങളിൽ ഏർപ്പെട്ടു. നാണയം കണക്കുവിട്ടു വെരുത്തു. വീട്ടിലും വെളിയിലും പണം ധാരാളമായി. അതോടുകൂടി വായിക്കുന്നതിനുള്ള പ്രതിപത്തിയും വളരെ മേടങ്ങു വർദ്ധിച്ചു. അങ്ങനെ പത്രങ്ങളും പുസ്തകങ്ങളും ധാരാളം ലഭ്യമായിത്തുടങ്ങി. പക്ഷെ, മറ്റു പുസ്തകങ്ങൾ നൂറുനൂറായി പെലവാഴപ്പോൾ, 'മേണൻ' ആയിരക്കണക്കിനാണു് വിറ്റുപിഞ്ഞതു്. അപ്പോൾ ബാഹ്യമായ ഇക്കാരണങ്ങളെക്കാൾ പ്രധാനമായി, സ്ഥായിയായി ഏതോ ഒരു പ്രത്യേക മേച്ചും മേണൻ ഉണ്ടു് എന്നു സമ്മതിക്കാതെ തരമില്ല. ആ മേന്മയുടെ ഘടകങ്ങളെക്കുറിച്ചാണു് ഇനിയും ചിന്തിക്കേണ്ടതു്.

മേണൻ ഒരു നാടകീയ ഗ്രാമീണവിദ്വപകാവ്യം ആണെന്നു ഗ്രന്ഥാരംഭത്തിൽത്തന്നെ പറയുന്നുണ്ടു്. ഈ സമസ്തപദത്തിൽ 'വിലാപകാവ്യം' എന്ന പദം അറിയാത്തവർക്കു പ്രാധാന്യം. നാടകീയമായ ഘടനയോടുകൂടി ഈ കാവ്യത്തിൽ 14 രംഗങ്ങളുള്ളതിൽ അവസാനത്തെ രംഗം മാത്രമാണു് ശരിക്കുള്ള വിലാപം. ആ വിലാപത്തിനു വേണ്ടിയുള്ള പശ്ചാത്തപം സൃഷ്ടിക്കുകയാണു് ആദ്യത്തെ 13 രംഗങ്ങളും ചെയ്യുന്നതു്. സാധാരണ വിലാപകാവ്യങ്ങളിൽ മാനുഷമയെക്കുറിച്ചു പ്രാമുഖ്യം വള

റെ മുതൽക്കായി മാത്രമേ പരാമർശിക്കുകയുള്ളൂ. അവയിൽ കഥാപരമായ സംഭവമെങ്കിലും ഉണ്ടാകാം. പക്ഷെ, മേണൻ നല്ല ഒരു കഥാതന്ത്രവിൽ കോത്തിണക്കിയ ലക്ഷണസംയുക്തമായ ഒരു നാടകമാണ്. യവനനാടകദാതാക്കളുടെ സാങ്കേതികരീതിയെ അനുസ്മരിപ്പിക്കുന്ന ഘടനയും ഗതിയുമാണ് നാം മേണനിൽ കാണുന്നത്. ഇടയ്ക്കിടെ രംഗപ്രവേശം ചെയ്യുന്ന ഗായകസംഘം യവനനാടകങ്ങളിലെ Chorus സംഘത്തെ അനുകരിച്ചതാണ്. ഗായകസംഘംകൃതിയുടെ പ്രാരംഭത്തിൽ വന്നു പാടുന്നത് പ്രസ്താവന (Prologue) ആയി ഗണിക്കാവുന്നതാണ്. കഥയുടെ പുരോഗമനത്തെ സംസ്കൃതയവനനാടകങ്ങളുടെ രീതി പിടിച്ചു അഞ്ചു ഘട്ടങ്ങളായും തിരിക്കുന്നതാണ്.

ഇംഗ്ലീഷിൽ Pastoral Elegies എന്ന പരയുന്നതിനു ചകരമായിട്ടാണ് ഭാഷയിൽ ഗ്രാമീണവിലാപകാവ്യം എന്ന പ്രയോഗിക്കുന്നത്. ഗ്രാമദേശങ്ങളിലെ ഇടയജനങ്ങളായി കഥാപാത്രങ്ങളെ ചിത്രീകരിക്കുക എന്നുള്ളതാണ് ഈ പ്രസ്ഥാനത്തിന്റെ പ്രത്യേകത. ഗ്രാമീണരംഗങ്ങളുടെ ചൈതന്യവും ലാളിത്യവും ഭംഗിയായി വർണ്ണിച്ചു കാവ്യഗൗരവത്തിൽ സംഘടിപ്പിക്കുന്നതിനു ഇവിടെ സാധിക്കുന്നു. ഇക്കാര്യത്തിൽ സ്വതസ്സിദ്ധമായ വാസ്തവവും ഉത്സാഹവും ബാല്യകൃതികളിൽപ്പോലും പ്രദർശിപ്പിച്ച ചങ്ങമ്പുഴ മേണനിൽ പ്രശംസാർഹമാവേണം വിചിന്തയായിട്ടുണ്ട്. കാവ്യത്തിന്റെ തുടക്കംതന്നെ അതിനു ഉത്തമദീർഘമാണ്.

“മലരണിക്കാടുകൾ തിങ്ങിവിങ്ങി
മന്തകകാണിയിൽ മുങ്ങിമുങ്ങി
കരളം മിഴിയും കവൻചിന്നി
കരയററാലാലുൽ ഗ്രാമഭംഗി....”

എന്നിങ്ങനെ തുടങ്ങി

തളിരും മലരും തരുപ്പടർപ്പും
കളകളും പെയ്ത പെയ്തങ്ങുമിങ്ങ-
മിളകിപ്പറക്കുന്ന പക്ഷികളും,
പരിവൃട്ട കല്ലോല വീണമിട്ടി-
പ്പുതരിപ്പുതഞ്ഞുപോം ചോലകളും;
ഒരു നല്ല ചിത്രം വരച്ചുപോലെ.....”

നാം എല്ലാം സൂചകരും കണ്ടു കഴിയുന്നു. ഭാഷയിൽ വിലാപകാവ്യപ്രസ്ഥാനം അധികം തഴച്ചു വളർന്നിട്ടില്ലെങ്കിലും നമുക്കു അഭിമാനപൂർവ്വം സ്മരിക്കാവുന്ന രണ്ടു മൂന്നു വിലാപകാവ്യങ്ങൾ ഉണ്ട്. എന്നാൽ ഗ്രാമീണവിലാപകാവ്യമായി ആദ്യം രംഗപ്രവേശം ചെയ്തത് മേണനാണ്. പാശ്ചാത്യ സാഹിത്യങ്ങളിൽ ഗ്രാമീണവിലാപകാവ്യങ്ങൾ വളരെ എടുക്കാൻണ്ടെങ്കിലും നാടകീയമായ സാങ്കേതികമാറ്റത്തോടുകൂടിയ കൃതികൾ വളരെ വളരെ കുറവുതന്നെയാണ്. അങ്ങനെ അപൂർവമെന്നുതന്നെ പറയാവുന്ന ഒരു പ്രസ്ഥാനത്തെയാണ് മേണനിൽ കൂടെ തൽക്കത്താവ് അവതരിപ്പിച്ചത്. മേണന്റെ പ്രചാരത്തിന് ഒരു പ്രധാന ഹേതു ഇതാണെന്നു പറയുന്നതിൽ തെറ്റില്ല. താരതമ്യേന പറയുമ്പോൾ വിലാപസ്വഭാവവും ഗ്രാമീണതയും നാടകീയത്വംപോലെ മനഃശ്യാഹുദയത്തെ ശക്തിയായി ആവർജ്ജിക്കുകയില്ല. “ഈ”യുടെ നാടകങ്ങളിലെപ്പോലെ വിസ്തരിച്ചുകൊടുത്തിട്ടുള്ള രംഗനിർദ്ദേശങ്ങളും, ഗായകസംഘത്തിന്റെ വർണ്ണന, പ്രസ്താവന, കഥാപാത്രങ്ങളുടെ സംഭാഷണം ആത്മഗതം എന്നിവയും ആതുചേർന്ന് മേണൻ ഒന്നാംതരമായ പദ്യനാടകമായി പരിണമിച്ചിരിക്കുന്നു. മേൽക്കാണിച്ച മൂന്നു ഭാവങ്ങളും പരസ്പരം പരിപോഷകങ്ങളായി വർത്തിക്കുന്നവെന്നുവരികിലും, അവയിൽ നാടകീയത്വം മറ്റു രണ്ടിനും

മീതെ തലയുയർത്തി നിൽക്കുന്നുവെന്നാണ് എന്റെ അഭിപ്രായം. മരണന്റെ അസാമാന്യ പ്രാപ്തിയെക്കുറിച്ച് ഒരു കാലത്തെയും ഞാൻ ഗണിക്കുന്നു.

ഹൃദയസ്വസ്ഥതയ്ക്കുള്ള ഒരു ദിനമായ ഒരു യുവാവ്, സാമുവേലിനായി വളരെ ഉയർന്നു നിൽക്കുന്ന ഒരു കയ്യെഴുത്തു സ്ത്രീയെക്കണ്ടു. തന്റെ അനുരാഗം അസ്ഥാനത്തിലാണെന്നു ബലമായി ശങ്കിക്കുന്ന അയാൾ വികാരങ്ങൾ മർദ്ദിച്ചു മന്ത്രിയെന്ന നിലയിൽ ശ്രമിക്കുന്നുവെങ്കിലും, കാമുകിയുടെ നിർബന്ധപൂർവ്വമായ പ്രേരണയ്ക്ക് ഭേദമായി വശംവദനായി സ്വജീവിതം അവർക്കായി അർപ്പണം ചെയ്യുന്ന കയ്യെഴുത്തു ഇവർ ഉദ്ദേശിക്കുന്നതുപോലെ മുമ്പോട്ടു പോകുന്നില്ല. ആ കയ്യെഴുത്തു ഉയർന്നു നിൽക്കുന്ന ഒരു വശംവദനായ അയാൾക്ക് നിശ്ചയിക്കുന്നു. അവളുടെ മനസ്സിൽ ആദ്യമായ വടംവലി ഉണ്ടായെങ്കിലും ഭേദമായി അവർ മനസ്സോടെ പിന്തുടരുന്നപ്രകാരം വിവാഹവലിയിൽ പ്രവേശിക്കുന്നു. ഈ കഠിനവാർത്ത അറിഞ്ഞപ്പോൾ ആ കയ്യെഴുത്തുവായ യുവതിയെക്കണ്ടു. ജീവിതത്തോടു തോന്നിയ കയ്പും ആത്മഹത്യയിൽ പരിണമിക്കുന്നു—ഇതാണ് മരണനിലെ കഥാവസ്ഥ.

ഈ കഥാവസ്ഥയിൽ വിശദീകരിക്കുന്നതിനുള്ള ഒരു മെച്ചമോ; ഓഡൻഡോണോ ഉണ്ടെന്നു പറയാൻ നിവൃത്തിയില്ല—എന്നു മാത്രമല്ല, പല പ്രണയകഥകളുടെയും അസ്ഥിപണ്ടാം ഏതാണ്ട് ഇതുപോലെ ഇരിക്കുകയും ചെയ്യുന്നു. പിന്നെ എന്തുകൊണ്ടാണ് മരണൻ അനുവാദകനാകെ ഉത്രമാത്രം ആകർഷിക്കുന്നത്? അതിന്റെ പ്രതിപാദനരീതിയുടെ വൈശിഷ്ട്യം കൊണ്ടാകണമെന്നില്ല. പക്ഷെ അതുകൊണ്ടു മാത്രമാണെ

ന്നു തോന്നുന്നില്ല. ചങ്ങമ്പുഴയെന്ന ഏഴുതിയട്ടുള്ള മറ്റു ചില കൃഷികൾ പ്രതിപാദനരീതിയിൽ മരണനെ അധഃകരിക്കുന്നുണ്ടെങ്കിലും, അവയ്ക്കും ഇതുതോന്നും ആകർഷണശക്തി അനുഭവത്തിൽ കാണുന്നില്ല. ഈ കഥ വെറുമൊരു കെട്ടുകഥയല്ല. ഇതിവൃത്തത്തെ സംബന്ധിച്ചിടത്തോളം യാഥാർത്ഥ്യം അങ്ങോട്ടു ചേർത്താൽ ഓരോ വെട്ടിക്കൊണ്ടിരിക്കുകയാണ്. ഇതിലെ മരണൻ ഇടപ്പള്ളി രാഘവൻപിള്ളയും, മരണൻ ചങ്ങമ്പുഴ കൃഷ്ണപിള്ളയുമാണ്. രണ്ടുപേരും കൈമാറ്റമുള്ള അഭിമാനരോജനങ്ങളും ഇങ്ങനെ ഒരു സംഭവം വാസ്തവത്തിൽ ഉണ്ടായതാണ്. ഈ സ.ഗതിയാണ് മരണൻ ഇത്രയധികം ഹൃദയദ്രവീകണശക്തിയും തന്മൂലം പ്രചാരവും ഉണ്ടാക്കിക്കൊടുത്തത്.

അതുകൊണ്ട് സത്യമായിട്ടുള്ളതെല്ലാം മനസ്സിലാക്കുന്നതിനെ ആകർഷിക്കുമെന്നു വിധിക്കാൻ പറ്റില്ല. സത്യം ഉള്ളതുപോലെ പല യാഥാർത്ഥ്യത്താൽ അതിന്നു വിശേഷിച്ചൊരു സേവകില്ല. അതുപോലെതന്നെ അസത്യവും. ഇന്നു തികച്ചുതന്നെ എന്ന് പറയുമ്പോൾ അതു സത്യമായാലും അസത്യമായാലും അതിൽ സെനകയായി ഒന്നുതന്നെ ഇല്ല. സത്യമാണെന്നു തോന്നിക്കുന്ന അസത്യവും, അസത്യമാണെന്നു തോന്നിക്കുന്ന സത്യവുമാണ് മനസ്സിലാക്കുന്നതും—അവിടെയാണ് സൗന്ദര്യം വന്നുകയറുന്നത്. ഉദാഹരണമായി, നാടകാഭിനയത്തിൽ നാം കാണുന്ന വേഷങ്ങൾ സത്യമാണെന്നു തോന്നിക്കുന്ന അസത്യങ്ങളാണ്—ഓച്ചിറ വേലുക്കുട്ടി വാസവദത്തയുടെ ഭാഗം അഭിനയിക്കുമ്പോൾ 'വാസവദത്തയെപ്പോലെ തന്നെയിരിക്കണം' എന്നു നാം ആത്മഗതം ചെയ്യുമെങ്കിലും വാസ്തവത്തിൽ വേലുക്കുട്ടിയാണ് അവൾ എന്നറിയുന്നതിലാണ് അതിന്റെ

സം. മറിച്ച് നല്ല സാഹിത്യകൃതികളിലൊക്കെ നാം കാണുന്നത് അസത്യമെന്നു തോന്നിക്കുന്ന അഗാധസത്യങ്ങളാണ്. 'ശാരദ'യിലെ വക്കീലന്മാരുടെ ക്ലബ്ബ് (Club), ഏതെങ്കിലും ദേശത്തു് ഉണ്ടായിരുന്നതായി നാം അറിയുന്നില്ല. എന്നാൽ ആ സങ്കല്പത്തിനുള്ളിൽ പ്രത്യേക സത്യം (Particular truth) ഇല്ലെങ്കിലും സാമാന്യസത്യം (General truth) നിറഞ്ഞു തുളുമ്പുകയാണ്. ഒരു പക്ഷെ ഇവിടെ 'അസത്യം' എന്നു പറയുന്നതിനു പകരം 'സങ്കല്പം' എന്നു പറയുന്നതായിരിക്കും ഭേദം. ഏതായാലും സത്യത്തിന്റേയും സങ്കല്പത്തിന്റേയും സമീപനമായ സമ്മേളനമില്ലാതെ ഉത്തമകലാസ്സർപ്പി സാധ്യമല്ലെന്ന നിസ്സംശയം പറയാം. മെന്നിൽ സാമാന്യസത്യത്തിനേക്കാൾ പ്രത്യേകസത്യത്തിനാണ് കൂടുതൽ ശക്തിയുള്ളതു്. ആ പ്രത്യേക സത്യത്തെ നിറപ്പുകിട്ടുള്ള സങ്കല്പവസ്തുക്കളണിയിച്ച് അത്യന്തം ചേതോഹരമാക്കിച്ചെയ്തിട്ടുണ്ടു്. ഇവിടെയാണ് യഥാർത്ഥകലാശില്പം നാം കാണുന്നതു്. ഇവിടെയാണ് സൗന്ദര്യം വഴിഞ്ഞൊഴുകുന്നതു്.

മെന്നിലെ വിഷയവും കഥാവസ്തുവും പ്രതിപാദിക്കാൻ ചങ്ങമ്പുഴയെപ്പോലെ പററിയ മറ്റൊരു കവി മലയാളത്തിൽ ഉണ്ടായിട്ടില്ല. വിഷാദാത്മകകവിയെന്ന ചെറുപ്പത്തിലെ പേരെടുത്ത അദ്ദേഹം വാസ്തവത്തിൽ "കരയുപാനായ" പിറന്നൊരു കാമുകൻ" തന്നെയായിരുന്നു. ഒരു കാമുകൻ എന്ന നിലയിൽ ശ്രംഗാരത്തോടും കരയുപാനായ" പിറന്നവൻ എന്ന നിലയിൽ കരുണത്തോടും പ്രത്യേകം പക്ഷപാതം ഈ കവിക്കുണ്ടു്. ചങ്ങമ്പുഴയ്ക്കു് ഏറ്റവും പ്രിയപ്പെട്ട ഈ രണ്ടു സെങ്ങളുമാണു് മെന്നന്റെ ജീവൻ. മെന്നന്റെ

അത്ഭുതാവഹമായ വിജയത്തിനു മറ്റൊരു കാരണം ഇതാണു്. കരുണത്തെ ജ്ഞാതൻ മുർഘന്യത്തിൽ കൊണ്ടുവരുവാൻ ചങ്ങമ്പുഴയ്ക്കു പ്രത്യേകം പ്രാഗത്ഭ്യമുണ്ടെന്നു് അദ്ദേഹത്തിന്റെ മിക്കകൃതികളും വീളിച്ചു പറയുന്നു. ഇതിലെ ശ്രംഗാരസൗഹൃദം വൈഷ്ണവികവിഭവമായി അധഃപതിക്കുന്നില്ല. മെന്നിലെ യഥാർത്ഥവിചാരപരമായ അധ്വാനത്തെ രംഗം വായിക്കുവോൾ ആരും പൊട്ടിക്കുഞ്ഞുപാകം. വിചാരകാവ്യത്തിൽ സാധാരണ കാണാവുന്ന തത്ത്വചിന്താപ്രൗഢിയും അടക്കവും മെന്നിൽ ഇല്ലെന്നു തന്നെ സമ്മതിക്കണം, എങ്കിലും മലവെള്ളച്ചാട്ടംപോലുള്ള വികാപപ്രവാഹത്തിൽ ഏതൊരു ഹൃദയമാണു് ഇളകിപ്പോകാത്തതു്?

"പണ്ടു നിൻ കാമസങ്കല്പലതയിലെ ചെണ്ടായി നീയോമനിച്ചതാണിജ്ജഡം ഇന്നലെയോളം നിനക്കുവേണിച്ചു- കണ്ണീരിൽ മുങ്ങിക്കളിച്ചതാണിജ്ജഡം, നിന്നെക്കുറിച്ചുള്ള സംഗീതമിത്രനാൾ നിന്നുളളമ്പിക്കളിച്ചതാണിജ്ജഡം."

എന്നിങ്ങനെ മെന്നന്റെ ജഡത്തെ കണ്ടുകൊണ്ടു് മദനൻ പറയുന്ന വാക്കുകൾ തികച്ചും മർദ്ദഭേകങ്ങളാണു്.

"ലജ്ജയില്ലല്ലോ നിനക്കു-നീ നോക്കുകൊന്നിജ്ജഡം, നീയിജ്ജഡത്തെയറിയുമാ?"

എന്ന രംഗം വായിക്കുമ്പോൾ അമർഷം പൂണ്ടു കവിയുടെ ശ്വാചിശ്വരാവത്തോടാണു് നാം സഹതപിക്കുന്നതു്. ഇവിടെ സങ്കല്പഭംഗി കൂടാത്ത യഥാർത്ഥ്യത്തിന്റെ നഗ്നത നമുക്കു ദൃശ്യമാകുന്നു. ഇങ്ങനെയുള്ള സന്ദർഭങ്ങൾ മെന്നിൽ തുലോം വിരളമാണെന്നു പറയാം.

ചങ്ങമ്പുഴക്കവിതകൾ എഴുതപ്പെട്ടതോളം തിരിച്ചറിയത്തക്കവണ്ണം അവയ്ക്ക് ഒരു പ്രത്യേക വ്യക്തിമുദ്രയുണ്ട്. സമുദയമായ പ്രതിപാദനമാണ് അതിനൊരു പ്രധാന കാരണം. അന്യോന്യമായ ഈ പ്രതിപാദന രീതിയെ, ചങ്ങമ്പുഴയുടെ കവിതകളിൽ ധാരാളമായി വർണ്ണിച്ചുകാണുന്ന കൊച്ചുവുഞ്ചോലയോട് പരിചയപ്പെടുന്നതാണ്.

മുറ്റലമംഗള സംഗീതലോലയാ- 1
യെഴുകിടുന്നൊരിക്കലൊച്ചുവുഞ്ചോലയിൽ.

ഈ കാവ്യസരണിയുടെ അഴകും ഭദ്രയും പ്രതിഫലിച്ചു കാണുന്നു:-

‘പരിമുട്ടുകുല്ലാല വീണമിട്ടി-
പ്പുതരിപ്പുതണുപോ....’ 2

ഗതിയിൽ ധാരാളം വൈവിധ്യവും ലൈ തന്യവും പ്രകടമാകുന്നു.

ഈ വുഞ്ചോലയ്ക്കു വലിയ ആഴമില്ല. അടിത്തട്ടുവരെ കാണത്തക്കവണ്ണം അതിലെ ജലം നിമ്ബലവുമാണ്. ചങ്ങമ്പുഴക്കവിത വായിക്കുമ്പോൾ ഒരു സാധാരണക്കാരൻ നിശ്ചേഷ്ടനായി, സുചിതകഥാഗന്ധമാ തേടിപ്പോകുന്നു ആവശ്യമില്ല. സംസ്കൃതഭാഷാഭാഷാ, പ്രായോഗികരീതികളോടോ, യാതൊരു താല്പര്യവും അദ്ദേഹം കാണിച്ചിട്ടില്ല. അതു പാണ്ഡിത്യക്കുറവു കൊണ്ടാണെന്നു ചില അന്യുയക്കാർ പറഞ്ഞുവന്നുവെങ്കിലും അതു ശരിയാണെന്നു തോന്നുന്നില്ല. ഇനി ശരിയാണെങ്കിൽത്തന്നെ അതുകൊണ്ടാണ് കവിതകൾ ഈ വിധത്തിൽ ആദ്യത്തെ കിൽ ഭാഷാസാഹിത്യത്തിന് ഒരു അനുഗ്രഹമായിട്ടാണ് തിന്നിരിക്കുന്നത്. കാരണം

തന്നി മലയാളപദങ്ങളുടെ മാധുര്യവും, സൗന്ദര്യവും, മിഴിവും കഴിവു, എത്രമാത്രമാണെന്ന് ചങ്ങമ്പുഴക്കവിതകളിൽ തെളിഞ്ഞു കാണുന്നുണ്ട്. ചില കവികളുടെ ഭാഷ ലളിതമാണെങ്കിലും, ആശയങ്ങൾ ദുർഗ്രഹമായി കാണാറുണ്ട്. ചങ്ങമ്പുഴയുടെ ആശയങ്ങളും അവ പ്രകാശിപ്പിക്കാൻ പര്യാഗിക്കുന്ന ഭാഷയും ഒന്നുപോലെ ലളിതസുന്ദരങ്ങളാണ്.

ലാളിത്യത്തോടു ചേർന്നതന്നെ ചങ്ങമ്പുഴക്കവിതയിലെ ശബ്ദസൗകര്യവും എടുത്തു പറയേണ്ടതാണ്. അദ്ദേഹത്തിന്റെ വരണ്ടതൊണ്ടായിട്ട് സംഗീതത്തിന്റെ കണിക പോലും ഇല്ലായിരുന്നെങ്കിലും, ആ ഹൃദയ നിർദ്ധരിയിൽ സംഗീതമായൊരി ഓളമടിച്ചു കൊണ്ടിരുന്നു.

“സുഖദശികരമിളിതശീതള
സുദീപ്തനീലനിളകുവേ
മുറ്റലനിദ്രതൻ മടിയിൽനിന്നുമെൻ
പ്രണിതമാ ജീവനണവാവ.”

നോക്കുക ശബ്ദദശികയുടെ ഒരു അസുലഭ നന്തനം! ഇത്തരം കവിതാവണ്യങ്ങൾ ചങ്ങമ്പുഴക്കവിതകളിലല്ലാതെ എവിടെയാണ് കാണുക! സംഗീതാത്മകങ്ങളായ ഭാഷാ വൃത്തങ്ങളാണ് ചങ്ങമ്പുഴ ഉപയോഗിക്കുന്നത്—മെന്ന നിൽത്തന്ന കേകയും കറകളിയും മാത്രമല്ല, താരതമ്യേന അപ്രസിദ്ധങ്ങളായിക്കിടന്നിരുന്ന ‘ഗുണമേരും ഭേത്തവും’ ‘ഭാമനശ്ശതനം’ മറ്റും അത്യന്തം ഹൃദയവാർജ്ജ്യങ്ങളാകുവണ്ണം പ്രത്യക്ഷീകരിക്കുന്നു. മരിച്ചുകിടന്നിരുന്ന ചില മനോഹരവൃത്തങ്ങളെ ചങ്ങമ്പുഴ രചനൻ മുഖാന്തരം പുനർജീവിപ്പിച്ചുവെന്നു മാത്രമല്ല, ചിരഞ്ജീവികളാക്കിച്ചുവെക്കുകയും ചെയ്തിരിക്കുന്നു.

വൃത്തങ്ങളുടെ വൈവിധ്യവും സംഗീതാത്മകതയുംപോലെ ആകപ്പാടെ പ്രതിപാദനത്തിന് ഭ്രഷ്ടാ ക്ഷേപ്തം കൊടുക്കുന്ന ചില പെടിക്കൈകൾ വർണ്ണപ്രയോഗിക്കുന്നുണ്ട്. ചില പദങ്ങളുടെ താളക്രമമനുസരിച്ചു ആവർത്തനം, ആസ്വാദ്യമായ അന്ത്യപ്രാസം, ഇവയൊക്കെ അതിൽ ഉൾപ്പെടുന്നു.

‘ചണ്ടുനിൻ കാമസങ്കല്പലതയിലെ....’
എന്നു തുടങ്ങിയുള്ള ഭാഗത്ത് ‘ഇതുജ്ഞാ’
എന്ന പദവും

“കാനനശ്ലായയിൽ.....
ആനവധിമികളീ പസന്ത
ശ്രീധിപാസത്തിൽത്തളിഞ്ഞിരിക്കും;
ഇല്ലാതായിട്ടുതെ മാമരങ്ങൾ
പുഷ്പങ്ങൾകൊണ്ടു നിറഞ്ഞിരിക്കും;
കൊച്ചുപൂഞ്ചാലകൾ വെൺനാരായാൽ
പൊട്ടിച്ചിരിക്കുകയായിരിക്കും.

എന്ന ഭാഗത്തിലെ ‘ഇരിക്കും’ എന്ന പദവും താളക്രമമനുസരിച്ചു ശ്രവണപുരുത്തിൽ വന്നുപതിക്കുമ്പോൾ ഒരു പ്രത്യേക സുഖമുണ്ടെന്നു സകല സഹൃദയന്മാരും സമ്മതിക്കാതിരിക്കയില്ല. ഇതുപോലെയും വേറെ വിധത്തിലും അന്ത്യപ്രാസമുള്ള ഭാഗങ്ങൾ മെണനിൽ ധാരാളമുണ്ട്.

“മലരണിക്കടുക്കൾ തിങ്ങിയിങ്ങി,
മരതകകാന്തിയിൽ മുങ്ങിമുങ്ങി,
കരളം മിഴിയും കവൺമിന്നി,
കായറൊരാലുസൽഗ്രാമഭാഗി—

എന്നിങ്ങനെയുള്ള മെണനിലെആദ്യത്തെ വരികളിൽത്തന്നെ, മലയാളകവിതകളുടെ

കൂടപ്പിറപ്പായദിതിയാക്ഷാപ്രാസത്തെ ഉപേക്ഷിച്ചിട്ട് അന്ത്യപ്രാസത്തെ ആഖിംഗനം ചെയ്യുന്നതായിക്കാണാം. പ്രാസപ്രയോഗം വർണ്ണപ്രയുടെ കൃതികളിൽ ധാരാളമായിട്ടുണ്ട്. എങ്കിലും പ്രാസത്തെ ജയിക്കുന്ന ശബ്ദഭംഗി അദ്ദേഹം പ്രയാഗത്തിൽ കാണിച്ചിട്ടുള്ളതാണ് ഇദ്ദേഹത്തെ ആദ്യത്തെ ഹാസ്യം സ്വപ്നിച്ചത്. ഇംഗ്ലീഷിലും മറ്റും പ്രചാരത്തിലുള്ള അന്ത്യപ്രാസത്തിൽ ഇതുതോറും ശ്രദ്ധിച്ചിട്ടുള്ള മറ്റൊരു മലയാളകവിഉണ്ടെന്നു താന്നുനില്ല. ഇദ്ദേഹത്തിന്റെ വൈവിധ്യവും മെണന്റെ പ്രചാരത്തെ അല്ലെങ്കിലും സഹായിച്ചിരിക്കണം.

ആകെക്കൂടിനോക്കുമ്പോൾ മെണൻ അടുക്കിലും ആശയത്തിലും ഒരു നാടകമാണെന്നു കിട്ടും ആവിഷ്കരണരീതിയിൽ ഒന്നാംതരം ഒരു ആത്മഗീതം (Lyric) ആണ്. അതിലെ കഥാപാത്രങ്ങൾ ആട്ടിടയരാണെന്നു കിട്ടും ഒന്നാംതരം കവികളാണ്—
അതിലെ കഥാവിഷ്കരണത്തിന്റെ നാടകീയത്വം, ഗ്രാമീണമായ കലൻ വിലാപകാവ്യത്തിന്റെ പുതുത, സത്യസങ്കല്പങ്ങളുടെ സുന്ദരമായ സമ്മേളനം, കവിതയോടുമുള്ള ശ്രംഗഭംഗമനോഹരങ്ങളുടെ സന്നിവേശം, സർവ്വോപരി ലാളിത്യസംഗീതാത്മകതാദികളാൽ പരിശോഭിതമായ പ്രതിപാദനരീതി എന്നിവകൊണ്ടു് മെണൻ ഭക്ഷാസാഹിത്യത്തിൽ ഒരു അപൂർവ്വസൃഷ്ടിയായിട്ടുണ്ട്. ഇതൊക്കെ ആഭാമിതവേദം കലാപരമായ മേന്മയാണ് മെണന്റെ പ്രചാരത്തിനു മുഖ്യകാരണമെന്നു സംശയംകൂടാതെ പറയാം.

പശ്ചാത്തല രഹിതരായ ഇവർ....

കെ. സരേന്ദ്രൻ

“മാക്സിംഗോക്കിയുടെ അമ്മ വടക്കൻ പറവൂരിലാണ് ജീവിച്ചിരുന്നതെങ്കിൽ നമുക്കും ഒരു മാക്സിംഗോക്കിയെ കിട്ടുമായിരുന്നുവോ?” — വായനക്കാർക്കു ഞാൻ ചോദിക്കുകയാണ്.

ഈ ചോദ്യം സഹൃദയരായ എന്റെ ഏതാനും സുഹൃത്തുക്കളുടെ ഇടയിൽ വച്ചാണ് ഞാൻ ആദ്യം ചോദിച്ചത്. അതിനുള്ള സന്ദർഭം കൂടി പറയാം. ശ്രീ. ശേഖരവർഗ്ഗീന്റെ ‘ഉഷസ്സ്’ എന്ന ചെറുകഥാസമാഹാരത്തെ നിരൂപനംചെയ്യുവെ, ശ്രീ. എ. ബാലകൃഷ്ണപിള്ള ദേവിയെ മാക്സിംഗോക്കിയുമായി ചെല്ല ഒരു താരതമ്യപ്പെടുത്തിയിരുന്നു. ആ കാഴ്ച, സംസാരത്തിനിടയിൽ യാദൃച്ഛികമായി വന്ന കയറിയപ്പോൾ, ഞാൻ ബാലകൃഷ്ണപിള്ളയെ പിന്താങ്ങി. എന്നല്ല, റഷ്യയിലെങ്ങാൻപോയി ജനിച്ചിരുന്നെങ്കിൽ, ദേവിയെ ഒരു പക്ഷേ ഒരു

മാക്സിംഗോക്കിയായി വളർന്നെ, എന്നു കൂടി ഞാൻ യാദൃച്ഛികമായി പറഞ്ഞു.

“കുഞ്ഞിലെങ്ങാനുംപോയി ജനിച്ചിരുന്നെങ്കിലോ?” എന്ന് ഉദ്ദൻ ഒരു പരിഹാസ ചോദ്യം എന്റെ മനസ്സെ എറിയപ്പെട്ടു..... എന്തിന്, സമാധാനപരമായി വന്ന അമ്മയുടെ സംഭാഷണം, ക്രമേണ വാദപ്രതിവാദത്തിലേക്കു നീങ്ങി. ഒരടയ്ക്ക ഉണ്ടായിരുന്നള്ളാവകിലും, ഉറപ്പുള്ള സ്ഥലത്താണ് നിൽക്കുന്നതെന്ന് ബോധ്യമുണ്ടായിരുന്ന ഞാൻ, പിന്മാറിയില്ല. എതിരാളികൾ തീരെയും ഗോക്കിയുടെ വലിപ്പത്തിനും ദേവിയുടെ ചെറുപ്പത്തിനും ഉദാഹരണങ്ങളായി, പലരും അവർക്കു ചൂണ്ടിക്കാണിക്കുകയുണ്ടായി:—ഇരുവരുടേയും പ്രതികേരം വിജാതീയങ്ങളാണെന്നു മാത്രമല്ല, ശരീരശാസ്ത്രപരമായിത്തന്നെ അവർ വ്യത്യസ്തരാണ്ത്രേ. അവർ പറഞ്ഞു നിന്റുകയാണ്: “ഏന്തിനധികം, ഗോക്കി ഗോക്കിയുടെ അമ്മയുടെ മകൻ; ദേവ് ദേവിയുടെയും അമ്മയുടെ മകൻ.....”

അപ്പോഴാണ് ഞാൻ മുമ്പറഞ്ഞ ചോദ്യം ചോദിച്ചത്. “എന്തുകൊണ്ടല്ല, തീർച്ചയായും കിട്ടുമായിരുന്നു” എന്നാണ് എനിക്കു കേൾച്ച മറുപടി. പക്ഷേ, പറഞ്ഞവർക്കു തന്നെ അതിൽ വിശ്വാസമുള്ളതായി കണ്ടില്ല,—എനിക്കോ തീർച്ചയും. എന്തിനും അപ്പോഴേ ഞാൻ വിചാരിച്ചതാണ്, ഈ ചോദ്യം വിശാലമായ ഒരു സദസ്സിനോടു ചോദിക്കണമെന്ന്. അങ്ങനെ വായനക്കാർക്കു ഞാൻ ചോദിക്കുന്നു:—

“മാക്സിംഗോക്കിയുടെ അമ്മ വടക്കൻ പറവൂരിലാണ് ജീവിച്ചിരുന്നതെങ്കിൽ, നമുക്കും ഒരു ഗോക്കിയെ കിട്ടുമായിരുന്നുവോ?”

എന്റെ ഉത്തരം ഞാൻ പറയാം..... വരട്ടെ, അതിനു മുമ്പ് ഈ മാക്സിംഗോ

ക്കി ആരാണെന്ന് നോക്കിപ്പോയില്ല. ആഗ്രഹം ഗോക്കി? ആ ഉദ്യമങ്ങളായ ചെറുകഥകളുടെയും ചെറുനോവുകളുടെയും നാടകങ്ങളുടെയും, അതിമനോഹരങ്ങളായ ആ ആത്മകഥാഗ്രന്ഥങ്ങളുടെയും, മോശപ്പെട്ട ചില വർണനാവലികളുടെയും, പിന്നെ നിരവധി ലേഖനങ്ങളുടെയും കൈകൾതാഴെ ആ നല്ല സാഹിത്യകാരനാ? അല്ല, ഒരു നല്ല സാഹിത്യകാരൻ മാത്രമല്ല അദ്ദേഹം. പിന്നെന്ത്? ചലനത്തിലെ ആരിലൊരു ഭാഗത്തിന്റെ സ്വന്തമായ സാഹിത്യകാരനാണ് അദ്ദേഹം. ആ ആരിലൊരുഭാഗം കൈകൾക്കു പുറത്തു സ്കാർലത്ത രൂപപ്പെടുത്താൻ ചുരുങ്ങിയൊട്ടവരിൽ ഒരാളായിരുന്നു അദ്ദേഹം. ആ പുതുസംസ്കാരത്തിന്റെ ശത്രുവായിരുന്ന ഫ്രാൻസിസ് ടെൻ സെൻസ്കാർലത്തോടു പടയാളികളുടെ നേതാവായിരുന്നു അദ്ദേഹം. ആ സാംസ്കാരികയോദ്ധാക്കളുടെ സ്വതന്ത്രമായ ആദ്യത്തെ സംഘടന രൂപീകരിക്കുവാനും, അങ്ങനെ അവരുടെ ഭൗതികമായ അഗ്രാസനാധിപത്യം കൂടി വഹിക്കുവാനും ഭാഗ്യം സിദ്ധിച്ച ആളാണ് അദ്ദേഹം. ഇപ്പിടം, ലോകത്തിന്റെ ആരിലൊരു ഭാഗത്തുള്ള വരുന്ന ഒരു സദസ്സിൽനിന്നുപിന്നെ, ഏറ്റവും ഉന്നതമായ ഒരു മണ്ഡപത്തിൽ നിന്നു ചൊല്ലുന്നത് മാക്സിം ഗോക്കി. അതായത്, മാക്സിം ഗോക്കി എന്ന വസ്തുവിന്, മഹത്തായ, വിപുലമായ, ഒരു പശ്ചാത്തല കൂടിയുണ്ടെന്നു താല്പര്യം. ആ വസ്തുവും ആ പശ്ചാത്തലവും കൂടി ചേരുമ്പോഴാണ്, നാം കേൾക്കുന്ന അത്യന്തഗംഭീരമായ ആ മുഴക്കം, മാക്സിം ഗോക്കി എന്ന പേരിനു സിദ്ധിക്കുന്നത്.

ഇനി, ആ പശ്ചാത്തലമില്ലാത്ത ലോകം ഗോക്കിയോളംതന്നെ കലാപൈതൃകമുള്ള

സാഹിത്യകാരന്മാർ എത്രയും പേർ അത്തരമൊരു പശ്ചാത്തലം ലഭിക്കാത്തതുകൊണ്ട് മാത്രം വിശാലമായ ലോകത്തിനാൽ കൊണ്ടുപോകാതെ കിടക്കുന്നുണ്ടാവും, എന്നാണ് എന്റെ വിശ്വാസം. ഉദാഹരണത്തിന്, ഗോക്കിയോടു കരയൊക്കെ ആന്തരികമായി ശബ്ദരൂപാർത്ഥങ്ങളുടെ കാര്യമെടുക്കാം. അത്ഭുതപരമായ ഒരു കലാമാന്ത്രികതയല്ലേ വാസ്തവത്തിൽ ശബ്ദരൂപാർത്ഥത്വം ഗോക്കിയുടെ വിശാലമായ ഗ്രന്ഥവിജ്ഞാനം ഇല്ലാത്തതായിത്തീർന്നു, കലാകാരനെന്ന നിലയിൽ അദ്ദേഹം ഒരു ചുരുക്ക കൂടിയെങ്കിലും മുന്തിയതും വ്യത്യസ്തമായും പക്ഷേ ഒരഭിപ്രായം. ഒരായിരം അടി മുന്തിയതായിത്തീർന്നു, ശാശ്വതത്വം ഒരു ഗോക്കിയോടുകൂടി കഴിയുമായിരുന്നുവോ? ദേവിനോ? ഇല്ല. കിൽ എന്താകുന്നു?.... അപ്പോൾ റഷ്യയിൽ നൽകുവാൻ കഴിഞ്ഞ പശ്ചാത്തലം കേരളത്തിന് നൽകുവാൻ മേലാതിരിയുടെ, "... കിൽ കേരളത്തിന് ഒരു ഗോക്കിയെ കിട്ടുമായിരുന്നുവോ?" എന്ന ആ ചോദ്യത്തിനു തന്നെ എത്രമാത്രം അർത്ഥമുണ്ട്. പ്രസക്തിയുണ്ട്!

എന്നുവെച്ച് പ്രതിയേല്ല പശ്ചാത്തലമൊന്നു പ്രധാനം എന്നാണോ ഞാൻ പറയുന്നത്? അല്ല. ഒരു സാഹിത്യകാരന് രൂപം കൊടുക്കുന്നതിൽ മുറുപാടുകളും പങ്കുചേരുന്നു എന്നതാണ് ഇവിടുത്തെ വിവക്ഷ. സാഹിത്യകാരൻ അവൻ ജീവിക്കുന്ന കാലത്തിന്റെയും സമുദായത്തിന്റെയും സ്പഷ്ടിയാകുന്നു എന്ന പറച്ചിലിൽ വളരെക്കുറച്ചു പരമാർത്ഥം ഉണ്ട്. ശബ്ദസാഹിത്യത്തിലുള്ളതിനേക്കാൾ ഗോക്കിസ്സാഹിത്യത്തിൽ മികച്ച നിൽക്കുന്ന വിപ്ലവപരമായതെന്തെന്നു ചുരുക്കം. ആ വിപ്ലവപരതയ്ക്കിന്റെ മികവു കൂടുതലും മുറുപാടുകളോടുള്ള പ്രത്യാഘാതത്തിൽനിന്നും ഉണ്ടാ

യതാത്മ്യം. വിപ്ലവ എപ്പോഴും പുറപാടുകൊടുക്കു പ്രത്യാഘാതമാണല്ലോ. 19-ാം നൂറ്റാണ്ടിന്റെ ഉത്തരാർദ്ധത്തിലെ റഷ്യൻ സ്വാമിത്വത്തെ മററല്ല സാമിത്വങ്ങളാലും ഉയർത്തി നിർത്തിയ ആ കത്തിടലിടുന്ന മാനുഷികപ്രഭാവംതന്നെ എങ്ങനെ ഉണ്ടായതാണ്? ടോൾസ്റ്റോയുടെ വിമർശനങ്ങൾ, ചെറുകഥകൾ, നാടകങ്ങൾ, റിസർഷനുകളിലെയുള്ള നോവലുകൾ-കർമ്മനിധിന്റെ മിഷനോവലുകൾ-ചെക്കോവ് കൃതികൾ-ഗർഷിന്റെ ചെറുകഥകൾ, ഗോക്കിയുടെ കൃതികൾ ഇവയൊക്കെ ഉൽക്കടമായ മാനുഷികപ്രഭാവംകൊണ്ട് വീർപ്പുറ്റു. പക്ഷെ ആ വീർപ്പുറ്റിൽ, പ്രസ്തുത സാമിത്വകാര്യങ്ങളെ മനുഷ്യപ്രഭാവം കൊണ്ടുമാത്രം ഉണ്ടായതാണോ? മനുഷ്യത്വത്തെ വീർപ്പുറ്റിച്ചുകൊണ്ടിരുന്ന അന്നത്തെ അന്തരീക്ഷം അങ്ങനെയും വീർപ്പുറ്റിച്ചു എന്നതാണ് മഴവൻ പരമാർത്ഥം. സാമിത്വനിർമ്മാണത്തന്നെ അത് വിവക്ഷപ്പെട്ട ഒരു പണിയായിരുന്നു സാമിത്വകാര്യങ്ങൾ മിക്കവാറും അപ്പോഴൊക്കെയും എട്ടിയോടിക്കപ്പെടുകയും ചെയ്തു. ടോൾസ്റ്റോയുടെ ശരീരത്തിൽ മാത്രമേ സർഭരണം കൈവയ്ക്കാതിരുന്നില്ല. അതാണിൽ കടരയൊക്കെ ഭയന്നിട്ടുമാണ്. എങ്കിലും, ടോൾസ്റ്റോയുടെ വാമുദിക്കെട്ടുപാൻ അവസാനംവരെയും അവർ മിനക്കെട്ടുകൊണ്ടിരുന്നു. പക്ഷെ ആ വിശ്വസാമിത്വത്തിന്റെ മനസ്സാക്ഷി അവരുടെ വാമുദിക്കെട്ടുകളെ ഗണിക്കാതെ "I Cannot be Silent" * എന്നിങ്ങനെ അമാനുഷികസ്വഭാവത്തിൽ ഗർജ്ജിച്ചുകൊണ്ട് പുരപ്രാധികാ വിമർശനം നാലുകയാണ് ചെയ്തത്. അങ്ങനെ ടോൾസ്റ്റോയെ

യൻ വിമർശനസാഹിത്യത്തെ അത്ഭുതകരമായിപ്പിടിക്കുന്ന ആ സമാർത്ഥവിപ്ലവപാത പുറപാടുകൊടുക്കു പ്രത്യാഘാതത്തിന്റെ ഫലമാണ്; അതാണത് പുറപാടുകൊടുക്കു സ്പർശിപ്പിച്ചതാണ്. അതുപോലെതന്നെ ഗോക്കിസ്റ്റോയെപ്പറ്റി മികച്ചനിൽക്കുന്ന വിപ്ലവപരമ്പരയും. നമ്മുടെ ശ്രദ്ധയ്ക്കു, ഗോക്കിയുടെ പുറപാടുകളിലാണ് ജീവിച്ചിരുന്നതെങ്കിൽ, അദ്ദേഹത്തിനും "അമ്മയെ"പ്പോലുള്ള കൃതികൾ എഴുതാതെ പറയുകയില്ലായിരുന്നു എന്നാണ് എന്റെ വിശ്വാസം.

ഇനി കലാനിരൂപകനും വിമർശകനുമായ ഗോക്കിയെ എടുത്തു നോക്കുക. ആ ഗോക്കിയും ഏറെക്കുറെ പുറപാടുകളുടെ സ്പർശിപ്പിച്ചതാകുന്നു. ഗോക്കിയുടെ സാംസ്കാരികചലനങ്ങൾ കൂടുതലും വിപ്ലവത്തിനു ശേഷമാണ് എഴുതപ്പെട്ടതെന്ന് നാം ഓർക്കണം. സോവിയറ്റ് സാമിത്വത്തെയും സംസ്കാരത്തെയും രൂപപ്പെടുത്തുവാൻ മുതലപ്പെട്ടവരിൽ മുമ്പായിരുന്നുവല്ലോ ഗോക്കി. രൂപപ്പെടുത്തുക മാത്രമല്ല വിചിന്തനത്തിനും കാര്യങ്ങളും അദ്ദേഹത്തിന്റെ മുതലായിരുന്നു. നീക്കവും സ്വപ്നവും, അവരുടെ പിന്തുടർച്ചക്കാരും അന്യരായികളും, ഒക്കെക്കൂടി കരുക്കാലിൽ ചൊല്ലിക്കൊണ്ടു നടന്ന ഫാസിസ്റ്റ് സാംസ്കാരികമൂല്യങ്ങളെ തട്ടിമറിച്ചിട്ടുണ്ടെന്ന്, തർക്കം ഗോക്കിയുടെ ഒഴിച്ചുകൊണ്ട് പാടില്ലാത്ത വെറും കർത്തവ്യം മാത്രമായിരുന്നു അങ്ങനെയും, സഭയെ വിമർശനവിചിന്തയായിരുന്ന ഗോക്കി, സാമൂഹിക പ്രശ്നങ്ങളെക്കുറിച്ച് പുരപ്രാധികാ ജാഗ്രതയോടെ പറയുവാൻ നിർബന്ധിത

* "എനിക്ക് മിണ്ടാനിരിക്കാൻ സാധ്യമല്ല" - ടോൾസ്റ്റോയുടെ ധീരമായ ഒരു ലേഖനം.

നായി. ഫാസിസ്റ്റ് സംസ്കാരത്തെ പ്രതിരോധിക്കുവാനും ആക്രമിക്കുവാനും നിർബന്ധിതനായി പക്ഷേ ആ സന്ദർഭത്തിൽ ശശശ്വരൻ ഇവിടെ എന്തുമാതിരി സമരമാണ് നടത്തേണ്ടിവന്നതെന്ന് അറിയാമോ? ജീവിതത്തെ നഗ്നമായി കൈകാര്യം ചെയ്യാൻ സാഹിത്യത്തിനുള്ള അവകാശത്തിന് വേണ്ടിയത്രെ അപ്പാരം അദ്ദേഹത്തിന് സമരം ചെയ്യേണ്ടിവന്നു! വേശ്യാകരം പട്ടിണിക്കാക്കും പ്രവേശനമനുവദിക്കുന്നതുകൊണ്ട് സാഹിത്യത്തിന്റെ 'പവിത്രത' ഏറിനടിയിൽപ്പാപുകയില്ല എന്നു പറഞ്ഞുതന്നെ; ഒരു കൊമ്പിച്ച 'വിപ്ലവ'മായിരുന്നു, അന്ന്, ശശശ്വരന്റെ നാളിത്!!

അങ്ങനെ മുരുകിപ്പറഞ്ഞാൽ, കലാപമായ മേധാശക്തിയിലും ജീവിതവിക്ഷണത്തിലും ഗോഷിയും ശശശ്വരനും ഒരേ തട്ടിൽനിന്നുവെങ്കിലും, അവരുടെ വ്യത്യസ്തങ്ങളായ ചുരുപാടുകൾ, ഗോഷിയെ ഗോർക്കിയും ശശശ്വരനെ ശശശ്വരനും ആക്കിത്തീർത്തു. അതായത് ശശശ്വരന്റെ ചുരുപാടുകൾക്ക് ഒരു ഗോഷിയെ, അത്യന്തഗംഭീരമായി മുഴങ്ങുന്ന ഒരു പേരിനെ-സ്ത്രീകൾക്കുവേണ്ടി സാഹ്യമല്ലെന്ന് താല്പര്യം. കേശവദേവിന്റെ ചുരുപാടുകളുടെ കഥ പിന്നെ മിണ്ടുകയേ വേണ്ടല്ലോ.

ഇനി, മുൻപോരിച്ചു പോയതിന് എനിക്കുള്ള ഉത്തരം പറയാം: "മാക്സിംഗോഷിയുടെ അമ്മ വടക്കൻ പറവൂരിലാണ് ജീവിച്ചിരുന്നതെങ്കിൽ, നമുക്ക് ഒരു മാക്സിം ഗോഷിയെ കിട്ടുമായിരുന്നില്ല; കിട്ടാമായിരുന്നു. ഒരു കേശവദേവിനെ, - ഒരു പക്ഷേ കുറേകൂടി ആരോഗ്യമുള്ള ഒരു കേശവദേവിനെ!!

എന്തുകൊണ്ട് ഗോഷിയെത്തന്നെ കിട്ടില്ല? റഷ്യയിലെ ഗോഷിയുടെ വിശാലമായ പശ്ചാത്തലഭാമ ഉയർന്നുയർന്നു ഇവിടെ ഇല്ലെന്നിരിക്കിലും, കേവലമായ കഴിവുകൾ വച്ചുനോക്കുമ്പോൾ, അവിടുത്തെ ഗോഷിയും ഇവിടുത്തെ ഗോഷിയും തുല്യരായിരിക്കേണ്ടതല്ലേ?—എന്നിങ്ങിനെ ഇവിടെ ചോദിക്കപ്പെടാം. ഏതൊ, എനിക്കു തോന്നുന്നില്ല. നീളത്തിൽ, പക്ഷേ രണ്ടു ഗോഷികളും തുല്യരായിരുന്നാൽ, -നെസറ്റികമായ ശാലിരിക്കുപ്രകൃതിമൂലം, പക്ഷേ വണ്ണവും ആരോഗ്യവും കരുതും-അവ ജീവിതരീതിയുടെ തോതനുസരിച്ച് വ്യത്യാസപ്പെടുന്നതാണ്ല്ലോ.

ഒന്നാമതായി, നമ്മുടെ സാഹിത്യകാരന്മാർ ജോലിക്കൊണ്ട് ആദ്യമായി സാഹിത്യകാരന്മാരല്ല, അദ്ധ്യാപകന്മാരോ വ്ക്കീലന്മാരോ പ്രഹരിതന്ത്രകാരോ മറ്റു വല്ല വേലക്കാരോ ആണ്. നിരന്തരവും അനുസ്മര്യമായ സുധനകൊണ്ടും വ്യാധാമകൊണ്ടും, തന്നിലുള്ള സാഹിത്യകാരനെ പരമാവധി വികസിപ്പിക്കുന്നതിന് അവർക്ക് ഇടമില്ല. ഉറക്കത്തിന്റെറായാ വിശ്രമത്തിന്റെറായാ വകയായ ഏതാനും തളർച്ചയിങ്ങുന്ന നിമിഷങ്ങൾ കവന്നെടുത്ത്, ജന്മസിദ്ധമായ തങ്ങളുടെ നിർമ്മാണദാഹത്തെ വല്ലപാടും ഒന്നു സമാധാനിപ്പിക്കുന്നതിനെ പരമത്തരമായ അവർക്ക് കഴിയുന്നുള്ളു.

ഇനി, മറ്റു യാതൊരു ജോലിയും പാകത്തിൽ കിട്ടാത്തതുകൊണ്ട്, മുഴുവൻ സമയവും സാഹിത്യനിർമ്മാണത്തിന് ചിലവഴിക്കുന്ന മുരുകും ചിലർ ഇവിടെയുണ്ട്. രണ്ടും കല്പിച്ചിറങ്ങിയിരിക്കുന്ന അവരുടെ കാര്യം ഒന്നുകൂടി കരുതേണ്ടതാണ്. എന്റെ വീട്ടിനടുത്ത് ഒരു കൊല്ലം. പ്രതിദിനം

ഒന്നുണ്ടും പേനാക്കത്തികൾ തല്ലിക്കുട്ടി, കിട്ടുന്ന വിലയ്ക്കു കച്ചവടംചെയ്ത്, അരിയും മറ്റും വാങ്ങി ഞ്ഞാമുണ്ടിന്റെ കോൺ തലയ്ക്കുകുട്ടി സന്ധ്യയാവുമ്പോൾ അങ്ങിനെ തിരിച്ചെത്തുന്ന അയാളുടെ കാഴ്ചമാണ് ഞാനിവിടെ കാത്തുപോകുന്നത്. തങ്ങളുടെ ഭാവനയേയും നീർമ്മാണചാതുരിയേയും അവയുടെ വഴിക്ക് സ്വതന്ത്രമായി വിട്ടുവാൻ വേണ്ട സാധകാശത മിക്കപ്പോഴും നമ്മുടെ ആ സാഹിത്യകാരന്മാർക്കില്ല ചെയ്യുന്ന പണിത്തരങ്ങൾക്കു മതിയായ കൂടി കിട്ടില്ല. കണ്ടു കയ്യടിക്കുവാൻ വിശാലമായ ഒരു സദസ്സു ഇല്ല. അങ്ങിനെ സംസ്ഥാനികമായ സന്ധ്യതയും, പ്രേംബാഹനവും, അസാധ്യമായിരിക്കേ, പുതിയ പുതിയ യന്ത്രങ്ങളിലൂടെ സാംസ്കാരികമായിട്ടുള്ളവരോടുപോലും തീർച്ചയായും പരിമിതമായിരിക്കുകയേ ഉള്ളൂ. കൂടാതെ, ഭൗതികമായ മാനദണ്ഡങ്ങൾ കൊണ്ടു സ്ഥാനമാനങ്ങൾ നിർണ്ണയിക്കപ്പെടുന്ന ഇന്ന്, ഒരു അപകർഷണ ബോധവും (ഇൻഫിഡിയറിറി കോംപ്ലക്സ്) അവരെ പിന്തുടരുന്നതാവാം. മറിച്ച് ഒരു മുൽക്കംറാജ് ആനന്ദിന്റെ പ്ലാറ്റിഫോമത്തിലാണ് നമ്മുടെ കേശവദേവ് നിൽക്കുന്നതെന്നിരിക്കട്ടെ. വളരെ വിശാലമായ ഒരു സദസ്സിന്റെ സന്നിധിയിലാണ് താൻ നിൽക്കുന്നതെന്നുള്ള ബോധം, വളരെയേറെ ആളുകളുടെ മുമ്പിൽ താൻ തരവാദപ്പെട്ടവനാണെന്ന ബോധം-ദേവിനെ അനുകൂലി ഗൗരവയുക്തനാക്കാനിടയില്ലേ? തന്റെ വിജ്ഞാനത്തെ കറേക്കൂടി വിസ്തൃതമാക്കുവാനും, അഭിപ്രായങ്ങളെ കറേക്കൂടി വീണ്ടുവിചാരത്തോടുകൂടി വിമുക്തമാക്കും, അദ്ദേഹം ശ്രമിച്ചേക്കാം. എന്നല്ല ഗാംഭീര്യത്തിന്റേയും ഭൗതികതയ്ക്കിന്റേയും ഭൗതികതയ്ക്കും തന്റെ ചുറ്റും നിൽക്കുന്നതിലും അദ്ദേഹം ശ്രദ്ധാലുവാകും. (ഒരു

പക്ഷേ, ദേവ് ഇനി ശ്രദ്ധാലുവായില്ലെങ്കിലും ഇതിനെ ഒരു സാമാന്യതയായി വായനക്കാർ അംഗീകരിക്കുമല്ലോ.)

പിന്നെ, അങ്ങിനെ നിർമ്മിതമാവുന്ന ഗാംഭീര്യത്തിന്റേയും ഭൗതികതയ്ക്കിന്റേയും അന്തരീക്ഷം നിർമ്മാണപരിപാടിയേയും വ്യത്യാസപ്പെടുത്തിയേക്കാം. ഇന്നാണെങ്കിൽ, വിശാലമായ വിഭാവനകളും, ഊടറിയ ശില്പങ്ങളും നമ്മുടെ ഏഴുതുറകളുടെ പരിപാടികൾക്ക് അപ്പുറമാണ്. കാരണം, അതൊക്കെ ചിഹ്നാലമായ തപസ്വികൊണ്ടു സാധിക്കാൻ യത്നങ്ങളുണ്ട്. അവർക്ക് അറിഞ്ഞു വേണ്ട സമയമുണ്ടാകിത്തന്നെ, അത്രയും കാലം എങ്ങിനെയാണ് അവർ ജീവിക്കുക? ആരാണ് വചിയ വിഖ്യാതകൃത്ത് ആ പുസ്തകങ്ങൾ വാങ്ങുക? സി. വി. നോവലുകൾക്കു ലഭിച്ച സക്കാർ ആനുകൂല്യം തകഴിക്കാ ദേവിനോ കിട്ടുമോ? ഇനി മറ്റൊല്ലാ സാഹിത്യവിഭാഗങ്ങളെയും അപകർഷിച്ച് നമ്മുടെ ചെറുകഥാസാഹിത്യം ബഹുദൂരം മുന്നറിയിരിക്കുന്നതു തന്നെ എന്തുകൊണ്ടാണ്? ചെറുകഥകൾ എഴുപ്പത്തിൽ എഴുതാം; ഉള്ള കാര്യവാങ്ങി അന്നുണ്ടാക്കും തള്ളിവിടാം. നാലഞ്ചെണ്ണം കൂട്ടിച്ചേർത്തു ഭരണകാൽ രൂപയ്ക്കു കടാ പ്രതികരം വിമർശനവും ചെയ്യാം. അതുപോലെ വല്ലഭമാണോ, വിശാലമായ ഒരു ക്യാൻവാസ്സിൽ വിസ്തൃതമായ ഒരു ചിത്രം വരയ്ക്കുന്നത്? റോമൻ റോളണ്ടിന്റെ 'ജീംക്രൂസ്സാഫ്' 12 വർഷങ്ങൾക്കൊണ്ടാണത്രെ പൂർത്തിയാക്കപ്പെട്ടത്. ദോർസ്തോയിയും, തന്റെ 'യുദ്ധവും സമാധാനവും' എഴുതാനായി, പഴയ പുസ്തകങ്ങളും ചരിത്ര രേഖകളും മറ്റും വായിച്ചു വായിച്ച്-പരിരൂപധാരണങ്ങളായ സ്ഥലങ്ങൾ സന്ദർശിച്ചു സന്ദർശിച്ച്-എത്രയോ നാൾ ചിലവു

ശിഷ്യ. ഏഴുതിനുള്ളങ്ങിയപ്പോൾത്തന്നെ, വെട്ടിയും തിരുത്തിയും, വീണ്ടും തിരുത്തിയും മാറിയെഴുതിയും, അദ്ദേഹം നീട്ടിനീട്ടിക്കൊണ്ടുപോയി. ഇവിടെയായിരുന്നെങ്കിൽ റോളണിനോ ടോൾസ്തോയിക്കോ മുമ്പത്തെ തരത്തിലുള്ള ഐതിഹാസികഗ്രന്ഥങ്ങൾ ഏഴുമുഖൻ സാധിക്കുമായിരുന്നില്ല, - അതിന്ന് അവർ ധൈര്യമുണ്ടാകുമെന്നു ഇല്ലായിരുന്നു. 'ജീൻക്രൂസ്താഫി'നെ മാത്രം കയറിക്കൊണ്ടു വളരെ ചെറിയ തോതിൽ ഏഴുതപ്പെട്ട ഒന്നാണ് 'ദേവിന്റെ നടി.' അത് പകുതിയെന്നതിനു മുമ്പുതന്നെ, മുപ്പതായി പറ്റിയ പ്രതിഫലം തീർന്നു കഴിഞ്ഞിരുന്നുവത്രെ. പിന്നെ, പ്രകാശകനായിരിക്കുമല്ലോ, സാഹചികമായി; കലാസൃഷ്ടിയെ നിയന്ത്രിക്കുന്നത്. തന്മൂലം, ദേവിനു സ്വയം പരിഹരിക്കാമായിരുന്ന പല പരിമിതികളോടുകൂടി 'നടി' വെളിയിലിറങ്ങി. മാത്രം തികയുന്നതിനു മുമ്പ് പ്രസവിച്ചുപോകുന്നതു സഹിക്കാം; പക്ഷെ മാത്രം തികയുന്നതിനു മുമ്പ് പ്രസവിച്ചിട്ടില്ലാത്തതുകൊണ്ടാണിതല്ല!

ഇങ്ങിനെ ഒരായിരം ഞെരുക്കങ്ങളും പരിമിതികളും കോളത്തിൽ വന്നുചിറക്കുന്ന നിർഭാഗ്യവാനായ ആ ഗോഷ്ഠിയുടെ വളർച്ചയെ നിയന്ത്രിക്കപ്പെടുത്തുവാൻ അയാൾ. തന്മൂലം, കേവലമായ കഴിവുകൾ വളർന്നുവന്നുപോകുന്ന ഗോഷ്ഠിയുടെയും ഇവിടുത്തെ ഗോഷ്ഠിയുടെയും വളർച്ച ഇല്ലാത്തതായിരിക്കാനിടയില്ല.

സാഹിത്യകാരന്റെ രൂപസംവിധാനത്തിൽ പശ്ചാത്തലം നേരിട്ടു ചെലുത്തുന്ന സ്വഭാവത്തെപ്പറ്റിയാണ് ഇതുവരെ പറഞ്ഞത്. ഇനി അതിൽ ചെത്താൻ കഴിയുന്ന മറ്റൊരു മഹത്തുരുക്കത്തെക്കുറിച്ചു കൂടി അല്പം പറയട്ടെ.

വിദേശീയ സാഹിത്യകാരന്മാരുടെ പേരുകേൾക്കുമ്പോൾത്തന്നെ, നമ്മിൽ പലരുടെയും തൊപ്പികൾ താഴെ ഉൾപ്പെടുന്നതു കണ്ടിട്ടില്ലേ? അതു കേന്ദ്രബഹുമാനങ്ങളാണ് അവരുടെ നേർക്ക്, അതിൽ ആശ്ചര്യപ്പെടുവാനുമില്ല. കാരണം, അവർ, ഭൗതികവാദൻ, സൂര്യന്റെ അടുത്തുനിൽ ജീവിക്കുന്നവരാണ്. അവരെയാണത്രെ നാം കണ്ടിട്ടില്ല. അവരുടെ വ്യക്തിപരമായ തകരാറുകൾ നമുക്കുണ്ടാവപ്പെട്ടിട്ടില്ല; അവയുടെ വിശദവിവരങ്ങൾ നമുക്കറിഞ്ഞുകൂടാ. അവരുടെ കലാജീവിതത്തെ മാത്രം അടിസ്ഥാനപ്പെടുത്തിയാണ് നാം അവരെ മതിയ്ക്കുന്നത്. അങ്ങനെ, അപരിചിതത്വത്തിന്റേയും വിദ്വേഷയുടേയും പരിഭവങ്ങളും അവരെ പ്രഭാവപ്പെടുത്തുന്നു. അതുവല്ലതുമായോ ഇവിടുത്തെക്കുമ? നമ്മെ തട്ടിയും മുട്ടിയുംകൊണ്ട് നടക്കുന്ന - നാം 'ഏടാ' 'കൂവ!' എന്നൊക്കെ വിളിക്കുന്ന ദേവിനേയും, ചങ്ങമ്പുഴയെക്കൊണ്ടും, നാം അറിയാത്തതായോ! അവരെക്കൊണ്ടും വന്നാലും എത്രമാത്രം വരാനാണ്!! വ്യക്തിപരമായ അവരുടെ പോരായ്മകൾ നമുക്കറിയാം; അവയുടെ മോശത്തരങ്ങൾ മിലതൊക്കെ നേരിട്ടുവെച്ചിട്ടും ഉണ്ട്. അവരുടെ അകവും പുറവും നഗ്നമായി നാം കണ്ടിട്ടുണ്ട്; നമ്മുടെ കൗതുകം എപ്പോഴും ആ ന്താദകരമായിരുന്നിരിക്കില്ല. അങ്ങനെ, ഒരു മറ്റൊരു മനസ്സോടെ അവരുടെ കലാജീവിതത്തെ കാണുവാൻ - അവയെപ്പറ്റി വസ്തുനിഷ്ഠമായ ഒരഭിപ്രായം സ്വരൂപിയ്ക്കുവാൻ - നമുക്ക് കഴിവില്ല. ഒരു പക്ഷെ നമ്മുടെ അടുത്ത തലമുറയ്ക്ക് കഴിഞ്ഞുപോയ ജീവിതകാലത്തു് സഹജീവികളാൽ അവ ഗണിയപ്പെട്ട പല സാഹിത്യകാരന്മാരേയും, അവർ മരിച്ചു മണ്ണടിഞ്ഞു പട്ടടയിൽ കാഴ്ചയറിയാതിൽ ശോഷം, പിന്നീട് വരുന്ന

തലമുറകൾ ആരാധിക്കുന്നത് തവിവൃത്യാ
സംകൊണ്ടുമാത്രമായില്ല. കാലം കഴിയു
ന്തോറും അതിപരിചയത്തിന്റെ വെറുപ്പു
മാറി, പകരം അപരിചിതത. ത്തിന്റേയും
വിദ്വേഷത്തെയും മാധികപരിവേഷങ്ങൾ
അവരെ വലയം ചെയ്യുന്നതുകൊണ്ടുകൂടിയാ
ണ്. അതെ, ഏതുതന്നെയായാലും മുററ
ത്തെ മല്ലയ്ക്ക് മണമുണ്ടാവുക സാധാരണ
മല്ല. അതിന്റെ വൃക്കൾ മാത്രമല്ല,
ചുവട്ടിൽ കിടന്നുഴുകുന്ന ചവറുകളും ചാണ
കവൃക്കൂടി കാണുന്നുവല്ലോ. അങ്ങേ വീട്ടി
ലെ മല്ലയുടെ കഥ ഒരു പക്ഷേ വ്യത്യസ്ത
മാകാം. കരേണം, മരിച്ചിന്റെ മുകളി
ലൂടെ, കാരറത്തു ചുഞ്ചുടുന്ന ലാതഞ്ചല
ങ്ങളും, അവയിൽ പുഞ്ചിരിച്ചു നിൽക്കുന്ന
പൂക്കളും മാത്രമേ നാം കാണുന്നുള്ളൂ!

നിറുത്തട്ടെ. അപ്പോൾ ഇതെന്തെന്തൊ
ണ് നമ്മുടെ സാഹിത്യകാരന്മാർ നേരി
ടേണ്ടിവരുന്ന 'തട്ടുകട'കൾ. അതായത്:-
അവരെ രൂപപ്പെടുത്തുന്ന പരിതഃസ്ഥിതി
കളുടെ മോശത്തരം, അവർക്കു നിൽക്കാ
നിടകിട്ടുന്ന പ്ലാറ്റ്ഫോമത്തിന്റെ ഉയര
ക്കുറവ്, സദസ്സിന്റെ വലിപ്പക്കുറവ്,

സാമ്പത്തികമായ സ്വസ്ഥതയില്ലായ്മ, പി
ന്നെ അപകർഷതാബോധവും. ഈ പാ
റാവളങ്ങളെല്ലാം ചാടിക്കടന്നുവേണം,
അവർ വിദേശീയർക്കൊപ്പം ഏതു
വാൻ. അങ്ങനെ എത്തിയൽത്ത
ന്നെയും, പരിവേഷങ്ങളില്ലാത്ത അവർക്ക്,
നമ്മെ അതു ബോദ്ധ്യപ്പെടുത്താനും വിഷമം.
അല്ലെങ്കിൽ, മറ്റു വല്ലവരും നമ്മെ ബോ
ദ്ധ്യപ്പെടുത്തുവാൻ വേണം! ടാഗൂർ എന്ന
പേരിൽ ഒരു കേമൻ ഇന്ത്യയിൽ വാഴുന്നു
ണ്ടെന്ന് യീറാസ് പൂണ്ടിക്കാണിച്ചതന്ന
പ്പോഴും നോബൽ സമ്മാനക്കമ്മാറിക്കാർ
അതിനെ പിന്താങ്ങിയപ്പോഴും മാത്രമേ
നാം അറിഞ്ഞുള്ളൂ. കഥകളിൽ എന്തൊ
ക്കെയോ വിശേഷതകളുണ്ടാവുമെന്ന്, ധ്യാ
മാർ തലകലുടുന്നതു കണ്ടപ്പോഴെ നമുക്കു
സമ്മതമായുള്ളു; ചുരുവിത്രങ്ങളും വാസ്തവ
ത്തിൽ കലാസൃഷ്ടികളാണെന്നു നാമും
പറഞ്ഞതുടങ്ങിയിരിക്കുന്നു. അതുപോലെ,
ആശാനും തകഴിയും ശങ്കരക്കുറുപ്പും ഭക്ത,
വിശ്വനാഥിര്യത്തിലെ മിക്ക സാമാജിക
ന്മാരോടും കിടനിൽക്കാൻ പോന്ന ജി.നിയ
സ്സുകളാണെന്നുകൂടി വല്ല ധ്യാതാക്കൾക്കി
ലും ഒന്നു പറഞ്ഞിരുന്നെങ്കിൽ!

മഹത്തമഗാന്ധിയുടെ ഒരു ജീവചരിത്രം ഡാ: സ്റ്റാൻലി ജോൺസ്
എന്ന സുപ്രസിദ്ധ മിഷനറി പ്രവർത്തകൻ ഈയിടെ ഏഴുതിയിരി
ക്കുന്നു. ഹച്ചിൻസൺ എന്ന പ്രസിദ്ധീകരണശാലക്കാരാണ് ഈ
കൃതി പ്രസിദ്ധപ്പെടുത്തിയിട്ടുള്ളത്. ഡാക്ടർ ജോൺസ് ഒരു മത
പ്രസംഗകന്റെ നിലയ്ക്കു കേരളീയർക്ക് സുപരിചിതനാണല്ലോ.

വാല്മീകിയുടെ

രാമനും,

ആശാന്റെ

സീതയും

എ. ജി. കൃഷ്ണവായ്പർ.

ഇഴുതിയ പരിഷ്കാരമാസികത്തിനുവേണ്ടി ശ്രീ കുട്ടികൃഷ്ണമാരാരുടെ 'രാജാജ്ഞാ' നിരൂപണം ചെയ്തപ്പോൾ അതിലേക്കു കനത്ത ഉപന്യാസങ്ങൾ ഒരു പ്രത്യേക പരിശോധനയ്ക്കു സർവ്വമാ യോഗ്യമാണെന്ന് തോന്നി. അതിന്റെ ഫലമാണ് ഈ ചർച്ച. ആ രണ്ടു പ്രബന്ധങ്ങൾ അന്യോന്യം ബന്ധപ്പെട്ടവയാണ്. എന്നുതന്നെയല്ല വാല്മീകിയുടെ രാമചരിതം ആശാന്റെ സീതാചരിതത്തിന് ഉചിതമായ ഒരു പശ്ചാത്തലമായിട്ടുണ്ടെന്നും മാർഗ്ഗപര്യായം. നാം ആ രാമനെ കാണുന്നില്ല. അതിന്റെ കാരണം ഭക്ത്യന്മാരുംമാത്രമാണ്! രാമനെ വെറുമായ മനുഷ്യനായിട്ടാണ് ആദികവി ചിത്രീകരിച്ചിട്ടുള്ളതെന്നും, അല്ലാതെ രാമനെ നിഗൂഢത്തിനുവേണ്ടി അവതരിച്ച വിഷ്ണുവായിട്ടല്ലെന്നും മൂണ്ടിക്കാണിച്ചുകൊണ്ടാണ് ഈ രാമതത്ത്വചർച്ച മാർഗ്ഗ ആരംഭിക്കുന്നത്. ഇതിനുവേണ്ടി

തുകക്കുത്തിൽത്തന്നെ ദുർബ്ബലമായ ഒരു വാദമുഖം എടുത്തു പ്രയോഗിക്കാൻ എന്തുകൊണ്ടോ അദ്ദേഹം മുതിർന്നിരിക്കുന്നു. ഇതാനോക്കുക:—'അവതാര പുരുഷനായ നാണെന്നു ബാധം വാല്മീകിയുടെ രാമനെന്നായിരുന്നെങ്കിൽ, ആത്മബാധമുദിച്ചപ്പോൾ തന്നെ അദ്ദേഹം, ബുദ്ധാനപ്പോലെ രാജാഭരണഭാരം എടുത്തേറിത്തീട്ടു കൃതകൃതനേടുമായിരുന്നു. കാരണം, ലോകാതീതനാക്ഷരപങ്കോലുവെൺകൊററക്കുടയും ഉല്ലാതെ തന്നെ ലോകസേവനംചെയ്യാൻ. അതു ശരിതന്നെ. പക്ഷേ ലോകാതീതനാക്ഷര ഇവയൊഴുകിയും ലോകസേവനമായിത്തീർന്നുകയല്ല. ഐകാന്തികവും ആത്മനീകവുമായ ഒരു ഒരു മാർഗ്ഗം ലോകാതീതനാക്ഷരവേണി ആരും വിധിച്ചിട്ടില്ലെന്നുള്ള സ്പഷ്ടമായ സംഗതി സ്വപക്ഷസ്ഥാപനവൈയഗ്യത്തിൽ നിരൂപകൻ വിസ്മയിച്ചുപോയിരിക്കുന്നു. ഈ വിസ്മൃതി എന്താണ് അനുസ്മൃതമായിത്തന്നെ ഈ ഗ്രന്ഥത്തിൽ കാണുന്നതുകൊണ്ടാണ് ഇത്ര നേരത്തെ ഇതെടുത്തു പറഞ്ഞത്.

'രാമചരിതത്തിന്റെ രാമസ്യം രാജാപോലും, പ്രഭാവേച്ഛ എന്നതിൽ അടങ്ങിയിരിക്കുന്നു' (പു. 99) ഇതാണ് ശ്രീമാരാരുടെ സൂചിപ്പിച്ചതായ നിഗമനം. 'രാമരാജ്യം' 'രാമരാജ്യം' എന്ന് ഗാന്ധിജിയുൾപ്പെടെ ഭാരതീയസംസ്കാരത്തിൽ അഭിമാനംകൊള്ളുന്ന ചില ആധുനിക ചിന്തകന്മാരും നേതാക്കന്മാരും വിളിച്ചുപറഞ്ഞുകൊണ്ട്, മായാത്തരും മജ്ജാത്തരമായ ഓരോർവ്യവസ്ഥിതി നിർദ്ദേശിക്കുന്നത് വാല്മീകിയുടെ രാമനെ അറിഞ്ഞുകണ്ടുണ്ടായ പ്രബുദ്ധതകണ്ടല്ല. കമ്പർ, തുളസി തുടങ്ങിയ ഭക്തിജഡന്മാരും ആദർശവ്യസനികളുമായ അനന്തരകവികളുടെ വാഗ്ദലത്തിൽ കടുങ്ങി കണ്ണമിടിയുമകൊണ്ടാണ്. ഇതിനുള്ള തെളിവെന്തെ

നോ? 25000-ത്തോളം ശ്ലോകങ്ങൾ നിറഞ്ഞ രമായണമഹാകാവ്യപരപ്പിൽ നിന്ന് തെടുപ്പിച്ചെടുത്ത കുറേ ശ്ലോകത്തുള്ളികൾ-അവയുടെ മുൻപിൽ നോക്കാത്ത ഉൾവ്യവഹാരമാണിത്. രാമന്റെ ജീവിതാനന്ദം രാജ്യലോഭമായിരുന്നെന്ന് വാദിക്കാൻ യത്നമാണ് ആദ്യം ഈ ഉപന്യാസത്തിൽ. അറംഗ് സീബിന്റേതല്ല പോലെ കെട്ടിച്ചെരിച്ചിട്ടുപോലും കൃഷ്ണൻ തൃമിയുമായ ഒരു ലോഭമല്ലെന്നുള്ളതുമാത്രമാണാശ്വാസം.

സത്യപരമായത, ഗുരുക്കുടി, സ്ഥിരപുഷ്പാക്ഷിത, തൃഗധീര, ഏകപത്നിവ്രതം തുടങ്ങി ആദികവി സോത്സാഹം ആവർത്തിച്ചു പ്രകീർത്തിക്കുന്ന ഗുണഗണങ്ങളാകുന്ന പുത്തൻപുത്തൻ ഉടുപ്പുകളുമണിഞ്ഞ് പലരേയും വഴിതെറ്റിച്ചിട്ടുള്ളത് ഈ രാജ്യലോഭമാണ്. സത്യപാശബദ്ധനായ അച്ഛന്റെ ആജ്ഞയ്ക്കു കാനൂനികത ഭരതനെ അമ്മാതുനിന്നു വരുത്തുന്നതിനു സ്വയം ഭൂതന്മാരെ പറഞ്ഞയക്കുമ്പോഴും, വനയാത്രയ്ക്കു തിടുക്കമായി വട്ടം കൂട്ടുമ്പോഴും, എന്നു വേണ്ട അനുവാദകന്മാരെക്കുറിച്ച് ആറാടിക്കുന്ന അയോദ്ധ്യാ കാന്ധ്യത്തിലുടനീളം, ദുര്യോധനം, വിദഗ്ദ്ധദുഷ്ടികൾക്കു മാത്രം കാണാവുന്നതുമായ നയവഞ്ചകതയാടുകൂടി “പ്രജകളേയും സഹോദരന്മാരേയും തക്കലേക്കാകർത്തിച്ചു രാജ്യത്തെ നിഷ്കണ്ടകമാക്കി രാജാധിരാജനായി” വശാനുള്ള രാമന്റെ അടവുകളാണ്. പോരേ! അപ്പോൾ ചെറിയൊരു സംശയം! ഇത്ര കാഞ്ഞ കള്ളനാണ് രാമനെങ്കിൽ ‘ഘോഷിതപുൽ വെറും ധർമ്മപരൻ’ എന്ന വാക്കുകളിൽ കാണുന്നതു മുഴക്കം സമ്മതിച്ചുകൊടുക്കാമോ എന്ന് ഏതിനോ ഈ സംശയം അദ്ദേഹം വെച്ചുകൊണ്ടിരിക്കുന്നു.

അന്നു, മേൽ പറഞ്ഞതു ശരിയാണെങ്കിൽ ഇതിഹാസത്തിലോ സാഹിത്യത്തിലോ രാമനേക്കാൾ വലിയ ഒരു ധർമ്മധർമ്മനെയും കവടമുത്തിയേയും കാണുകില്ല. കൗടില്യനും മാക്കുവല്ലിയും പച്ചപ്പരമാർത്ഥികളാകും, ക്രമക്കേടുകൾമണിഞ്ഞ ഈ രാജ്യലോഭിയുടെ മുമ്പിൽ കയ്യടക്കം നെഞ്ചുപ്പു, നിഷ്കന്ദനും പ്രയോഗിക്കുവാൻ കഴിയാതെ വരുന്ന സന്ദർഭങ്ങളിൽ, അവയ്ക്കു തക്ക അവസരമുണ്ടാക്കുന്നതിനു കാപട്യമൊരു ഉപായമായി മാത്രമേ അവർ ഉപദേശിക്കുന്നുള്ളൂ. രാമനാകട്ടെ കാപട്യമല്ലാതെ മഹാനും വശമില്ലായിരുന്നെന്ന് തോന്നും മാർഗ്ഗം പറയുന്നതു കേട്ടാൽ.

പക്ഷേ ഇതിലൊക്കെ നമ്മുടെ നിരൂപകൻ കുറേയറെ മനോധർമ്മം പ്രയോഗിക്കുന്നില്ല എന്നു ചോദിക്കാൻ തോന്നുന്നു. രാജ്യലോഭിയായ രാമനു രാജ്യലോഭം കയ്യൽക്കുകയേ വേണ്ടിയിരുന്നുള്ളൂ. അദ്ദേഹം ദശരഥന്റെ എന്നപോലെ പ്രജാവലിയുടെയും മന്ത്രിപ്രമുഖരുടെയും ഗുരുമുഖ്യന്മാരുടെയും കണ്ണിലുണ്ണിയായിരുന്നു. ഭരതൻറപ്പൈയെക്കൂടി അനുജന്മാർ രാമനെ പിന്തുരച്ചുനായി എണ്ണിവന്നു. അകർഷിച്ചുപ്പിടിക്കേണ്ട തരത്തിൽ ഒരിക്കലും ഇവരായും അകന്നിരുന്നില്ല. രാമനിൽ നിന്നും “ഭരതനെക്കുറിച്ചെങ്കിലും ആശങ്കയ്ക്കു പ്രസക്തിയില്ലായിരുന്നോ?” ഉണ്ടായിരുന്നു എന്നു തന്നെ വയ്ക്കുക. ഭരതനാണ് രാമപുത്യാഗമനം അന്ധാലുമെന്നു കണ്ടപ്പോൾ പ്രത്യുപവേശത്തിനൊരുമ്പെട്ടത്. കൂടിയേ തീരുവെങ്കിൽ സ്വയം പതിന്നാലുകൊല്ലം വനവാസം ചെയ്തു പിന്തുനിർദ്ദേശം അനുസരിക്കാമെന്നും, എന്തായാലും രാമൻ അയോദ്ധ്യയ്ക്കു മടങ്ങണമെന്നും കൊഞ്ചിക്കുന്നത്. ഈ ഘട്ടത്തിൽ എന്തു മുൻകരുതലുകളെടുക്കുന്ന രാജ്യലോഭനും നിർഭയം ചിഞ്ചുപിച്ച് മഹാ

സാമ്രാജ്യലബ്ധിയെന്ന ഗുപ്തചക്ഷ്യം കൈക്കലാക്കുമായിരുന്നു. നേരേമറിച്ച്, മനമറയ്ക്കാ കൈകേയിയോ ഉന്നയിക്കാത്ത ഒരു വാദമുഖം ഒരു പ്രക്ഷിപ്താഗ്രാകത്തിൽ, ലോഭിയായ രാമൻ ഉപന്യസിക്കുന്നു. രാജ്യ ശ്രുതക്കുപുർവ്വമായിരുന്നുപോലും കൈകേയിയെ ദശാഥൻ വേട്ടയ്ക്ക്—അതുകൊണ്ട് 14 കൊല്ലക്കാലം രാജ്യം ഭരതൻററതാണത്രേ! ഈ ദിനാശ്ലോകം കടന്നു ഏറെ ഗവേഷണങ്ങൾക്കു വിധേയമായി. എന്നാൽ പ്രകൃതത്തിനനുപയോജ്യമെന്നു മന്ത്രാലയ തീരെ വിരോധംകൂടിയായ ഈ ശ്ലോകം എന്തിനാണിനിരൂപകൻ ഒരു മുഖ്യമായ തെളിവായി കരുതുന്നതെന്നു വ്യക്തമല്ല. രാജ്യലോഭിയായ ഒരു നയപരൻ ഈ അനർത്ഥം ക്ഷണിച്ചുവരുത്തുമ്പോഴോ അഥവാ ഇങ്ങനെ ഒരു ഗുപ്തപ്രതിജ്ഞ ഉണ്ടായിരുന്നെങ്കിൽ രാജ്യോഭിലാഷിണിയും ബുദ്ധിമുതിയും ആയ കൈകേയി അതപ്പറ്റി അറിയാതിരിക്കുകയോ രാജ്ഞിക്കാതിരിക്കുകയോ ചെയ്യാമായിരുന്നോ? 14 കൊല്ലക്കാലംമാത്രം രാജ്യഭാരം ഭരതനു കൈകേയന്നതുകൊണ്ട് ശ്രുതക്കപ്രതിജ്ഞ നിറവേറുന്നതെങ്ങനെ?..... ഇങ്ങനെ പലതും പറയാനും ചോദിക്കാനുമുണ്ട്. അതിനൊന്നരിവിടെ സമയവും സ്ഥലവുമില്ല. ലോകോത്തമമായ ഒരു മഹാകാവ്യത്തിലെ നായകന്റെ സ്വഭാവവ്യാഖ്യാനം നിർവ്വഹിക്കേണ്ടതു് അങ്ങിങ്ങു ചിതറിക്കിടക്കുന്ന ചില വരികളുടെ പൌഢപത്രിവിമുഖവും സാദിപ്രായപ്രതിനിവിഷ്ഠവുമായ ചുറ്റും നീതികൊണ്ടല്ലെന്നും, നായകന്റെ സമഗ്രചിത്രണം ഭാവപ്രവണമായ ഹൃദയത്തിൽ ഉളവാക്കുന്ന ആകെക്കൂടിയുള്ള പ്രത്യാഘാതം ആസ്പദിച്ചായിരിക്കണമെന്നും മാത്രം ഇവിടെ സംക്ഷേപിക്കുന്നു. കവിഹൃദയം എന്തെന്നു തീർച്ചയാക്കയാണല്ലോ ജന്മാതിരി സംഭാഷണങ്ങളുടെ പരമമായ

ലക്ഷ്യം. നാടകകൃത്തുക്കൾക്കില്ലാത്തതു്, ആഖ്യാനികാകാരന്മാരോടൊപ്പം മഹാകാവ്യകൃത്താക്കന്മാർക്കുള്ളതുമായ ഒരു മെച്ചം സ്വാശയപ്രകാശനം നേരിട്ടു നിർവ്വഹിക്കുന്നതിന് ഇവർക്കു നന്ദം കിട്ടുന്നു എന്നുള്ളതാണ്. രാമനെ ധർമ്മാത്മാ എന്നു പാശ്ചാത്യർ വ്യംഗ്യമായോ വർണ്ണിക്കാത്ത സർഗങ്ങൾ വാല്മീകിരാമായണത്തിൽ കുറയ്ക്കാം.

“നൈവലോഭാനുമാഹാഭാ നഹം
 ജ്ഞാനാത്ത മോഹിതഃ |
 സേതും സത്യസ്യുത്സോമി ഗുരോഃ
 സത്യപ്രതിശ്രവഃ ||
 II, 109, 17.
 ലക്ഷ്മീശ്വരഃ ദൈവയാഭാ ഹിമവൻ
 വാചിമം തൃജേതം |
 അതീമാത്സാഗാദാവലം ന
 പ്രതിജ്ഞാമഹം പിതഃ ||
 II, 112, 18.

ഇതു രണ്ടും രാമന്റെ ആദർശങ്ങളായിട്ടെങ്കിലും ഏതു വിദഗ്ദ്ധഗുഹ്യം കാണാം. രാമന്റെ ലോഭത്തിനും മറ്റും തെളിവായി ഉദ്ധരിച്ചിരിക്കുന്നതും അദ്ദേഹത്തിന്റെ വാക്കുകളാണ്—പരിക്ഷുബ്ധമായ മനസ്സിലെ ചപലവീചികളെ സൂചിപ്പിക്കുന്ന വാക്കുകൾ ഗന്താശ്വനം നാഹകർമ്മനിഷ്ഠനായ ഒരു മഹാത്മാവിന്റെ പ്രവർത്തികളെ എന്നുപോലെ മനോവൃത്തികളെയും അനാച്ഛാദനം ചെയ്യുകയാണു കവിലക്ഷ്യം. പ്രവൃത്തികളാണെങ്കിൽ മനോവൃത്തികളുടെ സംഘട്ടനങ്ങളുടെയും ജയാപജയങ്ങളുടെയും ഫലമായി ഉല്പന്നമാകുന്ന പരിണതവൃത്തികളുടെ പ്രകാശനങ്ങളുമാണ്. അതുകൊണ്ടാണ് രാമന്റെ അപമാനങ്ങൾ, ചിതറിയ ചില മാനാവിചികളേക്കാൾ കൂടുതൽ പ്രാധാന്യം നാം കൽപിച്ചുപോരുന്നതും.

മഹത്തായ മഹാനുഭൂതി സത്യംകൂടി ഇവിടെ സ്മരണീയമായിട്ടുണ്ട്. വാല്മീകിരമായ നാം അനുഭവാനുഭവം ചെയ്തതിന്റെ ഫലമായിട്ടാണ്, ആദികവി ചെയ്ത ആ മഹനീയ അധിഷ്ഠാനത്തിലാണ്, അ നന്തരകവികൾ അവരുടെ അവതാരമുൾത്തിയായ രാമനെ പ്രതിഷ്ഠിച്ചത്. അവതാരപുരുഷനായി രൂപാന്തരപ്പെടത്തക്കവണ്ണം ലോകാന്തരഗുണ സമ്പന്നനായിരുന്നു വാല്മീകിയുടെ രാമനെന്നുസാരം. മരിച്ച്, അകാലമായ ഭക്തിയോടുകൂടി വായിച്ച്, അങ്ങനെ രാമനെ വാഴ്ത്താൻ തുടങ്ങിയതല്ല ആ അനന്തരകവികൾ. ഈ സംഗതി വേണ്ടത്ര ഭാഷ്യമുണ്ടാകണം. ഭാഷാഭാസങ്ങളിൽ ഭൂമിച്ച് അവയെ പർവതീകരിച്ച് രാമഗുണങ്ങളുടെ നേർക്ക് മനഃപൂർവ്വം കണ്ണടയ്ക്കാൻ ശ്രീമാരാക്കിടയായതെന്നു തോന്നുന്നു. അങ്ങനെയൊരു അസാധാരണതയിൽ മോഹിച്ചോ?

ഈ കാഴ്ച നീട്ടുന്നില്ല. രാമനു സീതയിൽ പ്രേമമല്ല 'പച്ചക്കാരം' മാത്രമാണെന്നായിരുന്നതെന്നാണ് ഈ നിരൂപകന്റെ കാഴ്ച. ഈ വിഷമത്തേക്കുറിച്ചു ചിന്താവിഷ്ടയായ സീതയോടനുബന്ധിച്ചു ചില നൂ പരയാണുള്ളതുകൊണ്ട് ഇവിടെ വിശ്ലേഷിക്കുന്നില്ല.

കാമനെകൂട്ടുപിടിച്ചതുകൊണ്ടുമാത്രം എത്ര നിസ്സഹായ സൗന്ദര്യത്തിനും ശിവയോഗം, മംഗലാസ്തി, കൈവരുന്നില്ല; നേരേമരിച്ച്, അഭൗമമായ ശിവതത്ത്വത്തിൽ കാമം ശബരായമാനമായിത്തീരുന്നതിനോടൊപ്പം മംഗലമായ സൗന്ദര്യത്തിനു ശിവം അടുത്തുമാകുകയും ചെയ്യുന്നു. സൗന്ദര്യത്തിന്റെ കാമമാദ്വിപകത പാടെ നശിക്കുകയും, നന്മയെ (ശിവനെ) കൂടാതെ ആ നിലയിൽ സ്വയം ലജ്ജിച്ച് ശിവലോഭത്തിലുപേക്ഷിച്ച് ആത്മമുഖം നേടാൻ പഞ്ചാഗ്നിമദ്ധ്യത്തിൽ

ലോഭമായി തവിടുകയും ചെയ്യുന്നു. ഇങ്ങനെ കാമാഭിഭാഷമീജ്ഞാമുഖം ഉത്താനംനിയിൽ ചാമ്പലായതിനു ശേഷം ശുദ്ധസൗന്ദര്യം ചൈതന്യസാരമായ ശിവത്തെ പ്രാപിക്കുന്നു. അവസ്ഥ സായുജ്യം കിട്ടുന്നു. ഈ വസ്തുനിയുടെ പ്രതിരൂപമാണ് പാർവതീപരമേശ്വരന്റെ വിവാഹം.

അവയുടെ പെരുപ്പവും നഗ്നതയും ഈ മഹാകാവ്യത്തിലെ ഇതരശാഖകളുടെ അർത്ഥസംഭവത്തിനും ഉത്കർഷത്തിനും യോജിച്ചതാണോ എന്നു ന്യായമായി ശങ്കിക്കാവുന്നതാണ്. ഏതായാലും ഈ വിഷയത്തെക്കുറിച്ചുള്ള തീരുമാനം ഭൂമിഭേദമനുസരിച്ചു ഭിന്നിക്കാനിടയുണ്ടാകുന്നു.

‘ചിന്താവിഷ്ടയായ സീത’ ഈ നിരൂപണസമയത്തിൽ പലതുകൊണ്ടും പ്രാധാന്യമർഹിക്കുന്ന ഒരു സമാജ്ഞാപനമാണ്. ഈ ഗ്രന്ഥകാരന്റെ നിരൂപണരീതിക്ക് ‘വാല്മീകിയുടെ രാമനെ’പ്പോലെ തന്നെ നിർദ്ദേശമായി ഗണിക്കാവുന്ന ഒന്നാണ് ഈ ഉപന്യാസവും. തീർക്കുന്നതായ വാദവിവാദത്തിനു വിഷയമായിട്ടുള്ള ഈ ഖണ്ഡകാവ്യം ആശാന്റെ കൃതികളിൽവെച്ചു ശ്രേഷ്ഠമാണെന്ന പക്ഷം സ്ഥാപിക്കാനുള്ള ഒരു തീവ്രശ്രമാണിതു്. ആശാന്റെ സീതയ്ക്ക് വാല്മീകിയും കാളിദാസനും ചിത്രീകരിച്ചിട്ടുള്ള സീതയേക്കാൾ ഒട്ടും അപകർഷമില്ലെന്നു മാത്രമല്ല, അവരുടെ ആ സീത ഈ ഖണ്ഡകാവ്യവണ്ണിതമായ നന്ദർഭത്തിൽ ഏറെക്കുറെ ആശാന്റെ സീതയെപ്പോലെ ചിന്തിക്കുമായിരുന്നുള്ളു എന്നും ശ്രീമാൻ ഈ ഉപന്യാസത്തിൽ വാദിക്കുന്നു. തന്നിട്ട സിദ്ധിച്ച ആർഷചിന്താനത്തിന്റെ പ്രകാശത്തിൽ, സീത സ്വാഭാവികമായി പരിശോധിച്ച് അവസാനമായി എഴുതിയ ഒരു തീർപ്പായിട്ടാണ് ഈ കൃതിയെ

വിക്ഷിപിക്കേണ്ടതു്; അഥവാ നിത്യനിർമ്മലമായ ആ ആദിധാമത്തിലേക്കു് കടക്കുന്ന സീത തന്റെ അന്തർവാസനകളോടു കൂടെത്തന്നെയായി പറഞ്ഞ യാത്രാവചനമാണിതെന്നത്രേ അദ്ദേഹത്തിന്റെ സിദ്ധാന്തം. ഈ വാദഗതിക്കൊരു കഴമ്പുണ്ടെന്ന വിചാരം അവസരോചിതവും അനിവാര്യവുമാണു്. വാല്മീകിയുടെ സീത സ്വഭാവമഹത്വത്തിൽ രാമാനുകൂലം ഒട്ടേറെ ഉപനിർണ്ണയങ്ങളും രാമനാകട്ടെ ആ സീതയോടു പരിശുദ്ധപ്രേമത്തിനു പകരം വെറും കാമമാത്രമേ ഉണ്ടായിരുന്നുള്ളൂ എന്നും രാമസ്വഭാവത്തെ ആവിഷ്കരിച്ചുകൊണ്ടു ശ്രീ രാമൻ ഉപന്യസിച്ചു കഴിഞ്ഞിട്ടുണ്ടു്. എന്നാൽ ലോകോത്തരശീലസ്വഭാവനായ ഈ പതിഭവതയുടെ അപഞ്ചലമായ ആരാധനയ്ക്കുപാത്രമായ ആ രാമൻ വെറും കാമകൻ മാത്രമാണെങ്കിൽ അതു സീതയ്ക്കു തന്നെ ഒരു കളങ്കമായിരിക്കും. പാത്രവിവേചനകൂടാതെ പാവനമായ പ്രേമധനമപ്പിക്കുക ബുദ്ധിമതികളായ പതിവ്രതകൾക്കു് ഭൂഷണമല്ല. കൂടാതെ, രാമനിൽ ആദരോപിതമായ ഈ 'പച്ചക്കുമ്പളം' സീതയോ മറ്റൊരാളെങ്കിലുമോ വാല്മീകിരാമായണത്തിൽ ആദരവിച്ചുകാണുന്നുമില്ല. പരസ്പരവിരുദ്ധനായും സ്വഭാവരേതനുമായിട്ടല്ലാതെ ആദികാവ്യത്തിൽ രാമൻ കാണപ്പെടുന്നില്ല. പക്ഷെ രാമന്റെ 'ചെമ്പു തെളിച്ചേ മരു' എന്നു നെയമ്പുപോറ്റി ശ്രീ രാമൻ ആകട്ടെ ശുഭപുണ്യങ്ങളോടു ചെമ്പുന്ന നമ്മോക്കുകൾക്കും സീതയുടെ യൗവനം വൃദ്ധാപോകുന്നല്ലോ എന്നു ദുഃഖിക്കുന്ന ഒരു ഘട്ടവും രാമന്റെ കാമകത്വത്തിനു തെളിവായി ചൊക്കിപ്പിടിക്കുന്നു. പ്രകൃതത്തിൽ രാമന്റെ കാമകത്വമല്ല, ഏതാണു് നിർദ്ദോഷമായ പരിഹാസപ്രിയത്വമാണു് വ്യക്തമാകുന്നതു്. രാമനെക്കൊണ്ടുതന്നെ ഈ കാൽ വാല്മീകി മുക്ക

കണ്ണമായി പറയിച്ചിട്ടുണ്ടു്. മറ്റൊരു തെളിവുവെന്നെങ്കിൽ അതും സാധകമല്ല. സീതയിൽ ഭാർയാദൃഷ്ടിയും അതിൽ അടങ്ങിയിരിക്കുന്ന സൗന്ദര്യപാദഗന്ധവേദനവും രാമനെ സീതയുടെ ധർമ്മികനായ ഭർത്താവായെന്നു തല്ലാതെ, ഒരിക്കലും തലതിരിഞ്ഞു കാമകനാക്കുന്നില്ല. സീതാരാമന്മാരുടെ പരസ്പരബന്ധത്തെ പ്രകീർത്തിക്കുന്ന പരസ്വഹസ്തം ശ്ലോകങ്ങൾക്കു പ്രതിനിധിയായി ഗണിക്കാവുന്ന ഒരു ശ്ലോകം താഴെ ചേർക്കുന്നു—

ശക്യാ ലോഭേയിതം നാഹം ഐശ്വര്യം
 ത്രേണ ധനേന വാ |
 അനന്യാ രാഘവേണാഹം ഭാസക-
 രേണ യഥാ പ്രഭാ ||
 V. 21, 15.

സീതാപഹരണത്തിനു ശേഷമുള്ള രാമചേഷ്ടിതങ്ങളാകമാനം സീതയുടെ നേക്കുള്ള രാമന്റെ പ്രേമവായ്പ്പിനു തെളിവാണ്. ഈ പരമാർത്ഥം വേണ്ടവണ്ണം ഗ്രഹിച്ചിട്ടു നവരാണ് വാല്മീകിയുടെ അനന്തരഗാമികളായ രാമതീയ മഹാകവികൾ.

ശ്രീ രാമൻ രാമന്റെ കാമകത്വത്തിനു പൊരു്ബലകമായി കാളിദാസന്റെ ചില ശ്ലോകങ്ങൾ ഒറ്റയിരിപ്പിച്ചു് ദുർവ്വംശ്യനെന്നു വിധേയമാക്കിയിട്ടുണ്ടു്. വാല്മീകിയുടെ ആശയഹൈന്ദവങ്ങൾ അറിഞ്ഞു പ്രയോഗിച്ച കാളിദാസൻ രാമനെ വിഷ്ണുവിന്റെ അവതാരമായ ഒരു ദിവ്യപുരുഷനായിട്ടാണു വർണ്ണിച്ചിട്ടുള്ളതെന്ന കാര്യം വിട്ടുകളഞ്ഞിരിക്കുന്നു. പക്ഷെ, ശശോധനന്മാർക്കു് സ്വഭാവത്തെയും ഇന്ദ്രിയമാർമ്മങ്ങളെയുംകാൾ ഗുരുതരമായിട്ടുള്ളതു് യശസ്സാണെന്നു രാമവചനം ഉദ്ധരിച്ചിരിക്കുന്നു. ഇവിടെ സീതയെ ഇന്ദ്രിയമാർമ്മമായി വർ

ണ്ണിച്ചതു രാമന്റെ സ്നേഹമില്ലായ്മയ്ക്കും കാര്യപരിമയ്ക്കും മതിയായ തെളിവാണ് തേ. എന്നാൽ ഇവിടെ കൂടുതൽ വിവേകം ഉപയോഗിച്ചുകൂടുകയീല്ല. ആദർശനിഷ്ഠനായ ഒരു രാജാവെന്ന നിലയിൽ ഉദ്യവും ദുർഘടവുമായ ആ ലോകാരാധനമെന്ന രാജാദർശത്തെ ഉപാസിക്കണോ അതോ വെറും വ്യക്തിനിഷ്ഠമായ കളതു സുഖത്തെ മുറുകെ പിടിക്കണമോ എന്ന പ്രശ്നത്തെ നേരിട്ടുകൊണ്ട് അനന്യ നിവൃത്തിയായ ഒരു വാച്യത്തെ ഉച്ചാടനം ചെയ്യാൻ സീതാചരിത്രഗാനം അംഗീകരിക്കുകയാണ് രാമൻ ചെയ്യുന്നത്. ഈ പരിത്യാഗംകൊണ്ടുതന്നെ രാമൻ ശ്രീ രാമൻ ഉത്പ്രേക്ഷിക്കുന്നപോലെ വെറും കാര്യമല്ലെന്നു കാണാം. കാര്യമുമാർ ഭോക്തൃത്വമായ സ്ത്രീകളെപ്പോലും, അവർ കാര്യത്തിനു പ്രതിവിധിയാകുകയിൽ, ഉപേക്ഷിക്കാതെ ലോകാപവാദത്തെ തുണവൽക്കരിക്കുന്നതായിട്ടാണ് നാം കാണുന്നത്. വാല്മീകിയുടേയും കാളിദാസന്റേയും രാമനാകളെ സീതയുടെ പരിശുദ്ധിയിൽ യഥാർത്ഥമായ സംശയമേയില്ല. അപ്പോൾ രാജാദർശഃപ്രമാണ്, സ്ത്രീകാര്യമായല്ല, സീതാചരിത്രഗാനത്തിൽ വിളങ്ങുന്ന രാമഗുണമെന്നു വ്യക്തം.

ഈ പരിത്യാഗംകൊണ്ടു രാമൻ പിണഞ്ഞു വന്നിട്ടു ദുഃഖംതന്നെ രാമനു സീതയോടുള്ള പ്രേമത്തിന്റെ ധർമ്മവണ്ണം അദ്ദേഹത്തിന്റെ ആദർശനിഷ്ഠയ്ക്കും പ്രമാണം. നിർവൃത്തികളെല്ലാം വ്യക്തിനിഷ്ഠങ്ങളായ ലക്ഷ്യങ്ങൾ അമ്മിൽ ഇടച്ചിലും അകൽച്ചയും വരുമ്പോൾ, ഒന്നാമത്തേതുപേക്ഷിച്ച് ആദ്യത്തേതു കൈയൊള്ളുകയാണ് മഹാത്മാക്കളുടെ ലക്ഷണം എന്നു ചരിത്രം ആദ്യത്തേതു പഠിപ്പിക്കുന്നു. കഠിനവും അഭിലാഷമായ രാജ്യംതന്നെ ഇങ്ങിനെ

സ്ത്രീസുഖം തേടുന്ന ചക്രവർത്തിമാരുടെ ചാപല്യങ്ങളോടു തട്ടിച്ചു നോക്കുമ്പോഴാണ് ആർജ്വചരിതമായ സീതയെപ്പോലുമുപേക്ഷിച്ച ലോകനിതാനുവർത്തിയായരാമന്റെ ലോകോത്തരതം അനുഗ്രഹോസ്സോടെ മിന്നുന്നത്. അതു തന്നെയാണ് 'രാമരാജ്യം' ഇന്നും അഭികാമ്യമായി അവശേഷിക്കുന്നത്.

ഈ വിഷയം ഉത്രയും വീട്ടിയതു പ്രകൃതത്തിൽ ആവശ്യമാകുകയാണുതന്നെയാണ്. ആശാന്റെ സീത കലാ ഏകദാശമായി ആത്മവിദ്യാപരമായായി വാല്മീകിയുടെ ആ ശാസ്ത്രപാരമ്പര്യമായ ആശ്രമത്തിൽ കഴിഞ്ഞുകൂടുകയാണ്. അവളുടെ നിത്യസഹചാരികളാണെങ്കിൽ ഊഴിയെ ധന്യമാക്കുമാറ് അതിപാവനശീലമെന്ന സതിമായ മനീന്ദ്രയോഷമാർ. വിശേഷിച്ചും ഉടനടിതന്നെ 'ഭേമാനെകവിഭാവമായ' ആ ആദിയാമം പൂക്കാൻവേണ്ട മനഃപാകവും സീത സമ്പാദിച്ചിരിക്കുന്നു പൂർവ്വജീവിതസ്ഥലങ്ങളെ ആകത്തോടൊപ്പമുണ്ടുതന്ന ഒരു പ്രതിസന്ധിയിൽ, ആർക്കവിജ്ഞാനത്തിന്റെ വെളിച്ചത്തിൽ അവയെ ഓരോന്നായി പരിശോധിച്ച് വിധി കല്പിക്കാൻ ഭരണവകയാണ്. കാട്ടിലും പടർപ്പിലും ചെന്നു തട്ടാത്ത ധാർമികവും ആദ്യവുമായ ഒരു ചിന്താസരണിയാണ് ഈ ഘട്ടത്തിൽ സീതയുടെ സ്വാഭാവികം. രൂപരൂപമായ സ്വഭാവ വിശേഷങ്ങളാണല്ലോ കരണത്രയവും പാശങ്ങളിൽ സ്ഫുടിക്കുക. ആ വിശിഷ്ടയായ സീതയുടെ ചിന്താകല്ലോലിനിയാകട്ടെ ഒരു കാട്ടാരുപോലെ കരിച്ചു ലക്ഷ്യം തെറ്റി വളഞ്ഞു, പൂഞ്ഞു, ഏറ്റക്കുളുകുന്ന പ്രതിബന്ധങ്ങളിൽ തട്ടി ഇടറിയും പോകുന്നതായിട്ടാണ് കാണുന്നത്. വളരെ പരിപക്വവും ആത്മവിദ്യാപരവുമായ ആ മനസ്സിൽ ചിന്താസരണങ്ങൾ ഇറമ്പിക്കയ

റി. ഭോഗങ്ങൾ ഇരത് ഉഴുകില്ലെന്നാരി
ടത്തു: (ശ്ലോ.-17); പക്ഷ പതിശത
ങ്ങളായ പ്രിയഭാവങ്ങൾ ഇനിയും തുലഞ്ഞി
ട്ടുചില. (ശ്ലോ. 19) ഇതിന്റെയർത്ഥം ഭോഗ
ഗ്യാസനകൾ ഇനിയും ഈ ആത്മവിദ്യ
നിരതയിൽ കുടികൊള്ളുന്നു എന്നാണ്.
എത്രയൊക്കെ വ്രതമന്ത്ര പഴകിയെങ്കിലും
കാർ നിറഞ്ഞു ഇരുളടഞ്ഞ ഹൃദയാങ്കണങ്ങ
ളിൽ 'മുഴുത്തുവാററപോലെ' ഉരുചിതക
ൾ പൊങ്ങിപ്പോലും. ചിത്തശുദ്ധി, സമത്വ
ബുദ്ധി, വൈരാഗ്യപ്രകർഷം തുടങ്ങിയ ആ
ത്മവിദ്യാപ്രവേശങ്ങളായ ആ വകഗുണങ്ങ
ളെവിടെ? ഇരുളിൽ ഹൃദയത്തെ ആഴ്ത്തു
ന്ന ഈ മിന്നാശയുണ്ടാളവിടെ! 'വിന്ന
മാമന്റെ നേക്കു' തന്റെ പക്ഷാഭ്യ
ത്തിൽവെച്ചു പോറിവന്ന വിശ്വാസിയുത
വും, 'അദ്വൈതം സുഖദുഃഖായഃ' എന്നു വ
ണ്ണുവുമായ ആ ആദർശപ്രമത്തിന്റെ
നിമയമാണെങ്കിൽ, അത് 'അണലിപ്പന്യു
ണക്കു' തലമൊക്കാരെ നിറുചെയ്യുകയാ
ണ്? 'മാമാണ്ണസംസ്കാരം തെല്ലുപാലുവുള്ള
വക്കു' ഈ ഘട്ടത്തിൽ പകച്ചുനിന്നുപോ
കാരെ ഗത്യന്തരമില്ല. 'വിനീതനായ ഒരു
മന്ദാകവിക്ക്' സീതയുടെ പ്രേമഗന്ധം
ആവിഷ്കരിക്കാൻ അത്യന്തദുഃഖമായ
ഇത്തരമൊരുപരമായ കിട്ടിയുള്ളല്ലോ എന്നാ
ത്തു് അധർമ്മദൃഢത്തെ അനുകമ്പിക്കുന്ന
തോടൊപ്പം സ്വയം ഒട്ടൊരു ദുഃഖിക്കുകയും
ചെയ്യും. വെറും ദിതീയാക്ഷരപ്രാസമോ
ടിക്കുവണി അർത്ഥം കളഞ്ഞു പുളിച്ചു
കൊണ്ടുണ്ടായ പ്രമാദമാണിതെന്ന് ആശ
സിക്കാൻമടിച്ചില്ല. ഇൻഷുമാലിമനമായ
ഒട്ടൊരു വിചാരങ്ങൾക്ക് ഇഴററിലുമായ ഈ
ആവിഷ്കാരയത്തിൽ തിരകൂടിക്കിടക്കുന്ന
'പ്രണയത്തെ' അണലിപ്പാമ്പായി എണ്ണുന്ന
തിൽ ഉപപത്തിയും ഒരുചിത്രവുമില്ലാതില്ല.
ഇതെല്ലാം അവിശ്വാസനിയമാകുന്നത് ആ

ശാന്റെ സീത രാമനിൽനിന്ന് അനന്യ
യെന്ന് അഭിമാനിക്കുന്ന ആ പതിവുതാ
ശിരോമണിയും ഭൌമഗുണപ്രാണയമായ
സീതയാണെന്നു ശരിക്കുവാൻ മാത്രമാണെ
ന്നുകൂടി പറയണമിരിക്കണം.

ഈ പുത്തൻ സീത മുനിദ്രയോഷമാരെ,
മരണാഭിടത്തു് അപലപിക്കപ്പെടുന്ന ശുതി
പോലെ മാന്യമാണെന്നും, ഇവരാടു സഹ
വാസത്തിനിടയാക്കിയ ദുർവിധിയോടു് അ
ധമണ്ണഭാവമാണ് തനിക്കുള്ളതെന്നും മറ്റും
പറഞ്ഞു് വാനോളം വാഴ്ത്തുന്നു. വിനീ
തമായ ഈ ഉദാരത സന്ദർശിതനനുഗ്രഹവു
മാണ്. ഗൗരവമറിയ സംഭവങ്ങളോട
അനുബ്ധാനത്തിൽ നിഷ്പന്ദമാകണം മന
സ്സുകളെ ചൊടുന്നനാവ 'പശു'മാരുടെ
ഭോഷഗതങ്ങളിലേക്കു് നീങ്ങി, കണക്കില്ലാ
തെ അധരം ശകാരിക്കുന്ന കാഴ്ച പരിഭ്രമ
ജനകമെന്നു പറയണം. ആർക്കുതാന
വും പരിപാകവും മറ്റും തെളിഞ്ഞു മിന്നേ
ണ്ടതു് സഹാനുഭൂതിയിലും സഹതാപത്തിലു
മാണ്, മുഴുവനായ വാക്പാഠശൃത്തി
ലല്ല. എന്നല്ല ഈ ശാഖാചക്രമണം അ
സ്ഥാനത്തിലുമാണ്. തനിക്കകപ്പെട്ട കർമ്മ
വിപാകജമായ ദുരിതങ്ങളോട് സ്വരൂപാവ
ധാനമായിരിക്കണം സന്ദർശിതൻ ചേർ
ന്ന മിത്താവിഷയം—ദുരന്തവും ഭ്രമശക്തി
കുറവുമായ ജീവിതാംഗത്തിൽനിന്ന് അവ
സാനമായി തിരോടേറിക്കുന്ന വേളയിൽ
നടത്തുന്ന ആത്മഗതത്തിന്റെ ഉള്ളടക്കം.
അതൊക്കെയുണ്ടോ ഈ 'ലിറിക്കു' രീതി
ക്കാരൻ കൃസ്തനും! 'വായിൽ തോന്നിയതു്'
കോതയ്ക്കു പട്ടു്' എന്ന ഗ്രാമീണപരിചാരി
യാണ് ഇവിടെ ആശാന്റെ സീത അനുവ
ത്തിക്കുന്നതു്.

ഈ ശകാരവർഷകൊണ്ടു് തൃപ്താഭയം
ന്നു കളിത്തടപ്പാൻ ജീവിതസുപർശിക

മുഴുവൻ പ്രശ്നങ്ങളിലേക്ക് സിന്ധുക്കൾ കണ്ണോടുന്നു. മനുഷ്യാനുഭവാനുഭവംപോലുള്ളവർക്ക് ഈ അക്രമം അസഹ്യമായിത്തീർന്നുവെന്നുവന്നു. ഏറിയ കാലമായി ഹൃദയത്തെ കരളുകൊണ്ടിരുന്ന തീവ്രമായ നൈഷാധ്യങ്ങളും അവമതികളുമെല്ലാം ബോധമനുഭവമനുഭവം നിറഞ്ഞു കവിഞ്ഞു മറിയുവാൻ അസംഗതമായ പരദോഷമർപ്പയിൽ മറയ്ക്കുവാനുപരിഭവം, എന്നിട്ടു പൊതുവായി കർമ്മനപോലെ അംഗിയായ ആവിഷയത്തിലേക്ക് കടക്കുക. വർണ്ണമായ അഭിജാതാഹൃദയത്തോടു തന്മയീഭാവം സിദ്ധിച്ച ഒരു മഹാകവിക്ക് നാടകീയതാവിരുദ്ധമായ ഈ അപകർഷം ഉണ്ടാകുമായിരുന്നില്ല.

രാമവർച്ചയിൽപോലും ഇരുളിൽ തപ്പിത്തടയുന്ന ഒരു ഹൃദയമാണ് ആവിഷ്കൃതമായിരിക്കുന്നത്; ഭീരുപരിചയംകൊണ്ടും പ്രേമമഹിമയാൽ സമുജ്വലമായ ആത്മജ്ഞാനംകൊണ്ടും ഉണ്ടാകേണ്ടിയിരുന്ന വിശ്വാസദാർശ്യവും ഭാവനാബലമുണ്ടല്ല. ദോഷദൃഷ്ടിയിൽ പശുരോദാഗൃത്തിനും കൂടെ ഏറെ നടമാടാൻ ഇടനൽകിയിട്ട്, അടിതെറിയ തന്റെ അവിനയത്തിൽ പകച്ചുവെന്നു ക്ലായയിൽ, ആശാന്റെ സീത ആദ്യശഃമല്ലാം വെറും പൂർവ്വപക്ഷമാക്കി, രാമന്റെ തത്ത്വത്തെപ്പറ്റി ഫലപ്രദമാവണം ഉത്പ്രേക്ഷിക്കുകയും, കൂടെ കർമ്മപണകലശം കഴിച്ച് ഭദ്രവിൽ ആത്മശുദ്ധി വരിക്കുകയും ചെയ്യുന്നു.

ഈ കാലഘട്ടത്തിൽ, ഈ ശാന്തവും സമാഹിതവുമായ അനുഭവത്തെപ്പറ്റിയോടു കൂടി, സിന്ധു ചിന്താഭവശത്തിൽനിന്ന് ഉണരുന്നതായിരുന്നു. രാമന്റെ ഏകപത്നീത്വം അമച്ഛലമെന്നും കഞ്ചനസീതാസഹസ്രം അദ്വൈതത്തിന്റെ വാടാത്ത പ്രേമ

ത്തിനു നിർഭരനമെന്നും സിന്ധുക്കൾ നിശ്ചിതമായ വാർത്തയിലൂടെ ആദർശനിഷ്ഠനായ തന്റെ പ്രാണേശ്വരൻ ചരിക്കാൻ കഴിഞ്ഞു എന്നും യഥാഭിഗ്രഹണപര്യന്തം കൈപ്പത്ത് രചനയിലുള്ളപ്പോലും അദ്വൈതം കവച്ചുവെക്കുന്നു എന്നും ചുരുക്കത്തിൽ, വാചാലികിയുടെ രാമനോഷ്ടാഖ്യ തന്നെ ഈ രാമനും 'ദ്വ്യതിയേറിയ ധർമ്മപരമാണ്'ന്നും മറ്റും ഉൾക്കൊള്ളുകൊണ്ടു കണ്ടെത്തിയതിനു ശേഷം, അദ്വൈതമായ ശാന്തിയുടെ കതിരുകൾ അണിഞ്ഞുകൊണ്ടു, സിന്ധുക്കൾക്കു ഗതിവിഗതികൾ നിർദ്വൈതമായി വീക്ഷിച്ചറിഞ്ഞു, ബ്രഹ്മവിദ്യാസ്വരൂപിണിയായി ജീവൻമുക്തയായി ഈ സിന്ധുക്കൾ കഴിഞ്ഞുകൂടാമായിരുന്നു. പക്ഷേ അതല്ല പുത്തൻസിന്ധുക്കൾക്കു ഗതി. അവർക്കു മനോനഷ്ടയിൽ വീശിയ ആ ഭീരു, മേഘശ്ശോതിസ്സിന്റെ ക്ഷണികജീവിതമേ വിധിച്ചിട്ടുള്ളു. ദേശകലോതിതമായ ആടിയാമത്തിലേക്കു പറക്കാൻ പോകുന്നു എന്ന വാക്കുകൾ ഉണ്ടെങ്കിലും വാസ്തവത്തിൽ അവിവേകവും അചിന്തയും പണ്ടേപ്പോലെ ഇനിയും ആ ഹൃദയത്തിൽ അടിഞ്ഞു കൂടിക്കിടക്കുന്നുണ്ട്. "ഞാൻ രാമന്റെ പാവയോണോ? ഇനിയും എന്റെ ചാരിതശുദ്ധിയെക്കുറിച്ചു ശങ്കയോ ആർക്കുണ്ടു? എന്റെ ചേതന ഇതൊന്നോ പൊറുക്കുകയില്ല—ശരീരമെന്തൊക്കെ സ്ഥിതിച്ചാലും—" ഇത്തരത്തിലുള്ള കറുപ്പു പറച്ചിലെവിടെ നിത്യശുദ്ധമുക്തമായ ആത്മശാന്തിയെ വിടും!

ഇമ്മാതിരിയുള്ള ആദ്യത്തെവൈകല്യങ്ങൾ നിറഞ്ഞ ഈ കൃതിയെ ആശാന്റെ കൃതികളിൽ ഒന്നാമത്തേതാക്കാനും ഇതിലെ സീതയെ പശ്ചാത്താപസീതയുടെ സമാശ്ലീലാശ്ചാരാക്കാരമുള്ള മാസ്തമശക്തി 'ചിരിക്കെ'

ന്ന പദത്തിനുണ്ടെന്നാണ് ശ്രീ മാരാരുടെ വ്യാഖ്യാനം. സത്യത്തിൽ ഈ കൃതിയുടെ തനി സഭാവും ഒരു ആശയധാരയെക്കൊണ്ട് നിർദ്ദേശിക്കണമെങ്കിൽ ആ പദം 'ഡിറക്ടറിക്കു'ലിരിക്കട്ടെ' എന്നതാണ്. പ്രതിപാദ്യമായ വ്യക്തിയുടെ ഏതും ഭാവവൈകല്യമായ രീതിയിൽ നിവേദനം ചെയ്യുകയാണ് അതിൽ കവി ചെയ്യുന്നത്. അതിന്റെ വിഷയം സ്ഥിതിചെയ്യുന്നത്, കവിയുടെ പ്രത്യേകമായ വ്യക്തിത്വം മറന്ന് പ്രതിപാദ്യതയ്ക്കുതക്ക വിഷയത്തെപ്പറ്റി നിർദ്ദേശമല്ലാത്ത ഒരു പശ്ചാത്താപം ചർച്ചിക്കുകയാണ്. 'ചിന്താവിഷ്കാരം സിതയിൽ!' അതിനുള്ള അഭ്യന്തരത്തിന്റെ സ്വാതന്ത്ര്യത്തെ ആക്കം ചോദ്യം ചെയ്യാവുന്നതല്ല. ഈ പശ്ചാത്താപസങ്കല്പത്തിലെ സീതയും വാല്മീകി കാളിദാസന്മാരുടെ സീതയും ഒന്നുതന്നെ എന്ന വാദം രണ്ടുപക്ഷവും മനസ്സിലാക്കിയിട്ടില്ലെന്നുമാത്രം തെളിയിക്കും. അതിനു നിലയുണ്ടെന്നു കാണിക്കാൻ ശ്രീ മാരാർ നടത്തിയ ചില സാഹസികവാദങ്ങളെക്കുറിച്ച് പരാമർശിച്ചു കഴിഞ്ഞു. അനാർജവത്തിനു മകൾ ചാത്തുന്ന ഒന്നാകുകൊണ്ട് ഭരതാചാര്യനോടുകൂടി താഴെ ചേർക്കുന്നു. "നവാവദത് ഭത്താവർണ്ണമാർച്ച" എന്ന കാളിദാസന്റെ സീതയുടെ വാക്കുകൾ എടുത്തിട്ട് 'ആർച്ച' എന്നപദം 'പറഞ്ഞില്ല' എന്നതിനു കാരണം കാണിക്കുന്നതിൽ 'നവാവദത്', 'പറഞ്ഞില്ല' എന്നു മാത്രമുള്ള

എന്ന കാല്പംകൂടി സ്മരണീയമാണെന്നും അസാമാന്യമായ ധന്യമന്യതയോടുകൂടി ശ്രീ മാരാർ ചൂണ്ടിക്കാണിക്കുന്നു. അതായത് ആർച്ച ആകെകൊണ്ട് വാഗ്ദേവന ഭർതാവിനെ പഴിച്ചില്ലെന്നുള്ള മനസ്സിൽ ഒട്ടറെ അപലപിക്കുന്ന ഉന്മാധി എന്നാണ് ഈ നിരൂപകന്റെ 'കാഴ്ച.' എന്നാൽ ചൈവ.ശങ്കിലെ ആ സുപ്രസിദ്ധമായ സന്ദേശം മുമ്പൻ നിസ്സലമായ ആർച്ചസംസ്കാരസമ്പത്തിനുള്ള ഉജ്ജ്വലോദാഹരണമാണെന്ന കഥ സൂചിപ്പിക്കുവാലും ചെയ്യുന്നില്ല. ശ്രീമാരാരുടെ അഭിപ്രായത്തിൽ ആർച്ചയാകാൻ വെളിയിൽ പ്രകാശിപ്പിക്കാതിരുന്നത് മതി മതിഭാഷങ്ങളെ; ഉള്ളിൽ എത്ര ചേണമെങ്കിലും വെച്ചു പോറ്റാമെന്നു തോന്നിപ്പോകും. കരണത്രയശുദ്ധിയും പൊരുത്തവും നേടിയിരുന്ന ആർച്ചയായ സീത, ഭർത്താവിന്റെ ലവലേശം കുറപ്പെടുത്താൻ ധൈര്യപ്പെടാതെ, തന്നെത്തന്നെ പഴിക്കയും ഭാവിയിൽ വിപ്രയാശം കൂടാതെയുള്ള ഭർത്താവായി മാമൻതന്നെ തീരുന്നതിന് ദുഃഖമായ തപശ്ചതു നിരവധിവാൻ തീരുമാനിക്കയും ചെയ്യുന്നു.

ആശാന്റെ സീതയെക്കുറിച്ച് ചിലനിഗമനങ്ങളിൽ എത്തിച്ചേർന്നതിനുശേഷം അവയെ സ്ഥാപിക്കാൻ വേണ്ടപ്പെടുമെന്നു അവനും പ്രതികൂലസാക്ഷ്യത്തെ മറച്ചുകൊണ്ട് അനുകൂലമെന്നു തോന്നിയതിനെ മാത്രം ഉൾത്തിപ്പിടിക്കാൻ ശ്രീ മാരാർ നിഷ്കർഷിച്ചിരിക്കുന്നത്.

ഹിന്ദിയിലെ ചെറുകഥകൾ

എൻ. ഇ. വിശ്വനാഥയ്യർ,
ബി. ഓ. എൽ. സാഹിത്യരത്നം

ഭിന്നമായ ഭാഷകളുടെ അദ്ധ്യക്ഷപീഠത്തിൽ പ്രശോഭിക്കുന്ന ഹിന്ദി ഇന്ന് സാഹിത്യസമ്പത്തിൽ മറ്റൊരു ഭാഷയേയും വെല്ലുവിളിക്കത്തക്ക ശക്തി കൈയ്യേറുകയുണ്ടു്. കവിതയിലും നാടകത്തിലും നോവലിലും ചെറുകഥയിലും എല്ലാം ഹിന്ദി അതിവേഗം പുരോഗമിച്ചുകൊണ്ടിരിക്കുന്നു. പുതിയ മാസികകൾക്കു്, ആഴ്ചപ്പതിപ്പുകൾക്കും കൈയും കണക്കുമില്ല. ഹിന്ദിയിലെ ചെറുകഥകൾ മറ്റു ഇന്ത്യൻ ഭാഷകളിലെ സാഹിത്യത്തിനും വേണ്ട പ്രചാരണം നൽകിവരുന്നു. മലയാളത്തിൽത്തന്നെയും ഒരു ഹിന്ദികഥയുടെ തർജ്ജമയില്ലാത്ത വാരികയും മാസികയും ചുരുങ്ങും. തർജ്ജമക്കുമയില്ലെങ്കിൽ മാസിക അച്ചുറങ്ങുമാണെന്ന ധാരണപോലും ബാധിച്ചിട്ടുണ്ടു്.

കഥകൾ പറഞ്ഞുതുടങ്ങിയതും കേട്ടുതുടങ്ങിയതും അനുഭവിക്കാമുതൽക്കാണെങ്കിൽ

ഇന്നു് “ചെറുകഥ”യെന്ന പേരിലറിയപ്പെടുന്ന കഥകളുടെ പ്രസ്ഥാനം ആരംഭിച്ചിട്ടു് അത് ശതാബ്ദത്തിലധികമായിട്ടില്ല. പശ്ചാത്യരുടെ സൗഹൃദം കൊണ്ടു് ഭാരതീയർക്കു് ലഭിച്ച വിശിഷ്ടസ്വഭാവം ഇന്നത്തെ ചെറുകഥാപ്രസ്ഥാനം. ഭാരതത്തെ അടിച്ചമർത്തിവെക്കുവാൻ പശ്ചാത്യരുടെ ഭരണകൂടം നമ്മെ എത്രയെല്ലാം പേദനിപ്പിച്ചിരുന്നുവോ ശരി, ചില വൈദേശികവ്യക്തികളുടെ ജ്ഞാനപാരമ്പര്യത്തെയും സാഹിത്യസ്വഭാവത്തെയും അഭിനന്ദിക്കാതിരിക്കുവാൻ നമുക്കു സാധ്യമല്ല. പല പല നല്ല കാര്യങ്ങളും നമുക്കു വിദേശീയസ്റ്റേണിതരിൽ നിന്നു് ലഭിച്ചിട്ടുണ്ടു്. അവയിൽ ഒന്നാണു് ഇന്നത്തെ ഗദ്യശൈലി. അതിനോടൊപ്പം തന്നെ പ്രാധാന്യമറിയ മറ്റൊരു നേട്ടമാണു് ചെറുകഥാസാഹിത്യം. ഇന്നത്തെ ചെറുകഥകൾ ഭാരതത്തിലെ പ്രാചീനകഥകളുടെ അനന്തരസന്താനങ്ങളാണെങ്കിലും പശ്ചാത്യസംസ്കാരം അവയുടെ രൂപത്തിനു വളരെയധികം മാറ്റങ്ങൾ വരുത്തിട്ടുണ്ടു്. ഖദർകൊണ്ടുണ്ടാക്കിയ സൂട്ടും മറ്റും ധരിക്കുന്നതുപോലെ പുതിയ വെട്ടും മട്ടുമുള്ള പഴയ കഥകളാണു് ഇന്നു് നാം വായിക്കുന്നതു്.

ഹിന്ദിയിൽ “ചെറുകഥ”യ്ക്കു് ഗല്പം എന്നും പേരുണ്ടു്. ഗല്പസാഹിത്യം ഹിന്ദിയിൽ ആരംഭിച്ചതു് ദിവംഗതനായ ശ്രീ ജയശങ്കര പ്രസാദിന്റെ “ഗ്രാമം” എന്ന കഥയാടു കൂടിയാണു്. ഒരു തികഞ്ഞ മിസ്റ്റിക്കുവി യും നല്ല നാടകകാരനും ആയിരുന്ന പ്രസാദ്ജി ഇരുപത്തിപ്പരം മനോഹര കഥകളും ഹിന്ദി സാഹിത്യത്തിനു നല്കി. ആകാശദീപ്, പ്രതിഭാപനി എന്ന രണ്ടു കഥാസംഗ്രഹങ്ങളിലായി അവ പ്രസിദ്ധപ്പെടുത്തിയിരിക്കുന്നു. പ്രസാദ്ജിയുടെ കഥകൾ എല്ലാം മനുഷ്യന്റെ ഭ്രമമാടിവികാരങ്ങളുടെ ഹൃദ്യമായ കഥകൾ മാനോഹരമായ

ലക്ഷ്യം പ്രതിപാദിക്കുകയാണു ചെയ്യുന്നതു്. “മാനവമൃദം ഒരു പദപ്രശ്നമാണു്; അതിന്നു നാം കണ്ടു പിടിച്ചു നൽകുകയാകാമെൻ കടമയുമാണു്” എന്നു പ്രേമചന്ദ്രജി ഗദ്യപഞ്ചമം നിർവചിച്ചതു പ്രസാദ്ജിയുടെ കഥകളെ സ.ബ.ഡിച്ച് അക്ഷരംപ്രതി സത്യംതന്നെ

ഖിസാതീ (പെട്ടിക്കാരൻ) എന്ന അദ്ദേഹത്തിന്റെ കഥയിലെ കഥാവസ്തുതയെന്നു ഇതിൽഭാവിക്കേണ്ടതു്. “ദ്രിദനായ ഒരു സുന്ദര യുവാവു് തന്റെ പ്രേമസിക്കന്തു പരമായ ധനം നേട്ടവാൻ വിദൂരദേശത്തിലെ ധനികരുടെ വീടുതൊറും അലഞ്ഞു തിരിയുന്നു. കുറെ വർഷങ്ങൾ കടന്നുപോകയും തന്റെ പ്രേമഗായകന്റെ യാത്രനകരും ഓത്തു ദിവസങ്ങൾ എണ്ണിക്കഴിച്ചുകൂടുന്നു. അവസാനം പിതാവിന്റെ കാരാശ്വാസനത്താൽ അവർ മൊറോക്കു ധനികനായ സർദാറിന്റെ ധർമ്മപത്നിയായും തന്റെ പഴയ സ്നേഹിതനായ മരടയാൻ കഥാനായിക ശ്രമിക്കുമ്പോഴാണു പ്രേമപിങ്കു പ്രേമാപനാശമായി യുവാവിന്റെ തിരിച്ചുപോവു്. ആ പ്രേമഗായകൻ കാണുന്നതു് അനുപമകളുടെ ധർമ്മപത്നിയെയാണു്. എങ്കിലും വളരെയധികം ക്ഷേമിച്ചുകൊണ്ടുവന്ന വിധവയായ പ്രേമാപനാശങ്ങൾ അയാൾ സമർപ്പിച്ചിട്ടേ പോകുന്നുള്ളു. നിരന്തരമായ ആ യുവാവു സർദാറിനോടു പെട്ടെന്നു വന്നുകൊള്ളാമെന്നു വാഗ്ദാനം ചെയ്തിട്ടു് അവിടെനിന്നും മറയുന്നു. കഥാനായികയുടെ മൃദം ഈ സമർപ്പണം കണ്ടു വേദനയേൽത്തുന്തോറായി അടങ്ങുന്നു.” ഇതാണു് മുദ്രക്കത്തിലുള്ള കഥാവസ്തു. തുല്യപാവനമായ സ്തേഹത്തിന്റെ മഹത്വം പ്രസാദ്ജിയുടെ കഥകളിലെല്ലാം വർണ്ണിക്കുന്നതായി കാണാം. കവിതയെ പ്രസാദ്ജിയുടെ

കഥയിൽ കറുപ്പുമാധുരി കൂടി നമുക്കനുഭവപ്പെടുന്നു. അവിടവിടെയായി ഹൃദിസ്ഥമാക്കത്തക്കവണ്ണം നൂറ്റാണ്ടായ ചില വാക്യങ്ങളും അത്ഭുതകാരങ്ങളും ആണു പ്രസാദ്ജിയുടെ കഥകൾക്കുള്ള പ്രത്യേകത.

ഹിന്ദിഗദ്യസാഹിത്യത്തിൽ കാലക്രമം അനുസരിച്ചു പ്രസാദ്ജിക്കടുത്ത സ്ഥാനം ദിവംഗതനായ പ്രേമചന്ദ്രജിക്കാണു്. കഥകളുടെ സംഖ്യയും പ്രസിദ്ധിയും അടിസ്ഥാനപ്പെടുത്തിനോക്കിയാൽ പ്രേമചന്ദ്രജിക്കേ പ്രസാദ്ജിയേക്കാൾ ഉന്നതസ്ഥാനം നൽകാൻ നിവൃത്തിയുള്ളൂ. ഇൻഡ്യൻനാഷണൽകോൺഗ്രസ്സിന്റെ ആദർശശാസ്ത്രങ്ങൾക്കു മഹാത്മാഗാന്ധിജി വരുത്തിയ മഹത്തായ പരിവർത്തനംപോലെ പ്രേമചന്ദ്രജിയുടെ സാഹിത്യസേവനം ഹിന്ദിഗദ്യസാഹിത്യത്തിന്റെ രൂപത്തിലും അർത്ഥത്തിലും മഹത്തായ അന്തരം വരുത്തി, ദേശന്മാരുടെയും ധനികരുടെയുമാത്രം കാൽക്കൽ പറയുന്ന പഴയ പരിവൃതികളോടു അദ്ദേഹം വെറും സാധാരണക്കാരുടെ കഥകൾ എഴുതാൻ ആരംഭിച്ചു. സ്വദേശസ്നേഹം, ആദർശത്വം, പാശ്ചാത്യപരിഷ്കാരനിമിത്തമുള്ള അധഃപതനം, ഹിന്ദുസ്ഥാൻ മൈത്രി തുടങ്ങിയ സാധാരണ വിഷയങ്ങൾ പ്രേമചന്ദ്രജിയുടെ കഥാദർശനമായിത്തീർന്നു. നാട്ടിൻപുറത്തിലെ കർഷകന്റെ ഗൃഹജീവിതവും, നഗരങ്ങളിൽ പെറിയ ശമ്പളംകൊണ്ടു പജീവിക്കുന്നവരുടെ കഷ്ടപ്പാടുകളും, ആചാരത്തിന്റെ പേരിൽ ഉള്ള അന്ധവിശ്വാസത്തിന്റെ നിരന്തരതയും, ആദരണത്തിനുവേണ്ടി സ്ത്രീകളുടെ കലഹവും എല്ലാം മനോഹരമായരീതിയിൽ നവധാരണകഥാപരങ്ങളെക്കൊണ്ടു തന്റെ കഥകളിൽ വർണ്ണിച്ചു ഓഷ്ടിയംഗമുതൽ വെറും നാട്ടിൻപുറത്തുകാരുടെ നെൽപ്പുറവരെയുള്ള സകലവിധ കുടുംബജീവി

ലെയും യോഗക്ഷമത്തിന്റെ കഥ പ്രേമ ചന്ദ്രജിയുടെ കഥകളിൽ കാണാം. ഈ വസ്തുതയാണ് പ്രേമചന്ദ്രകഥകൾക്കു ലോകപ്രീയത്വം നൽകിയത്.

ഒരു കഥ വായിക്കുമ്പോൾ നാം അതിലെ കഥാപാത്രങ്ങളുടെ ജീവിതത്തെ നമ്മുടെ ജീവിതവുമായി താരതമ്യപ്പെടുത്തുന്നു. പ്രത്യേക പരിതഃസ്ഥിതികളിൽ നമുക്കു സംഭവിക്കാവുന്ന ഉൽകർഷാപകർഷങ്ങളുടെ ഒരു ശിഷ്യകർപ്പു നാം കഥകളിൽ കാണുന്നു. സത്യസന്ധതയുടെയും ദാരിദ്ര്യത്തിന്റെയും ഇരുമ്പുപാലകളിൽ അകപ്പെട്ട് എത്രാലയുണമെന്നറിയാതെ കഴങ്ങുന്ന ചെറിയ ഉദ്യോഗസ്ഥന്റെയും വിളവുകുറഞ്ഞിട്ടും കരംഭട്ടക്കാൻ നിവൃത്തിയില്ലാതെ കഷ്ടപ്പെടുന്ന കൃഷിപ്പലന്റെയും മറ്റും കഥകൾ വായിക്കുമ്പോൾ പ്രസ്തുത കഥാപാത്രങ്ങളുടെ നിലയിൽ ഇരിക്കുന്നവർ അവരുടെ ജീവിതത്തെയെന്നെ കഥകളിലെ ജീവിതവുമായി തുലനം ചെയ്യാനൊരുങ്ങുന്നു. അങ്ങനെ അതിവേഗം ഹൃദയസംവാദം ഉണ്ടാകുന്നു, അതാണ് അവർ വീണ്ടും വീണ്ടും അത്തരം കഥകൾ വായിക്കുന്നത്.

പ്രേമചന്ദ്രജിയുടെ കഥകളുടെ സംഖ്യ ഇരുനൂറ്റിരുപതിയും. അവ പല തരത്തിലുള്ളവയായതിനാൽ അവയ്ക്കു എല്ലാം യോജിക്കുന്ന ഒറ്റ നിർവചനം നൽകുക അസാധ്യമാണെന്നു. “ചെറുകഥ”യെന്ന നിർവചിക്കുന്നതുതന്നെ വളരെ ദുർഘടമായിട്ടാണു സാഹിത്യകാരന്മാർ പറയുന്നത്. പതിനഞ്ചു മിനിറ്റിനകം വായിച്ചു തീർക്കുന്നതായിരിക്കണം ചെറുകഥയെന്നൊരു പക്ഷമുണ്ട്. ജീവിതത്തിന്റെ ഒരു അംശം ചിത്രീകരിക്കുകയാണു ചെറുകഥയുടെ ലക്ഷ്യമെന്നു മറ്റൊരു അഭിപ്രായക്കാർ പറയുന്നു.

മനുഷ്യന്റെ ഉപജ്ഞാധാരണത്തിലെ വികാരവിചാരങ്ങളെ ജനസമക്ഷം പ്രദർശിപ്പിക്കുന്ന കലാകാരനായിരിക്കണം നല്ല കഥാകൃത്തു് എന്നും അഭിപ്രായം ഉണ്ട്. കല്പിതമായ കഥാപാത്രങ്ങളാക്കാനോ വ്യക്തിത്വം ആശ്ചര്യപ്പെടുത്താൻ (വികാരങ്ങളുടെ) സംഭാഷണം കൊണ്ടോ ചോകപ്പു സിദ്ധമായ ഒരു തത്ത്വം സ്ഥാപിക്കുവാൻ ചില കഥാകൃത്തുക്കൾ ശ്രമിക്കുന്നു. സാമുദായികവും വ്യക്തിപരവുമായ ചില ചോദ്യങ്ങൾ മാത്രമായി അവശേഷിക്കുന്ന കഥകളും ഇല്ലാതില്ല. ഇവയിൽ ഏതുതരത്തിൽ പ്രേമചന്ദ്രകഥകൾ പെടും? എന്ന ചോദ്യമാൽ എല്ലാത്തരത്തിലുമുള്ള കഥകൾ അദ്ദേഹം എഴുതിട്ടുണ്ടെന്നു പറയാൻ നിർവാഹമുള്ളു. അവയ്ക്കൊക്കെപ്പോലും ഒരു നിർവചനം നൽകണമെന്നുണ്ടെങ്കിൽ പ്രേമചന്ദ്രകഥകൾ മനുഷ്യാനുഭവം നന്നാക്കാൻ-അതിന്റെ ദൗർബല്യം ഗ്രഹിച്ച് അതിനെ വിജയിക്കാനുള്ള ശക്തി മനുഷ്യനു നൽകാൻ-ഉപകരിക്കുന്ന മധുരരസയുക്തമാണെന്നു പറയാം.

പ്രേമചന്ദ്രജിയുടെ കഥകൾക്കു പ്രപഞ്ചം സിദ്ധിച്ചതാകട്ടെ അദ്ദേഹം നിർദ്ദേശിച്ച മാർഗ്ഗത്തിൽക്കൂടി മാറാനകം ഹിന്ദി ഭാഷകന്മാരും എഴുതിത്തുടങ്ങി. ഇവരിൽ പ്രധാനപ്പെട്ടവർ സുഭാഷൻ, വിശ്വഭാരതം, ശർമ്മാ കൗശിക എന്നുണ്ടുപോണം. കൗതുകവും വർദ്ധിപ്പിക്കുന്ന രസകരമായ കഥാവസ്തു ചെിക്കുന്നതിൽ സുഭാഷൻ ഉചിതവും മനോഹരവുമായ സംഭാഷണം ചെിക്കുന്നതിൽ കൗശികനും ഉള്ള പാടവം അന്യോദൃശ്യമാണെന്നു. ‘ഉത്തര മഹാമലിതേ വേദുതിർവ്വിശിഷ്ടേ’ എന്നു പറഞ്ഞിട്ടുള്ളതുപോലെ സംഭാഷണരചന

യിൽ കൗശിക പ്രേമചന്ദിനെപ്പോലും ജയിച്ചിരുന്നു.

പ്രേമചന്ദി കഥകൾ ഏഴുതിയിരുന്ന കാലത്ത് അദ്ദേഹത്തിന്റെ പ്രേമസാഹസം ലഭിച്ച മറ്റൊരുകാരനും കഥാകൃത്തുക്കളുണ്ട്. പക്ഷെ അധികം ലേഖകന്മാരും അദ്ദേഹത്തിന്റെ കഥാപാത്രത്തെ അന്ധമായി അനുഗമിച്ചിരുന്നില്ല. ഒരു പക്ഷാഭിപ്രായവുമായി ചില പുതിയ തത്ത്വങ്ങൾ ഉൾക്കൊള്ളുന്ന കഥകൾ ഏഴുതിയ മുതൽ ചില പ്രേമചന്ദി-ശിഷ്യന്മാരിൽ ഒന്നാംസ്ഥാനം ജൈനേന്ദ്രകുമാറിനാണ്. സാഹിത്യസേവനത്തിൽ പ്രേമചന്ദി ജൈനേന്ദ്രകുമാറിനെ പ്രഥമശിഷ്യനാക്കിയപ്പോൾ ജൈനേന്ദ്രകുമാറിനെ പ്രേമചന്ദിനെ ഉത്തമ ശുരപിനെപ്പോലെയും കരുതിരുന്നു.

ഭാർഗ്ഗവതനായ ജൈനേന്ദ്രകുമാർ സകല കഥകളിലുമുള്ള പ്രശസ്തിയെക്കുറിച്ചു നവീകരണങ്ങൾക്കിടയിൽക്കൂടിയാണ് ചർച്ച ചെയ്തിട്ടുള്ളത്. ജീവിതത്തിന്റെ ഏതെങ്കിലും ഭാഗത്തിന്റെ ലഘുചിത്രണവും ഗംഭീരമായ ഒരു തത്ത്വത്തിന്റെ വിശദീകരണവും ജൈനേന്ദ്രന്റെ കഥകളിൽ കാണുന്നു. ബങ്കിമചന്ദ്രൻ, ശരത്ചന്ദ്രൻ തുടങ്ങിയ ബംഗാളി സാഹിത്യകാരന്മാരാണ് അദ്ദേഹം ആദർശസാഹിത്യകാരന്മാരായിക്കരുതുന്നത്. വായനക്കാരുടെ ബുദ്ധിക്ക് ചിന്തിക്കേണ്ട സാമഗ്രി അദ്ദേഹത്തിന്റെ ഭാര്യ കഥയിൽനിന്നും ലഭിക്കും. സമർത്ഥനായ ചിത്രകാരൻ ചില ലഘു ലേഖകൻ വരച്ച് അപരിചിതനായ കൗശികയുടെ മനോഹരമായ ഒരു ചിത്രത്തിന്റെ പശ്ചാത്തലം നൽകുന്നതുപോലെ ജൈനേന്ദ്രകുമാർ കഥയിലെ പല ആശയങ്ങളും അവ്യക്തമായി പ്രതിപാദിച്ചിട്ട് ശേഷമുള്ള ഭാഗം വായനക്കാരുടെ വിചിന്തനത്തിന് വിട്ടുതരുന്നു.

ആകാശത്തെ ആശയത്തിലും രൂപത്തിലും മറ്റും കഥകളിലില്ലാത്ത ഒരു പുതുമ ജൈനേന്ദ്രന്റെ കഥകൾക്കുണ്ട്. അവയുടെ അവ്യക്തത ചിലപ്പോൾ വായനക്കാരുടെ ശ്വാസമുട്ടിക്കാറുണ്ടായിട്ടുണ്ട്.

ഇന്നത്തെ കഥാകൃത്തുക്കളിൽ നൂതനമായ ചിന്താഗതിയുള്ളവരെന്നു തികച്ചും പറയാവുന്ന രണ്ടു സമർത്ഥന്മാരാണ് പണ്ഡിത ഭഗവതി പ്രസാദുവാജ പേരിയും “അജേന്യ” എന്നറിയപ്പെടുന്ന “സച്ചിദാനന്ദസിംഹാഭരണ വംശോദയന”നും വാജപേയി സമുദായത്തിന്റെ നികിൾക്കോടിയിൽ തുളുപ്പുട്ടുള്ള വേശ്യാ, പോൽ, തൊഴിലാളികൾ തുടങ്ങിയവരുടെ ഹൃദയങ്ങൾ ചിത്രീകരിക്കുന്നു. അജേന്യൻ സ്നേഹം, കോപം, സേവനം, ഭ്രാന്തം തുടങ്ങിയ മാനസികവികാരങ്ങൾക്കു വ്യക്തിത്വം നൽകി ഹൃദ്യമായ കഥകൾ രചിക്കുന്നു. “ശത്രു” തുടങ്ങിയ അജേന്യന്റെ കഥകൾ ഉദാഹരണമായിപ്പറയാം. വാജപേയിജി ലിംഗവിജ്ഞാനീയത്തിന്റെ ചില തത്ത്വങ്ങൾക്കു തന്റെ കഥകളിൽ പ്രതിപാദിക്കുവാൻ ശ്രമിക്കുന്നുണ്ട്. രണ്ടു പേരും നല്ല ചിന്തകന്മാരായതിനാൽ ചിന്തകൾ തുളവരുടെയും കഥകളിൽ പ്രതിഫലിച്ചുകാണുന്നുണ്ട്. അവരുടെ കഥകളിൽ കഥാപാത്രവിവരങ്ങൾ കഥാപാത്രങ്ങളുടെ ഹൃദയത്തിൽ തിരയടിക്കുന്ന വിചാരവികാരങ്ങളാണ് പ്രധാനമായി പ്രത്യക്ഷപ്പെടുന്നത്.

ലോകത്തിൽ സർവ്വലോകങ്ങളിലും പുതുമയോടെ ഉദ്ധ്യമായ സ്ഥാനം സ്ത്രീകൾക്കു ലഭിച്ച കാലമാണല്ലോ ഇത്. വിശിഷ്ട ഭാരതത്തിൽ ഉന്നതമായ പല പദവികളും മഹിമകൾ അലങ്കരിക്കുന്നതിൽ ഏല്പാവതം അഭിമാനംകൊള്ളുന്നു. സാഹിത്യക്ഷേത്രത്തിലും സ്ത്രീകൾ മുനിട്ടിറങ്ങി പ്രവർത്തിച്ചതി

ന്റെ മലമായി ചേർന്നുവന്ന സുഖ കരോപമായ ഒരു സുഖ സഹിതീ സവി ക്ഷയവും ലഭിക്കുന്നുണ്ട്. ഹിന്ദിയിൽ ക വികളും കഥകളാണ് സാഹിത്യ സവ നം ചെയ്യുന്ന സാഹിത്യമാരെ അധികം ആകർഷിച്ചിട്ടുള്ളത്. ചെറുകഥകൾ ധാരാളം എഴുതുന്ന സ്ത്രീകളിൽ മുൻപി സത്യവതി മല്ലിക്ക്, സുദാകുമാരി ചൗഹാൻ, തോ രെന്ദ്രവി, ആശാദവി തുടങ്ങിയവരുടെ പേരുകൾ പ്രധാനമായിപ്പറയും. ഇവരിൽ ഒന്നാംസ്ഥാനം ഉഷാദേവിമിത്രയ്ക്കാണ് നൽകപ്പെടുന്നത്. അവർ ഭാരതത്തിന്റെ പ്രാചീനദർശനങ്ങളിൽ നിന്നുണ്ടാവാവുന്ന മറ്റൊരു കവിതയെത്തുടർച്ച വിവിധ ഭാവനകൾ മനോഹരമായി ചിത്രീകരിച്ചിട്ടുള്ള സമുദയമാണ് ആ നന്ദ പ്രദാനം ചെയ്യുന്നത്.

മലയാളത്തിലെ നാലാലെ ഹിന്ദിയിലും പാശ്ചാത്യനകഥകളും പശ്ചാദ്യനകഥ

കളും അവയെപ്പറ്റി സാഹിത്യകാരന്മാർ തമ്മിലുള്ള വടവലിയും ഇല്ലാതില്ല വെറും പ്രവണപ്രധാനങ്ങളായ കഥകളും ആദർശം നിറഞ്ഞ ഗദ്യങ്ങളും ഹിന്ദിയിലുണ്ട്. പക്ഷേ നല്ലതും ചീത്തയും തിരിച്ചറിഞ്ഞു നിശ്ചയിക്കണമെന്നു വായനക്കാരാണ്. ഭാ വ്യയിലെ തലമുറകളാണ് അവയ്ക്കു ന്യായമായ സ്ഥാനം കല്പിക്കുന്നതിനു ശരിയായ അവകാശികൾ. ജി പിതത്തിന്റെ ഉത്കർഷത്തിനുപകരിക്കുന്ന കഥകൾ നിലനിൽക്കും, മറ്റവ കറേക്കാരും കഴിയുവാനും വായിക്കാനാളില്ലാതെ നഷ്ടപ്പെടുകയും ചെയ്യും എന്നു മാത്രമേ നിഷ്പക്ഷപാതികൾക്കു പറയാനുള്ളൂ. ഇന്നത്തെ നില പച്ച നോക്കുമ്പോൾ ഹിന്ദിയിലെ ഗദ്യസാഹിത്യം കെട്ടിപ്പടുത്തുവരുന്ന ഒരു സൗധമാണ്. ഈ സൗധം വിശ്വസാഹിത്യവീഥിയിലെ ആകാശമുഖിയായ അനുപമസൗധം ആയിത്തീരാനുള്ള ലക്ഷണങ്ങളെല്ലാം ഇന്നു കാണുന്നുമുണ്ട്.

ഹരിദ്രനാഥപട്ടോപാധ്യായന്റെ ആത്മകഥയുടെ ഒന്നാം ഭാഗം നമുക്കു പ്രസിദ്ധീകരിക്കാൻ ഈയിടെ പ്രകാശിപ്പിച്ചിരിക്കുന്നു. ഒന്നാം ഭാഗം 'സ്വതന്ത്രം' എന്ന ഇംഗ്ലീഷ് പദത്തിൽ ഖണ്ഡശ്യ പ്രസിദ്ധപ്പെടുത്തുന്നുമുണ്ട്. ഗ്രന്ഥലോകമാരുടെ ശ്രദ്ധയെ സവിശേഷം ആകർഷിക്കുന്ന ഒരു കൃതിയാണിത്.

‘മഹാത്മാരുടെ കൂടെ’

ദിഖിപ്കമാർ റോയിയുടെ
ഉൽകൃഷ്ടഗ്രന്ഥം

വൈക്കം ചന്ദ്രശേഖരൻനായർ

സ്വന്തം അനുഭവങ്ങളിലും അവ നൽകുന്ന ആത്മാർത്ഥങ്ങളിലും മറ്റുള്ളവരെക്കൂടി പങ്കുകൊള്ളിക്കുവാനാഗ്രഹിക്കുക— തികച്ചും മനുഷ്യസഹജമായൊരു വാസനയാണത്. ഈ അനുഭവങ്ങളും ആത്മാർത്ഥങ്ങളും സാമാന്യജീവിതത്തിൽ അപൂർവ്വങ്ങളെങ്കിൽ, ഈ ആഗ്രഹവും അതിനൊത്തയികപ്പെട്ടിരിക്കും. ഇതിനൊരു പ്രത്യക്ഷോദാഹരണമത്രെ ശ്രീ. ദിഖിപ്കമാർ റോയിയുടെ ‘മഹാത്മാരുടെ കൂടെ’ (Among the Great) എന്ന ഗ്രന്ഥം. പേരുകൊണ്ട് സൂചിപ്പിക്കപ്പെടുന്നതു പോലെ, മഹാത്മാരായ ചില വ്യക്തികളുമായുള്ള ഗ്രന്ഥകർത്താവിന്റെ സഹോദരങ്ങളുടെയും സമ്പർക്കത്തിന്റെയും സമാഹാരമാണ് ഈ പുസ്തകം. സാമാന്യജീവിതത്തിൽ അപൂർവ്വമായ അനുഭവമാണിതെന്നു സമ്മതിക്കണം. കാരണം ഈ മഹാത്മാരെ

ന്നു പറയുന്ന കൂട്ടർതന്നെ ലോകത്തിൽ അപൂർവ്വമാണെന്നുള്ളതുതന്നെ. മാത്രമല്ല, അവർ എത്രകണ്ടു സാമാന്യരായിത്തീർന്നിരിക്കുവാനും ശരി, ആദ്യവും ഗാഭീർവ്വം നിറഞ്ഞ അവരുടെ ആത്മീയ ഭാവങ്ങളിലേക്കു കടന്നുചെല്ലുവാൻ സാധാരണനിലയിൽ അത്ര എളുപ്പമില്ല. അതിന്, മഹത്തായ അവരുടെ വികാരവിചാരങ്ങളെ സമീപിക്കുവാനെങ്കിലും തക്കവികാസം നമുക്കു സിദ്ധിക്കണം. അങ്ങനെ ഉന്നത സത്ത്വനായ മഹാത്മാക്കളുടെ മാനസികപ്രപഞ്ചങ്ങളെ അറിയുവാനും അവയോടടുക്കുവാനും തക്ക ഉൾക്കണ്ഠം കൈവന്നിട്ടുള്ളവരുടെ കൂട്ടത്തിലൊരാളാണ്, ശ്രീ ദിഖിപ്കമാർ റോയി. അദ്ദേഹത്തിന്റെ ഈ ഗ്രന്ഥം ഇതിനു സാക്ഷ്യം വഹിക്കുന്നു. മനുഷ്യസമുദായത്തിന്റെ ഉൽഗതിക്കുവേണ്ടി ചിന്തിക്കുകയും പ്രവർത്തിക്കുകയും ചെയ്യുന്ന വിശ്വപ്രേമികളേയാണു അദ്ദേഹം സമീപിക്കുന്നത്. ജീവിതാരോഗ്യകരമായ കലാകാരനും അസ്വസ്ഥ ഹൃദയനായ ദാർശനികനും എല്ലാമുണ്ടാതിൽ. ആ സമീപനമോ? — നശിക്കുകയും മോശ്വചെയ്യുകയും ചെയ്യുന്ന ഒരു സത്യരോപ കിയേപ്പോലെയും. അങ്ങനെ, മനുഷ്യവിജ്ഞാനത്തിന്റെ ദിവ്യസങ്കേതങ്ങളിലേക്കുള്ള ഏതാനും രീതിമാടനങ്ങളുടെ ആകർഷക യാണു ഈ പുസ്തകത്തിൽ അദ്ദേഹമുൾക്കൊള്ളിച്ചിട്ടുള്ളത്. വെറുതേയല്ല, ഇതിന്റെ ബംഗാളിയിലുള്ള മുദ്രകുറിക്ക് ശ്രീ. റോയി ‘തീർത്ഥങ്കർ’ എന്നു പേരു നൽകിയത്.

മഹാത്മാരായ അഞ്ചു വ്യക്തികളേയാണു ശ്രീ. റോയി ഈ ഗ്രന്ഥത്തിലൂടെ അവതരിപ്പിക്കുന്നത്: കലാകാരനായ റൊമൻ റോളണ്ട്, നവോല്പാദകനായ ഗാന്ധിജി, ചിന്തകനായ ബെർട്രാൻഡ് റസ്സൽ, മഹാകവി വീരനാഥശാസ്തർ, യോഗി ശ്രീ.

അവിടെ (ഇവിടെ) ഞങ്ങൾ ഇതിനകം നമുക്കു നഷ്ടപ്പെട്ടിരിക്കുന്നു—റോളാണ്ടു ഗ്രന്ഥിയും. പക്ഷേ അനന്തരമായി പേണി മന്ത്രം ആ ജീവിതങ്ങളെ സാന്നിദ്ധ്യം എന്ന നമുക്കു സമാധാനിക്കാം.) വാസ്തവത്തിൽ, ഇവർ ആരാണ്? പല നാടുകളിൽ പിറന്നവർ, പല മാറ്റങ്ങളും സ്വീകരിച്ചു മുന്നോട്ടു പോന്നിട്ടുള്ളവർ. പക്ഷേ ഇവർ തമ്മിലുള്ള ആത്മീയതയെക്കുറിച്ചോ—അതിവിപുലവും അപാരവുമാണത്. ഇടുങ്ങിയ പരിധികളെ അതിലംഘിച്ച് ആന്തരികമായ ചൈതന്യത്തിന്റെ അത്യുന്നതമേഖലകളിലേക്ക് അവർ വളർന്നുനിൽക്കുന്നു. ജീവിതമുഖ്യങ്ങളും അവ ഉന്നയിക്കുന്ന മഹാ പ്രശ്നങ്ങളും കഠിന പക്ഷം രാവും തലനീരി പിന്തിച്ച് സ്വന്തമായ അഭിപ്രായങ്ങൾ സൃഷ്ടിക്കുകയും അവയെ ലോകനന്മയായി സമർപ്പിക്കുകയുമാണ് അവർ ചെയ്യുന്നത്. ഇതിന്റെ പിന്നിൽനിൽക്കുന്ന പ്രേരണാശക്തി ഒന്നു മാത്രമാണ്—മനുഷ്യസ്നേഹം. മനുഷ്യസമുദായം ഇനിയും വളർന്നിട്ടില്ല. ജീവിതം ജീവിക്കത്തക്കതായിട്ടില്ല. ചുറ്റും എന്തെല്ലാപൊക്കുന്ന വൈരുദ്ധ്യങ്ങളിൽപ്പെട്ട നാം കഴങ്ങുകയാണ്. ഇതിനൊരു പോരായ്മയുണ്ടാവണം, ജീവിതം ജീവിക്കത്തക്കതാക്കിത്തീർക്കണം—ഇതാണിവർ ലോകത്തിനു നൽകുന്ന സന്ദേശം. ഇതുകേണ്ട തന്നെയാണ് ഇന്നത്തെ സാമൂഹ്യമായ ക്രമക്കേടുകൾ കണ്ടറിഞ്ഞു കഴിഞ്ഞിരിക്കുന്ന മനുഷ്യർ ഇവരുടെ നേക്കു് ആദരപൂർവ്വം നോക്കിപ്പോകുന്നത്.

പക്ഷേ ദുര്യോഗമുണ്ടാകാണ്ടു കണ്ടുന്ന ആ റോളാണ്ടിനെയും, ഗ്രന്ഥിയെയും, ഓഗോറിനെയും ഒന്നാലു നാം ശ്രീ. റോയിയുടെ ഗ്രന്ഥത്തിൽ കാണുന്നത്, മററു

ങ്ങളിൽ നാം അവതരിപ്പിച്ചു, അവരുടെ ഗ്രന്ഥങ്ങളായിട്ടാണ് പരിചയപ്പെട്ടിട്ടുള്ളത്. അവരിൽ പ്രതിഫലിക്കുന്ന ആശയഗതകളുമായി യോജിക്കുകയോ എതിർക്കുകയോ ചെയ്യുകയെന്നല്ലാതെ വ്യക്തികളായ അവരെക്കുറിച്ചു മനസ്സിലാക്കാൻ നാമധികം കഴിയില്ല. എന്നാൽ ഇവിടെ അങ്ങനെയല്ല അന്വേഷപ്പെടുക. ഔപചാരിക രീതിയിൽ കൈമാറ്റത്തിൽ കൊടുത്തിരിക്കുന്നതെന്തെങ്കിലും ഗ്രന്ഥപര്യായം കാണുന്ന ആ അകൽച്ച ഇവരും നാമുമാക്കിയിട്ടില്ല. നോക്കിയിട്ടുള്ളതും മറ്റുള്ള സംഭാഷണങ്ങൾ ആത്മാർത്ഥമായ അന്വേഷണങ്ങൾ; ഉള്ളിലുള്ള ഉപദേശങ്ങൾ എല്ലാംകൂടി മനസ്സിന്റെ മാർഗ്ഗമുള്ള വഴികളിൽ സ്വർഗ്ഗാർത്ഥം അറിയുവാൻ നമ്മെ കടന്നുപോകുന്നത്. ഇത്ര മാത്രമല്ല, കല, ശാസ്ത്രം, സാഹിത്യം, എന്നു പലതും എണ്ണമറ്റ പലതും കലർന്ന ആ അന്തരീക്ഷങ്ങൾ അപൂർവ്വമായ ഉന്മേഷവും ആനന്ദവുമാണ് നമുക്കുതന്നെ. മുതൽക്കൽ ശ്രീ. റോയിയുടെ ഉദ്ദേശം തികച്ചും സംഗീതമാവുന്നുണ്ട്. ആ സംഭാഷണങ്ങൾ അദ്ദേഹത്തിന്നു നൽകിയ അനുഭൂതികളുടെ ഒരംശം നമുക്കു ഇതിൽനിന്നു ബോധം.

ഭിക്ഷിപ്പുകാരും റോമൻ റോളാണ്ടും തമ്മിലുള്ള ബന്ധത്തിൽ മറ്റൊല്ലാവരോടുമുള്ളതിനേക്കാൾ ഒരു പ്രത്യേകതയുണ്ട്. ശ്രീ. റോയി പ്രഗത്ഭനായ ഒരു സംഗീതജ്ഞനാണ്. എന്നു വെച്ചാൽ ഇന്ത്യൻ സംഗീതത്തിൽ മാത്രമല്ല യൂറോപ്യൻ സംഗീതത്തിലുംകൂടി പാടവമുള്ളയാൾ. അദ്ദേഹം റോളാണ്ടിനെപ്പോലെ സംഗീതപ്രേമിയായ ഒരു വിശ്വകലാകാരനാൽ ആകർഷിക്കപ്പെട്ടു പോവുക എന്നതൽക്കമല്ല. 1903-ൽ റോളാണ്ടു് സുപ്രസിദ്ധ ഗാനകർത്താവായ

ബീമാവന്റെ ജീവചരിത്ര പ്രസിദ്ധപ്പെടുത്തി. യാതനകളുടെ കനംപേരി ഞങ്ങളുന്വേഴ് നിവർന്നിന്നു പ്രയത്നിക്കുന്ന മനുഷ്യത്വത്തിന്റെ ഒരു സിംബലായ്കുന്നു അത്. പുറകെ, 1904-നും 1914-നുമിടയ്ക്ക് വിശ്വാസത്തോടുകൂടി 'ജീൻക്രിസ്തോഫ്' പുറത്തുവന്നു. കലാഭാഗിയായ ഭാരതമായിന്റെ വേദനകളെയാണ് അദ്ദേഹം അതിലും ചിത്രീകരിച്ചത്. സംഗീതത്തെക്കുറിച്ചുള്ള പല അഭിപ്രായങ്ങളും റോളാണ്ട് അതിലൂടെ വെളിപ്പെടുത്തി. അദ്ദേഹത്തെ സംബന്ധിച്ചിടത്തോളം സംഗീതം ഒരു കലമാത്രമല്ല, ഒരു സുധയാണ്. അത് കാലദേശപരിമിതികൾ അറിയുന്നില്ല. സാങ്കേതികതയുടെ പരിധികളെല്ലാം മറന്ന്, വികാരത്തിന്റെ ദിവ്യപലനങ്ങളുമായി വന്നു, അത് നമ്മുടെ ആത്മാവിനെ ഉമ്മറച്ചുണർത്തുന്നു. കലയെ, തികഞ്ഞ ആസ്തികൃത്വം ധർമ്മം സമീപിച്ചിരുന്ന റോളാണ്ട് ഈ ചിന്താഗതിയുമായി വളരെ വേഗം പൊരുത്തപ്പെട്ടവൻ കഴിഞ്ഞുവെന്നത് സാക്ഷ്യമാണല്ലോ. 'സംഗീതകലയിലുള്ള നിസ്തർക്കതയായ ഉൾക്കാഴ്ചകൾക്ക് എന്തെങ്കിലും ആത്മാനുഭവം കിട്ടിയിട്ട്, എന്റെ സംഗീതബോധത്തെ ഇതിലൂടെ വികസിപ്പിച്ചതായിട്ട്, മറ്റൊരാളെങ്കിലും തോന്നുന്നില്ല' എന്ന് റോളാണ്ടിനെപ്പറ്റി റോയി തന്നെ പറയുന്നുണ്ട്. (Page 62)

കിഴക്കു കിഴക്കു പടിഞ്ഞാറു പടിഞ്ഞാറു മെന്ന് (കിഷ്കിന്ദിയേയും മറ്റുംപോലെ) വിശ്വസിച്ചിരുന്ന ആളല്ല റോളാണ്ട്. കിഴക്കായാലും പടിഞ്ഞാറായാലും ശരി, മനുഷ്യൻ മനുഷ്യൻതന്നെ. അവന്റെ ആത്മീയ മുഴപ്പങ്ങൾ ഒന്നുതന്നെ ഇവയെക്കൊണ്ടുതന്നെയാണ്, നീണ്ട കടലും കയ്യുംകടന്ന് ഇങ്ങു കിഴക്കുകിടന്നു മകുട്കണ്ഠായും വിശ്വ

കാനന്ദന്റേയും ഗാന്ധിജിയുടെയും എല്ലാം വൈകുണ്ഠം കടന്നുതുറന്നു അദ്ദേഹത്തിനു കഴിഞ്ഞത്. റോയിയുമായുള്ള ഈ സംഭാഷണങ്ങളിലുമുണ്ട് ഈ ബോധത്തിന്റെ അടിയാഴ്ചകൾ. 'ലീലിപ്' ആലപിച്ച ഇൻഡ്യൻ സംഗീതമാതൃകകൾക്കു യൂറോപ്പിൽ നല്ലൊരു ഭാവിയില്ലെന്നുള്ള അദ്ദേഹത്തിന്റെ പ്രവചനം തന്നെ ഇതിനുദാഹരണമാണ്. (ഇന്ത്യൻസംഗീതം പടിഞ്ഞാറേക്കരക്കാന്റെ കാതിനും കേളിനും വിടിക്കുകയില്ലെന്നാണ് പൊതുവേയുള്ള വിശ്വാസം. 'ലീലിപ്'കുമാർപോലും ഏതെങ്കിലും ഈ വാദക്കാരനാണ്) തന്നെയല്ല: സംഗീതത്തിൽ പുതിയ സങ്കേതങ്ങൾക്കു ചങ്ങി കാത്തിരിക്കുന്ന പശ്ചാത്യദേശത്തിനു ഇന്ത്യയിൽനിന്നും പ്രേരണ ലഭിക്കാവുന്നതാണെന്നും അദ്ദേഹമഭിപ്രായപ്പെടുന്നു. ഇന്ത്യയിലെ ഗാനങ്ങൾ യൂറോപ്യന്മാർക്കും യൂറോപ്യന്മാരുടേത് ഇന്ത്യക്കാർക്കും മനസ്സിലാവുകയില്ലെന്നു പറയുന്നത് തികഞ്ഞ ഭാറിവില്ലായ്മയെന്നെന്നത്ര അദ്ദേഹത്തിന്റെ വിശ്വാസം. വളരെയേറെ ശുഭപ്രതീക്ഷയോടെ അദ്ദേഹം പറയുകയാണ്—'ഭൂമി കുറുകുമാവട്ടെ! അകറ്റിക്കളഞ്ഞ ആ മഹത്തായ ഇൻഡോ-യൂറോപ്യൻ കടുംബത്തെ വീണ്ടും ഒന്നിച്ചിണക്കിക്കൊണ്ടു വരുവാൻ നമുക്കു ശ്രമിക്കാം' (Page 29.)

റോയിയുമായുള്ള സംഭാഷണത്തിൽ റോളാണ്ട് നിരവധി കാര്യങ്ങളെക്കുറിച്ചു സ്പർശിക്കുന്നുണ്ട്. കച്ചയുടെ പ്രായാജനവശമാണ് പ്രധാനം. ബീമാവന്റെ അധ്യക്ഷ്യവും സാമൂഹ്യവുമായ ചുമയ കലാഭവനം, ടോൾസ്റ്റോയുടെ ആദർശാത്മകത്വം ഗാന്ധിജിയുടെ അജ്ഞാത മഹത്വം, റ്റർജിനീഫ്, ബൽസാക്, റേളോ ഇവരുടെ വിവിധവും വിപുലവുമായ കലാത്മകഭാവ

ങ്ങൾ, എല്ലാം അതിലടങ്ങുന്നു. പുരാഗതി
യേക്കുറിച്ച് റോളാണ്ടിന്റെ അഭിപ്രായ
ങ്ങൾ നാമൊന്നും ശ്രദ്ധിച്ചുകൂടാൽ നന്നു്.
പിന്നെ സംഗീതത്തെക്കുറിച്ചൊരു ദീർഘ
ചർച്ചയാണ്. ഒടുവിൽ, എടുത്തു വാച
കങ്ങൾകൊണ്ടു് റോയി റോളാണ്ടിന്റെ നി
റപ്പറുത്തൊരു ചിത്രം (വിഷാദമൂലമായ വിത്തു
ന്നതെങ്കിലും) വാച്ചിരിക്കുന്നു. കലയെ
പ്പറ്റിപ്പറയുമ്പോഴൊക്കെ ഭക്തികലൻ ഒരു
ഗൗരവഭാവമാണു് റോളാണ്ടിൽ പ്രത്യക്ഷ
മാവുന്നതെന്നാണു് റോയി പറയുന്നതു്.
'ജീൻക്രിസ്റ്റോഫിന്റെ' സ്രഷ്ടാവിനെത്തുടർ
ന്നെല്ലെ നമുക്കു സങ്കൽപ്പിക്കാൻ കഴിയൂ?

റോയിയുടെ ഗാനധിജിയും ഒന്നു പ്രത്യേ
കമാണു്. അമിംസയുടെ പ്രവാചകനോ
സ്വാതന്ത്ര്യപിതാവോ ആയ ഗാനധിജിയല്ലതു്
സംഗീതപ്രിയനെന്നു് അവകാശപ്പെടുന്ന,
കലയെപ്പറ്റി അഭിപ്രായം പറയുന്ന,
സ്നേഹിതന്മാരുടെ ഇടയിലിരുന്നു ഫലി
തം പറഞ്ഞു പൊട്ടിച്ചിരിക്കുന്ന ഗാനധി
ജിയെയാണു് നാം കാണുന്നതു്. സർ രാധാ
കൃഷ്ണൻ പറയുന്നതുപോലെ (ഈ പുസ്തക
ത്തിന്റെ മുഖവുരയിൽ) ഏറ്റവും മഹാനാ
യ കലാകാരൻ ഏറ്റവും മഹനീയമായ ജീ
വിതം നയിക്കുന്ന ആളാണെങ്കിൽ (റോയി
യുമായുള്ള സംഭാഷണത്തിനിടയ്ക്കു് ഗാനധി
ജിതന്നെ പറയുന്ന അഭിപ്രായമാണിതു്)
മഹാത്മാവു് ആപലിൻ മനാണു്, പക്ഷേ
പ്രകൃതിയിൽ കവിത്തെന്നു കലയില്ലെന്നും
വേണ്ടെന്നും പറയുന്ന അദ്ദേഹത്തിൽനിന്നു്
അകന്നു നിൽക്കുവാനാണു് നാം ആഗ്രഹി
ച്ചുപോവുക. ഗാനധിജിയുടെ ഈ മതത്തെ
വിമർശിച്ചുകൊണ്ടു് റോളാണ്ടെഴുതിയ ഒരു
കുറുതു് ഇതിൽ ചേർത്തിട്ടുണ്ടു്. അതിലദ്ദേ
ഹം പറയുന്നു. "പ്രകൃതി ഏറ്റവും മഹാനാ
യ കലാകൃത്താണെന്നതിൽ സംശയമില്ല...

പക്ഷേ അദ്ദേഹത്തെ(ഗാനധിജിയെ)പ്പോലെ
വ്യക്തിത്വമുള്ള ഒരു വല്ലാതായ പ്രകൃതി
യെപ്പറ്റിയുള്ള അദ്ദേഹത്തിന്റെ അഭിപ്രാ
യത്തോടു ഇങ്ങനെ ഒരു റിമാർക്കുകൂടി ചേർ
ത്തേയ്ക്കും. 'എന്നാലും. ഈ മനുഷ്യരും അവ
രുടെ ഗ്രന്ഥത്തിൽനിന്നും ഒരു താളെടുത്തു്"
വരയും, നിറവും, ശബ്ദവും, ചിന്തയും
കൊണ്ടു് ഭാവസുന്ദരങ്ങളായ വസ്തുക്കൾ
നിർമ്മിച്ചു കൊള്ളട്ടെ!.....ദൈവം നമ്മെ
ലോലാൽക്കരിച്ചുവെങ്കിൽ, നമ്മുടെ കഴി
വുകൾക്കനുസരിച്ചു്, ആ സൗന്ദര്യനായ
കന്റെ പ്രതിഫലമായകളായിത്തീരുവാൻ
നാം ശ്രമിക്കേണ്ടതല്ലേ?"

മഹാത്മാജിയേയും അദ്ദേഹത്തിന്റെ ദർ
ശനങ്ങളെയും പടിഞ്ഞാറെ ദിക്കിൽ ഏറ്റ
വുമധികം തെറ്റിപ്പരിചിച്ഛിട്ടുള്ളതു്, അദ്ദേ
ഹത്തെ പ്രായോഗികബുദ്ധിയില്ലാത്ത ഒരു
ഐതിഹ്യജീവിയാക്കിത്തീർത്തിട്ടുള്ളതു്, യു
റോപ്പിൽ ചെന്നിട്ടുള്ള ഇന്ത്യാക്കാലാണെന്നു
റോളാണ്ടു് പറയുന്നതാണു് നാം ശ്രദ്ധിക്കേ
ണ്ടതാണു്. മനുഷ്യനെ 'മണ്ണിഷ്ട'മാല്ലാത്ത
ദൈവ'മാക്കുന്ന പണി നാം ഇന്നുചിന്താല
യും തുടങ്ങിയതല്ലല്ലോ.

ബെർട്രാൻഡ് റസ്സൽ പുതിയ തലമുറക്കു
കറെയൊക്കെ പ്രചോദനം നൽകുവാൻ ക
ഴിഞ്ഞിട്ടുള്ള ഒരു ചിന്തകനാണു്. പക്ഷേ ഒ
രു നാസ്തിക വാദിയായ റസ്സലിന്റെ അഭി
പ്രായത്തോടു് മിസ്സിക് മനസ്സമിതിക്കു് നോ
യ റോയിക്കു് യോജിക്കുവാൻ കഴിയുകയി
ല്ല. എങ്കിലും അദ്ദേഹം റസ്സലിനെ ആദരി
ക്കുന്ന കൂട്ടത്തിലാണു്. അഗാധമായ മനു
ഷ്യസ്നേഹം, ഭഗവാക്കകളോടു് 'ഹിപ്പോ
ക്രിസി'യോടുമുള്ള കഠിനമായ എതിർപ്പു്,
ലോകത്തിലെ ചൂഷിതരും മർദ്ദിതരായ
ജനവിഭാഗങ്ങളോടുമുള്ള പക്ഷപാതം, എല്ലാം

അദ്വൈതത്തിന്റെ പ്രത്യേകതകളാകുന്നു. ഇദ്ദേഹം കൊണ്ടുതന്നെയാണ് ഫാപ്ലക് എല്ലിസ് ലാസ്സി ജോസ് തുടങ്ങിയ മഹാശയന്മാർ പോലും അദ്വൈതത്തെ ഏറ്റവും പ്രാമാണികനായ ഒരു ചിന്തകനായി പരിഗണിക്കുന്നത്. റസ്സലിന്റെ 'സയൻറിഫിക് ഹ്യൂമനിസം' (Scientific Humanism) വുമായി പൊരുത്തപ്പെടാൻ കഴിയുന്നവർക്ക് ഈ സംഭാഷണങ്ങളിൽ അദ്വൈതം പറഞ്ഞുവയ്ക്കുന്ന കാര്യങ്ങൾ സെകുലറായിത്തീർന്നു. റോളാണ്ടിന്റെയും ഗാസിനിയുടെയും സഭാഭാഷണമല്ല അത്. ആദ്ധ്യാത്മികതയ്ക്കും മിസ്റ്റിസിസത്തിലുംനിന്ന് ശാസ്ത്രീയതയുടെ മുസ്താസ്യ വെളിച്ചത്തിലേക്കു കടന്ന പ്രതിതിയാണ് നമുക്കുണ്ടാവുന്നത്. ഒരു നൂറുകൂട്ടം കാര്യങ്ങൾ-വിദ്യാഭ്യാസം, കല, മതം, മിസ്റ്റിസിസം, മനുഷാശാസ്ത്രം, സ്പീഡ്, ജനനനിയന്ത്രണം, ലൈംഗികചാസനകൾ, സമാധാനവാദം, മാർക്സിസം, സാമ്രാജ്യത്വം അങ്ങനെ നിങ്ങൾ അതിലൂടെ ഒന്നുകൂടുന്നുപോകൂ. ശാസ്ത്രത്തിന്റെ കഴിവില്ലാത്ത കൈകടന്ന വിശ്വാസവും അതിനിടയിലൊഴുകി നിൽക്കുന്ന വിശാലമായ മനുഷ്യത്വവും ഒന്നു നേരമെന്നോക്കിക്കണ്ടു—അതുമതി. നാസ്തികവാദിയായതുകൊണ്ടു കണ്ണടച്ചുകൂടരുത്.

റസ്സലിന്റെ യുക്തിസാമ്രാജ്യത്തിൽ നിന്നു വികാശമായിത്തീർന്ന ഓഗോറിലേക്കു കടക്കുക—എന്തൊരന്തരമാണവിടെ പ്രത്യക്ഷപ്പെടുന്നത്! അതും വികാശവതികളായ കൊച്ചുപെൺകുട്ടികളുമായി താൻ കഴിച്ചുകൊച്ചുനാളുകളെപ്പറ്റി അദ്വൈതം പറയുന്ന ഹൃദയസ്ഫുടമായ ആ കഥകൾ,—എന്നെ സംബന്ധിച്ചിടത്തോളം അദ്വൈതം പിന്നിട്ട ചർച്ച ചെയ്യുന്ന നിവേദി കാര്യങ്ങളെക്കുറിച്ചു ഉള്ളിൽ തട്ടുന്ന മട്ടിലായിട്ടുള്ളത് ഈ

ഭാഗമാണ്. ചില ആസക്തികൾക്കു താമസം തരുന്ന കഥയായതുകൊണ്ടല്ല. ചിന്തിച്ചു വരികയിട്ടുള്ള അഭിപ്രായങ്ങളുമായി നമുക്കു പലപ്പോഴും യോജിക്കാൻ കഴിഞ്ഞുവെന്നുവരികയില്ല. പക്ഷേ ഇത് ഹൃദയത്തിന്റെ ഭാഷയാണ്. അത് ഹൃദയത്തിൽ വന്നുകൊള്ളാതിരിക്കയില്ല. അതാണ് ഹൃദയം. ഒരു ഭാഗമാണ്—ചൊല്ലത്തിലാണ്. ഒരു 'മധ്യപ്പെട്ടി'നടുക്കരിയായി—അതും അവരും യുറോപ്പിലും മറ്റും പോയിട്ടുള്ളവരാണ്. അദ്വൈതത്തിൽ കഴിഞ്ഞുകൂടേണ്ടിവന്നു. അവർക്ക് ഉറിയ ഒരു പ്രേമമുണ്ട് അദ്വൈതത്തിനോടു്. അവർ അദ്വൈതത്തെ വേണ്ട ചിലിടങ്ങളിലേക്കു വരുവാൻ ശ്രമിക്കുകയാണ്. പക്ഷേ അദ്വൈതത്തിനൊരു നാണം ഒരു ഹൃദയത്തുടിച്ചു. അവർ നിരാശപ്പെട്ടു. ഒരു ദിവസം അവർക്കൊരു പുതിയ വഴികണ്ടുതന്നു. പരസ്പരംകൈകൾത്തുറുപ്പിച്ചു വടം വലിക്കുക.—അദ്വൈതം കൈകൊടുത്തുവെച്ചു. പെട്ടെന്ന് അവർ തോൽവി സമ്മതിച്ചു. 'ഒരു പ്രത്യേകതരം മാർദ്ദവത്തോടെ' അദ്വൈതത്തിന്റെ മാർദ്ദവത്തിലേക്കു വീണു....പക്ഷേ അതുകൊണ്ടും ഉദ്ദേശിച്ച ഫലം ലഭിച്ചില്ല. ഒരു ശ്രമംകൂടി. കൈയ്യാ (glove) മോഷ്ടിക്കുന്നതിന്റെ പ്രാധാന്യവും അവർ അദ്വൈതത്തെ പറഞ്ഞു കേൾപ്പിച്ചു:—“ഭാര്യക്കു് ഒരു പെൺകുട്ടി ഉറങ്ങിക്കിടക്കുന്നപ്പോൾ അവളുടെ കൈയ്യാകൾ മോഷ്ടിക്കാൻ കഴിയുന്നുവെങ്കിൽ, അയാൾക്കു് അവളെയും ചുവ്വിക്കാനവകാശമുണ്ടു്,, പിന്നീടവർ ചാരുക്കുസാലയിൽ കിടന്നു, മയങ്ങിത്തുടങ്ങി. (നാട്ടുമാവാം!) അല്ല കഴിഞ്ഞു. നന്നായാൻ അവർ തന്റെ കൈയ്യാകളിലേക്കു നോക്കി. പക്ഷേ, ആരും അത് മോഷ്ടിച്ചിരുന്നില്ല.....

പിന്നീടു് സ്പീയെയും മറ്റു ചില ആദ്ധ്യാത്മികപ്രവണതകളേയും കുറിച്ചുള്ള നീണ്ട

പ്രതിപാദനങ്ങൾ ഓരോന്നിന്റെ സ്വതസ്സിദ്ധമായ രീതിയിൽ വിചാരസുന്ദരമായിട്ടുണ്ട്.

ഇന്നു മനുഷ്യജീവിതം ഒരു പരക്കംപാച്ചിലായിത്തീർന്നിരിക്കുന്നു. അല്ല, പരക്കംപായുന്ന ഇന്നത്തെ ലോകത്തിൽ ഈ മനുഷ്യനും പരക്കംപോഞ്ഞുപോവുകയാണ്. ഏതായാലും ഇതിന്റെ ഫലം അപകടം പിടിച്ച ഒന്നത്രേ. ക്രമക്കുറവു പററിയ ഭൗതികസാമർത്ഥ്യങ്ങളിൽപ്പെട്ട മനുഷ്യമനസ്സ് അടുക്കം പിടിപ്പിച്ചില്ലാതെ നട്ടം ചവിട്ടുകയാണ്. ഇത് തുടർന്നുപോകുന്നിടത്തോളം കാലം മനുഷ്യസമുദായത്തിനു ശോഭനമായൊരു ഭാവിയുണ്ടെന്നു വിചാരിക്കാൻ വഴികാണുന്നില്ല. ഇതിനൊരു പേരുംവരി വേണ്ടേ?—വേണം. അടുക്കം പിടിപ്പിച്ചുള്ള മനുഷ്യൻ ഭൂമിയിൽനിന്നു വേർപെടും. ഉത്തമ ഭിദ്യജീവിതം വാദിയായ ശ്രീ. അരവിന്ദന്റെ തത്വവിചാരഗതി.

ബുദ്ധിപരമായ ആചാരങ്ങളിൽനിന്നു വേർപെട്ടിട്ടുള്ള ശ്രീ. അരവിന്ദനുമായുള്ള സംഭാഷണങ്ങൾ നാം വായിക്കേണ്ടതില്ല. പക്ഷെ ഇതിലാകപ്പോടെ നിഴലിക്കുന്ന ഗുരു ശിഷ്യബന്ധമാണ് (ശ്രീ. റോയി അരവിന്ദന്റെ ശിഷ്യനാണ്) ഈ ഭാഗത്തിന്റെ ഒരു പ്രത്യേകത. ശ്രീ. അരവിന്ദോ ഇതിൽ പറയുന്ന സംഗതികൾ സ്വന്തം ദർശനങ്ങൾക്കു നൽകുന്ന നേരിയ വ്യാഖ്യാനങ്ങൾപോലെ യായിട്ടുണ്ടെന്നു പറയാം. തെല്ലു ബോധപൂർവ്വം സമീപിച്ചില്ലെങ്കിൽ യാതൊരേതാവും കാണിക്കാത്ത വിഷയങ്ങൾ; തത്വമിത്തപരമായ സാങ്കേതിക സ്വഭാവം നിറഞ്ഞ പ്രതിപാദനം, ആകപ്പോടെ ഒന്നാടിച്ചു വായിച്ചുതീക്കാവുന്നതല്ല അത്.

ഒടുവിൽ കൊടുത്തിരിക്കുന്ന ആ ഏഴുതുകുളപ്പറിക്കൂടി ഒരു വാക്ക്. ശ്രീ അര

വിന്ദൻ അപ്പപ്പോളായി തന്റെ ശിഷ്യനായ കത്തുകുളപ്പറയിൽ മിക്കതും. ഈ ഗ്രന്ഥത്തിലെ ഏറ്റവും വിലപിടിച്ച കുറെക്കുറുത്തും ഇതിലുടങ്ങിയിരിക്കുന്നു. വ്യാഖ്യാനം വിശദമാക്കേണ്ടതും അവയുടെ പ്രണയനങ്ങളെയും സ്വർത്തിച്ചുകൊണ്ടുള്ള അഭിപ്രായങ്ങൾ (ശ്രീമദ്, ഭക്തിസ്തംഭിതർ ഇവരെയും മഹാഭാരതം, രാമായണം, ഇലിയഡ്, ഡീഡ്സ് എന്നിവയെയുംപറ്റി പ്രതിപാദിക്കുന്ന ആദ്യത്തെ ഏഴുതുകുള, ഷാരേക്കുറിച്ചു പറയുന്ന 9-ാം 10-ാം ഏഴുതുകുളം, മറ്റും മറ്റും), നിരൂപനത്തെയും നിരൂപകനെയും സംബന്ധിക്കുന്ന വിധിനിർദ്ദേശങ്ങൾ (19-ാമത്തെ ഏഴുതുകുളം) എല്ലാം സുമനോഹരങ്ങളെന്നുപോലെ സുവിന്തങ്ങളും കൂടിയാണ്. അനന്തരാലേ ഫ്രാൻസിന്റെ Dieux Out Soif-ലെ ഒപ്പോളോ എന്നൊരു കഥാപാത്രം ഒരു പുരോഹിതനോട് (ഫാദർ ലാങ്ഗ്ഗേമർ) ദൈവത്തെക്കുറിച്ചു ചോദിക്കുന്ന ഒരു ഭാഗമുണ്ട്. ഫ്രാൻസിന്റെ സ്വതസ്സിദ്ധമായ ആദ്യകലപാത്രം ഒരു മുൻപോലാഹരണമാണത്. 'ദൈവം സർവശക്തനെന്നതിൽ അദ്വൈതമുള്ളതുകൊണ്ട് ഈ ലോകത്തിലെ തിന്മയെ പാടെ വിചാടനം ചെയ്യുന്നില്ല? ഇതാണ് പ്രമേയം. ശ്രീ റോയി ഇത് അരവിന്ദുവിനെപ്പറ്റിയ ഏഴുതുകുളത്തിൽ ഉൾക്കൊള്ളുകയും അദ്വൈതം അതിനൊരു മറുപടി നൽകുകയും ചെയ്തിട്ടുണ്ട്. (6-ാം 7-ാം ഏഴുതുകുളം) ആ മറുപടി ചുരുക്കത്തിൽ ഏഴുതുകുളം മിത്താസുന്ദരവുമായിരിക്കുന്നു. അനന്തരാലേ ഫ്രാൻസിസ് അതേതരീതിയിൽ ശേഷം ദൈവം അദ്വൈതത്തെ സമീപിച്ചു, താൻ നിസ്സംഗനായിരിക്കുന്നതിന്റെ കാരണം വിശദമാക്കിയത്രേ എന്തെന്നാൽ, യുക്തി ദൈവത്തെ അഭിമുഖീകരിച്ച് തന്നെ തന്റെ മകളായ ശാസ്ത്രവ്യക്തി ലോകത്തിൽ പണി

ഞ്ഞുതീർക്കുവാൻ പോകുന്ന ആ സ്വർഗ്ഗത്തെ കുറിച്ച് അദ്ദേഹത്തോടു ദീർഘമായൊരു പ്രസംഗം ചെയ്യുകയും അദ്ദേഹത്തെ അധികേഷാപിക്കുകയും ചെയ്തു. ഏതായാലും നോന്തെങ്കിലും, ലോകത്തിന്റെ ഭാവിയെക്കുറിച്ചല്ല സമാധാനത്തോടെ ദൈവം കുറച്ച് സ്വസ്ഥനായിരുന്നു. പക്ഷെ, ഇന്നെന്താണ് നമുക്ക്? യുക്തിയും ശാസ്ത്രവും കൂടി വരുത്തുകയാണിത് ആ സ്വർഗ്ഗമെവിടെ? യുക്തിയും ശാസ്ത്രവും സർവശക്തമെങ്കിൽ ഇത്രയായിട്ട് അവയെന്തുകൊണ്ട് ഈ ലോകത്തിലെ തിന്മയെ വിചാസനം ചെയ്യാതിരിക്കുന്നു? ഇതാണ് അരാധിക്കാൻ നൽകുന്ന മറുപടി. ഇതുപോലെ സംവിധിച്ച വേറെചില ഭാഗങ്ങളും ഇതിലടങ്ങിയിട്ടുണ്ട്. പാഞ്ഞാൽ എല്ലാതീരുകയില്ല, വധിച്ചിറയുകയാണുണ്ടാകും.

ഈ ഗ്രന്ഥത്തിലെ അഞ്ചു ഭാഗങ്ങളും വായിച്ചു തീരുമ്പോൾ ഇതിൽ അവതരിപ്പിച്ചിട്ടുള്ള മഹാത്മാക്കളോടൊന്നിന്റെ ഗ്രന്ഥകർത്താവിനെത്തന്നെയാണ് നാം മനസ്സിലാക്കുന്നത്. പാപ്പാൻ പാണ്ഡിത്യവും അടങ്ങാത്ത ജിജ്ഞാസയും വിപുലമായ ചിന്തയുമാണ് ശ്രീ. റോയിയിൽ നാം കാണുക. ഉടയും തടവുവിലാതെ പോകുന്ന സംഭാഷണങ്ങളിൽനിന്നും ഒരു സംഗ്രഹമെടുക്കുന്നതിൽ കേന്ദ്രിച്ചിട്ടുള്ള ക്രമീകരണബോധവും ഒന്നായിത്തീർന്ന മനസ്സിലാക്കാവുന്നതാണ്. റസ്സലിനെപ്പോലൊരു ചിന്തകനെയും റോളാണ്ടിനെപ്പോലുള്ള ഒരു കലാസേവകനെയും മനസ്സിലാക്കുക എന്നവശ്യം—അത് സാമാന്യമായ ഒന്നാണെന്നു

പറയുക വയ്യ. ഇടയ്ക്കിടെ കൊടുത്തിട്ടുള്ള കുറിപ്പുകൾ—റോളാണ്ടിന്റെയും റോൾസ്റ്റോയിയുടെയും, ഗാസിനിയുടെയും റോൾസ്റ്റോയിയുടെയും, റസ്സലിന്റെയും അരാധിക്കാരുടെയും, ചിന്താഗതിയിലുള്ള സാദൃശ്യങ്ങൾ കാണിക്കുവാൻ വേണ്ടി കൊടുത്തിട്ടുള്ള ഉദാഹരണങ്ങളും മറ്റും—എത്രമാത്രം വിപുലമായൊരു വൃത്തത്തിൽ വച്ചുകൊണ്ടാണ്, എത്ര കണ്ണ് ഉൽഗ്രമനബോധത്തോടുകൂടിയാണ്; ശ്രീ. റോയി അവരെ പഠിച്ചിട്ടുള്ളതെന്നതിന്നു തെളിവത്ര. ഇതിനെല്ലാം പുറമെ, ഇതിൽ കാണുന്ന സംഭാഷണങ്ങളുടെയെല്ലാം തന്ത്ര റോയിയുടെ ചിന്തയുമായി തൊട്ടുതു കെട്ടിയ പയാണ്. അവർ സംസാരിക്കുന്നു എന്നു പറയുകവയ്യ, അദ്ദേഹം അവരെക്കൊണ്ടു സംസാരിപ്പിക്കുകയാണ്.

നമുക്ക് ഈ സമീക്ഷ അവസാനിപ്പിക്കാം. മനോഹരമായൊരു പേജുകളിൽ മേൽക്കാണിച്ച കാര്യങ്ങളെല്ലാം തുളങ്ങിനിൽക്കുന്നു. യഥാർത്ഥത്തിൽ ഇത്രയും ചുരുങ്ങിയ ഇടംകൊണ്ടു ഇത്രയും വിവിധവും വിപുലവുമായൊരു വിചാരസംഗമം നമുക്കു തുറന്നുതന്നു അനവധി ഗ്രന്ഥങ്ങൾ ഉണ്ടോ എന്നു സംശയമാണ്. പല ആശയങ്ങളും അപൂർണ്ണങ്ങളെന്നു നമുക്കു തോന്നും, പലതും എതിർക്കുവാനുണ്ടായേക്കാം, എങ്കിലും നമുക്കറിയാത്ത അനവധി കാര്യങ്ങൾ, അറിയേണ്ട രീതിയിൽ അതിലളിതമായി പകർന്നുതന്ന ഗ്രന്ഥകാരന്റെ മനോഭാവത്തെ നാം ആദരിക്കുക തന്നെ വേണം.

[ദിലീപ് കമാർ റോയി പ്രസിദ്ധ ബംഗാളികവിയും നാടകകൃത്തുമായ ദിജേന്ദ്രലാൽ റോയിയുടെ ഏകപുത്രനാണ്. ദിലീപ്, സർഗ്ഗീയത നിറഞ്ഞ ഒരു കവിയും പാടവമുള്ള ഒരു സംഗീതജ്ഞനുമത്രേ. കൽക്കത്താ സർവകലാശാലയിൽനിന്നും 21-ാം വയസ്സിൽ ബി. എ. ബിരുദം നേടിയതിനുശേഷം പടിഞ്ഞാറൻ സംഗീതം പഠിക്കുവാനായി യൂറോപ്പിലേക്കു പോയി. യൂറോപ്പിൽ പശ്ചാത്താമിനു ശേഷം കൽക്കത്തായിൽ തിരിച്ചെത്തി സംഗീതകലയെ ഉപാസിച്ചുപോന്നു. ക്രമേണ അദ്ദേഹം ശ്രീ. അരവിന്ദനായരുടെ ചിന്താഗതികളാൽ ആകൃഷ്ടനായി! അദ്ദേഹം പോണ്ടിച്ചേരിയിലെ യോഗശ്രമത്തിൽ താമസം തുടങ്ങി. അവിടെ ഇന്നും അദ്ദേഹം സ്വകലാപരിശ്രമങ്ങൾ തുടർന്നുവരികയാണ്! ശ്രീ. റോയിയുടെ കവിതകളിലും നോവലുകളിലും അത്യുപമമായ സൗന്ദര്യബോധമാണു കാണാൻ കഴിയുന്നത്.]

കൃതയുഗം

കെ. എസ്സ്.

സ്തോണതന്നരിയ ശ്രീകോവിലിൽ ചിതൽതട്ടി
നിഘോഷം നമ്മൾ സൂക്ഷിപ്പതില്ലേ,
അമരപം മാനവനർച്ചിച്ചിരുന്നോ, രാ
സുചിതയമ്മാരാമകൃതയുഗത്തെ,
നവഘോഷം മെപ്പതിൽ മുനിമോ-
നവനഘോഷം വിഷയമാക്കൂ!

അനുഭവമാശങ്കാലേശം കലരാതെ-
യഭിമാനവുർവ്വരപ്പതില്ലേ,
അകമക, മതിശാന്തം, മുക്തിപ്രദായക,-
മനുഷ്യമ, മിയാർക്കസംസ്കാരത്തെ,
പുനഃശാന്തം 'സാമ' രാജ്യം സൃഷ്ടിക്കും മുനിമോ-
നതിഗാഢചിന്തയുധിനമാക്കൂ!-

മിന്നിമിന്നുന്നുള്ളൊരാവപനങ്ങൾ തൻ തൊലി-
നന്നനന്നുള്ളൊരാ മുഴുപടം-
ലവമൊന്നിളക്കിയാലതിനുജ്വലിപ്പിടം പിടന്നതു-
ണ്ടിനന്നുനാർന്ന സഗർഭമായി?
തെളിയേണ്ട, നെററിച്ചിളക്കേണ്ട-തെളി വായി-
സ്സു ചലച്ചിത്രത്തിലുറങ്ങേണ്ട.

എവിടെയാ, ഞൊപ്പൊ, ശാക്കനകയുഗമകൃ-
മൊരുസത്യമായിരുന്നോയെന്ന്.
മലമുടൻ കട്ടോളനായി മനുഷ്യനും
മൃഗമല്ലെന്നായിട്ടുണ്ടെന്നാളോ?
ചതികൾക്കിടയ്ക്കുവൻ പതിയിരുന്നിടയിടെ-
യിരവിപ്പിടിച്ചിടം കാലമാണോ?

കലവിച്ചു, സ്വാർത്ഥതക്കുറുപ്പിനും സഹജരേ-
ക്കരുതിയായവനകിവന്നുണ്ടോ?
എവിടെയാ സങ്കല്പസ്വർല്ലോക, മനുഷ്യരും
കവചനകല്പങ്ങൾ മാത്രമല്ല?
ഇതുവരെയോർമ്മവഞ്ചനകൾക്കു നമ്മളെ-
യടിമപ്പെടുത്തിയിട്ടെന്തു കിട്ടി?

നരവംശോൽപ്പത്തിതൊട്ടുള്ള ചരിത്രത്തിൽ
തീയ്യകിൽപോലും കണ്ടെത്തുകില്ല,
ധാരയിൽ കലർപ്പറ്റ ധർമ്മം ലുപിച്ചതാ-
യൊരു ചിത്രം—കേവലമോരുന്നിമിഷം!
ദുര്യും ദുരന്തവും ചരിത്രം സ്വാർത്ഥതകളും
നിറയാതെ കണ്ടതില്ലവനിയാരും.
ഉരുക്കുന്ന ഹൃദയങ്ങളുണ്ടെന്ന വിവിന, മീ
ധരണിയിന്നോളമതാണു നന്മ!
വെറുതെ സങ്കല്പിതസ്വർല്ലോകം തീർത്തു നരം
പുറകിലേക്കുണ്ടെന്നു തിരിഞ്ഞു നിൽപ്പു?

അവിടെ, യക്കൈവിട്ടനാകത്തി, ലുഭനീളം
ഋഷിമാരെ സൃഷ്ടിച്ചതാണോവോ?
വെളുപ്പുവെളുപ്പ് ഭസ്മം പുറത്തുതാമസമാവി-
ക്കുകമൊന്നു നോക്കുവാൻ ഭയമാണോവോ?
സ്വദീപിതാ ജടയെന്നാഴിച്ചുകൊടുക്കുകിൽ-
കുടിലത കൈയ്യുന്ന കഴുപ്പുകാണാം!
അതിമോഹം, ക്രമം; കലഹേച്ഛ, കോപം, വി-
ന്നതിരോഹകാരം, നിർദ്വയം—
അഖിലദുർഗ്ഗണഗണം കവചമാം ഭക്തിയിൽ
പൊതിയുകി, 'ലാർഷ്' യോഗ്യതകളായി!

സത്യധർമ്മാദി പദങ്ങളെല്ലാം
സൂക്ഷിച്ചു തട്ടിക്കുടഞ്ഞു തീർന്നാൽ,
ആർഷസംസ്കാരത്തിലാർക്കും വിറയ്ക്ക
കാശല്ലാത്തതാണമേ കാണുകില്ല!
മുഷണം, വഞ്ചന, നിംസ, കവർച്ചയെ-
ന്നേതെന്തു ഭിക്ഷുനകൃത്തിനും
വാഴ്ചമതിൽബ്ബീതിയൊന്നുമൊത്തു-
യൊഴുമുള്ളൊന്നാണല്ലോവാദം!

വ്യാഖ്യാനംകൊണ്ടു നിൻ പിടിപ്പിച്ചൊരാ
 തൃഷ്കസംസ്കാരത്തിൻ നിർവചനം
 വേദനപ്പെട്ടു തളന്ന് ചിത്തങ്ങളെ
 മലം കടിപ്പിക്കാൻ മോഹിക്കുന്നു!—
 പുല്ലിൽപ്പൊരിഞ്ഞ കിണറ്റിൽ മുക്കളിലേ-
 കല്ലാവരേയ്ക്കുമാകർഷിക്കുന്നു!
 ഒന്നതിനുള്ളിൽ പതിക്കിലോ, കാണില്ല
 പിന്നെന്നാമാരും വെളിച്ചമൊട്ടും!—
 'ആർക്കുളു', കഷ്ടമക്കാനൽ തിരഞ്ഞുപോ-
 യാവുന്നതൊക്കെപ്പിരിച്ചുതിന്നും.

അല്ലെങ്കിൽ, ഭൂതകാലത്തി, ലസത്യമാം
 സ്വർഗ്ഗലോകം നിമ്മിപ്പതെന്തിനായി?
 അല്ലെങ്കിൽ മർത്ത്യമാഹങ്ങളെപ്പിന്നിലേ-
 കല്ലിൽനയിക്കുന്നതെന്തിനായി?
 ഓരോ നവനവ മാതൃക നിമ്മിച്ചു
 ചോരയാലുർവ്വിയെപ്പോലിച്ചിടും
 ത്യാഗിനികരത്തെ ശാന്തിശതൃക്കളെ-
 നോന്തിപ്പിഴക്കുന്നതെന്തിനായി?

വേഗം പൊളിച്ചുകളയുക കാവട്ടു-
 മാകാരമാണൊരീ വിശ്വാസങ്ങൾ!—
 വേഗം മറയ്ക്കു പുരോഗതി തൃഷ്ണയെ-
 പ്ലാതതെന്തറിക്കുന്ന വിശ്വാസങ്ങൾ!
 മിഥ്യാഭിമാനനിരശകളേകമ-
 ചിത്രം—'കൃത്യഗ'ത്തിന്റെ സ്വപ്നം-
 ചിത്തയവനികരത്തിൽ നിന്നും ഭൂതം
 നിഷ്കാസനംചെയ്ക—നേരം വൈകി!
 ഇന്നേവരങ്ങളെ 'ശാന്തി'പഥമാകെ
 വന്ധ്യമാണെന്ന് തെളിഞ്ഞുപോയി!
 ഇന്നലെയുള്ള വിശ്വാസപ്രമാണങ്ങ-
 ലിന്നിനി നമ്മെ ബന്ധിച്ചുകൂടാ.
 മുന്നോട്ടു നോക്കി, വിരിയും ഹൃദയത്തോ-
 ടൊന്നിച്ചു നിൽക്കുന്ന മർത്ത്യമാർഗ്ഗം
 മേലും വൃഥാ തടഞ്ഞിടാതിരിക്കട്ടെ
 മായാമനോജ്ഞയുഗങ്ങളൊന്നും!

മാതൃരോദനം

(ഗാഥ)

കരംകളം സി. നാരായണ പിള്ള എം. എ.

മിന്നൽ വെന്തരു ചിത്തമൊത്തു ഞാൻ
താനനായ് താനേകിടക്കും നേരം
കണ്ണുചൊന്നു മയങ്ങിയ വേളയിൽ
കണ്ണോക്കോഴ്ച കിനാവു താനോ?
അമ്മ, തൻ മക്കളെ നോക്കിക്കരയുന്ന
നിമ്മോദംഗമൊന്നല്ലാ കാൺമു!
ധീരയോദ്ധാക്കളെപ്പൊറ്റ വളർത്തിയ
വീരപുരു! നിനക്കെന്തു വേദം?
എന്തുപൊരുഷവാൻ കെൽപുകൂട്ടുന്നാരു
സന്താനസമ്പത്തികിളിപ്പൂ?
പട്ടണപ്രാസാദമില്ലെ കിടക്കുവാൻ
പട്ടാമുദാസംമുട്ടില്ലല്ലോ!
പിന്നെയിന്നെന്തു ചാൻ വിടിക്കരയുവാൻ
മന്നിന്നൊരാൾക്കു ദീപാമ! നി.
ചോദ്യമൊന്നിത്തരം കേട്ടോരു വേളയി
പുത്തരമൊതിനാളമ്മമല്ലെ—
കണ്ണത്തിൽവന്നു വചിഞ്ഞൊരു വാണിയെ—
ക്കൊണ്ടുജ്ഞാരിണമെല്ലെല്ലകുറി.
“മക്കളെച്ചിന്തിച്ചിട്ടുള്ളൊരു സന്താപം
വായ്പന്ന മോരളം സഹ്യമല്ലോ.
ഉന്നതമായ കുടുംബത്തിൽ ബാഹ്യത—
മന്നിൽപ്പിറന്നു ഞാൻ പാവനയായ്—
ആർക്കുമൊഴിവാവേദം ഗ്രഹിക്കയാ—
കർഷക യൗവനം വന്ദപേർന്ന.
ആയ്സംസ്കാരവന്നന്നൊരുവനെ—
നാശ്യനായ്വന്നു പരിഗ്രഹിച്ചു.

സമ്പത്സമൃദ്ധിയും സന്താന സൗഖ്യവു-
 മെമ്പാടുമാൻ സുഖിച്ചു ഞങ്ങൾ.
 മക്കളും പ്രായമായ് സ്വൈരമാക്കൊട്ടുനാൾ
 പാർക്കണമെന്നു കൊതിച്ചുകാലം
 മക്കളെത്തങ്ങളിൽ കൂട്ടിപ്പിണക്കുവാൻ
 തർക്കമതാണെന്നറിഞ്ഞു ചിലർ—
 ഓരോവശം കൂട്ടിയോരോ നണുപാ-
 ണത്തോരോ വഴക്കിനു മാർഗ്ഗമാക്കി.
 ഏകജാതിയിലുണ്ടായ് വളർന്നു—
 നേകമതങ്ങളും ജാതികളും
 കൃത്രിമമായിട്ടു നിർമ്മിച്ചു നിർത്തുന്ന
 തെന്തയ്യംയുക്കിവിഹിനമല്ലോ,
 എല്ലാമതങ്ങളുമിശ്ചരസേവയ്യ—
 നല്ലതാണെന്നു നിനച്ചിടാതെ
 സോദരർ തങ്ങളിൽ കണ്ണുമാറുന്ന
 തേളുമതത്തിന്റെ അത്യാമാണോ?
 ഉന്നതാദർശങ്ങളെല്ലാമറിഞ്ഞവ—
 അന്നിദൃശീലരാണെന്നാകിലും
 ഹിന്ദുവും ക്രിസ്ത്യനും മുസ്ലീം മുഖമൊന്നെന്നു
 നന്നായറിയാത്തതാണു കഷ്ടം.
 മാമക മക്കളും ഭാരതീയർക്കിട—
 മാമയംവന്നതൊത്താണുവേദം.
 നിങ്ങളീ ദുസ്ഥിതി ഏകനക്കമറുമാ
 മംഗളമെന്നുതാൻ വന്നുചേരും.
 പൈതൃക്കളെത്രയോ നാട്ടിലെല്ലാവും
 പൈതൃക്കൾ താങ്ങാതെ കേണീടുമ്പോൾ
 ദീനജനങ്ങൾ തൻ മോദനം കേൾക്കയാൽ
 ദുനമായ് മാനസം വേദനിക്കേ
 ദാരിദ്ര്യശാന്തിക്കുപായമാമായുവാൻ
 നേരിട്ടും മോശത്തെ ദൂരെയ്ക്കാൻ
 കരുണുവാരിയാൽ തപ്തരൈപ്പോറുവാൻ
 പോരുവിൻ! പോരുവിൻ, നിങ്ങളെല്ലാം.

ഗംസീജിയെപ്പറ്റി

ഒരു പഴയ സ്മൃതിയുടെ സ്മരണകൾ

എച്ച്. എസ്. എൽ-

പോളാക്

I

ഭാരതത്തിന്റെ അഭിമാനസ്തംഭമായ മഹാത്മാ ഗാന്ധിയുടെ ഭൗതികജീവിത സ്തംഭത്തെപ്പറ്റിയുള്ള വാർത്ത അറിഞ്ഞുകഴിഞ്ഞ ഉടൻതന്നെയാണ് ഇതെഴുതുന്നത്. ദക്ഷിണാഫ്രിക്കയിൽവെച്ച്, ആത്മാർത്ഥവും സ്നേഹനിർഭരവുമായ പത്രക്കല്ലത്തെ സഹപ്രവർത്തനത്തിൽ, എനിക്ക് അദ്ദേഹം ഭായിയും (Bhai—ബ്രൈംസഹോദരൻ) ഞാൻ അദ്ദേഹത്തിന് മേഘാഭായിയും (Chhota bhai—ചുരുക്ക സഹോദരൻ) ആയിരുന്നു. പിൻക്കാലത്തു ഞങ്ങളുടെ ജീവിതാചാര്യ വിഭിന്നമായിരുന്നെങ്കിലും ഞങ്ങളുടെ ഹൃദയങ്ങളെയും ആത്മാക്കളെയും അഭ്യേച്ഛയായി ബന്ധിച്ചുകൊണ്ട് ആ സൗവർണ്ണസൗഹൃദം നിലനിന്നിരുന്നു.

ഞാൻ പത്രപ്രവർത്തനത്തിൽ പരിശീലനം നടത്തിക്കൊണ്ടിരുന്ന അധ്യയനത്തിലാണ് 1904-ൽ ജോഹന്നസ് ബർഗ്ഗിൽ (Johannesburg) വെച്ച് ഞങ്ങൾ തമ്മിൽ കണ്ടുമുട്ടിയത്. പതിനഞ്ചുമാസമായി ഞാൻ ദക്ഷിണാഫ്രിക്കയിലുണ്ടായിരുന്നു. പക്ഷേ ഇങ്ങനെ ആളുള്ളതായിട്ടോ, പോകട്ടെ ഒരിന്ത്യാക്കാരൻപോലുമുള്ളതായിട്ടോ എനിക്ക് അറിയാമായിരുന്നില്ല. മന്ത്യാക്കാർ അധിവസിച്ചിരുന്ന പ്രദേശങ്ങളിൽ പഴയ ഗൃഹാധിപൻ പടർന്നു വ്യാപിച്ചപ്പോൾ, അതിനു കടന്നു മുനിസ്സിപ്പൽ അധികൃതരുടെ അനുമതിയാണെന്ന് ഗാന്ധിജി വിളിച്ചു പറഞ്ഞപ്പോൾ, എനിക്ക് മനസ്സിലായി ഇന്ത്യാക്കാരനെയും ഇന്ത്യാക്കാരരുടെ ന്യായയുക്തമായ ആവലാതികളെയുംപറ്റി.

ഒരു വെജിറ്റേറിയൻറെസ്റ്റാറൻറിൽ (സമ്പ്രദായപരമായുള്ള ദക്ഷിണാഫ്രിക്കയിൽ വെച്ച്) ഞാൻ ഗാന്ധിജിയെ ഇദംപ്രഥമമായി കാണുക. അന്ന് അദ്ദേഹത്തിന്റെ സാമ്പത്തികസാഹ്യത സാധാരണയിൽ കവിഞ്ഞതായിരുന്നു. രണ്ടു റെസ്റ്റാറൻറുകൾ പതിവായി സന്ദർശിച്ചുകൊണ്ടിരുന്നു. പിൽക്കാലത്തു യൂറോപ്യന്മാരായ ആ റെസ്റ്റാറൻറുമാരെ ജനങ്ങൾ ഗാന്ധിജിക്ക് ചെല്ലാത്തതു കൊടുക്കാൻ വളരെ വിഷമിച്ചതായും എനിക്കറിയാം.

അദ്ദേഹത്തെപ്പറ്റിയും അദ്ദേഹത്തിന്റെ നാട്ടിനെപ്പറ്റിയും, ദക്ഷിണാഫ്രിക്കയിലുള്ള അദ്ദേഹത്തിന്റെ സഹജീവികളുടെ സങ്കടങ്ങൾ അവശതകൾ എന്നിവകളെപ്പറ്റിയും വിശദമായി അറിയണമെന്നുള്ള ഉദ്യേശത്തോടുകൂടി ഞാൻ അദ്ദേഹത്തിന്റെ വക്കീലാഫീസിൽവെച്ച് ഒരു കൂടിക്കാഴ്ച നടത്തി. റാന്നഡേ ദാദാഭായി നവറോജി, ശോഖാജി എന്നിവരുൾപ്പെടെയുള്ള ഭാരതീയമഹാത്മാക്കളുടെ മരയാപടങ്ങളാൽ സമുദായം

കൃതമായിരുന്നു അവിദാത്ത ഭിത്തികൾ. ക്രിസ്തുവിന്റെ ഒരു സുദാമയ മായാപാത്രം എന്റെ ശ്രദ്ധയെ ബലാൽ ആകർഷിച്ചു. മതസമിഷ്ണതയും വിശാലമനസ്സതയും അദ്ദേഹത്തിനു വേണ്ടുവാളാണെന്നു ഞാൻ അതിൽനിന്നു മനസ്സിലാക്കി. അദ്ദേഹത്തിന്റെ ആത്മാത്മസ്നേഹിതന്മാരുടെ കൂട്ടത്തിൽ ജൂതന്മാരും ക്രൈസ്തവന്മാരും മുസ്ലിംകളും പാർസികളും കൺഫ്യൂഷ്യന്മാരും (Confucians) നിറുക്കും ഉൾപ്പെട്ടിരുന്നു എന്നറിയാ മനസ്സിലാക്കാൻ കഴിഞ്ഞത് പിന്നീടാണ്. ജോഹന്നസ്ബർഗ്ഗിലെ തിയോസോഫിക്കൽസൊസൈറ്റി (Theosophical society) യിലെ ഒരു ഗമല്ലായിരനാചരികളും മൗലികമായി മതങ്ങൾക്കും മനുഷ്യാശിക്കും ഉള്ള ഐക്യത്തെ പുറസ്കരിച്ചു. അദ്ദേഹം സന്ദർഭാനന്ധം പ്രസംഗിക്കുമായിരുന്നു.

അദ്ദേഹത്തിന്റെ പുസ്തകങ്ങളെപ്പറ്റി അക്രമരഹിത്യത്തെപ്പറ്റി ടോൽസ്റ്റോയി (Tolstoy) എഴുതിയിട്ടുള്ള അനവധി ഗ്രന്ഥങ്ങൾ ഞാൻ കണ്ടു. ദക്ഷിണാഫ്രിക്കൻ യുദ്ധത്തിന്റെ തികതമങ്ങളായ ഫലങ്ങളുണ്ടാവിടക്കണമെന്ന അദ്ദേഹത്തിന്റെ യുദ്ധത്തിന്റെ അനാശാസ്യമായ അക്രമപ്രസക്തതയോടും ഹിംസാതമകതയോടും അങ്ങനെയൊരു പ്രതിഷേധമുണ്ടാകരുതെന്നും, തന്മൂലം അക്രമരഹിത്യസിലാസത്തിന്റെ പ്രചാരകനായ ടോൽസ്റ്റോയിയെ അദ്ദേഹം അതിരറ്റമാനിക്കുകയും സ്നേഹിക്കുകയും ചെയ്തിരുന്നുവെന്നും നിഷ്പ്രയാസം മനസ്സിലാക്കും. നാട്ടിലുള്ള ജനങ്ങളെ അവരുടെ അവകാശസ്വഭാവത്തിനായി അദ്ദേഹം ആഹ്വാനം ചെയ്തുകഴിഞ്ഞിരുന്നു. ജനതതി ആ സംരംഭത്തിനായി സംഘടിപ്പിച്ചപ്പോൾ അദ്ദേഹം അവരെ ഉൽബോധിപ്പിക്കുകയുണ്ടായി. ഒരു യഥാർത്ഥപരമനെന്നു

ള്ള നിലയിൽ ഭാരതത്തെക്കുറിച്ചു കടമകൾ അധഗണിക്കരുതെന്നു. എന്നാലേ ആ സമരം സ്പഷ്ടമുഖമാവൂ. യുദ്ധമുന്നണിയിലേക്കു ഒരു ഇന്ത്യൻസേനയെ നയിക്കാമെന്നു അദ്ദേഹം ബ്രിട്ടീഷ് അധികൃതരോടു വാഗ്ദാനം ചെയ്തിരുന്നു. അദ്ദേഹം നിമജ്വാലകയു, അതിനെ പരിഗണിച്ച് സർജൻ മേജർ (Sergeant-Major) എന്ന സ്ഥാനബഹുരതി അദ്ദേഹത്തിനു കിട്ടുകയും ചെയ്തു. പ്ലീമുത് 1906-ലെ സുലു (zulu) വിപ്ലവകാലത്തു Indian National Stretcher Bearer Corps) ന്റെ നായകനെന്നനിലയിൽ അദ്ദേഹത്തിനു വീണ്ടും സർജൻ മേജർ സ്ഥാനം സ്വീകരിക്കേണ്ടിവന്നു. അദ്ദേഹത്തിനും അദ്ദേഹത്തിന്റെ ആളുകൾക്കും ഉപദ്രവകാരികളായിരുന്നിട്ടുള്ളവരെപ്പറ്റി സംസാരിക്കുമ്പോഴും ഗാന്ധിജി വിനയത്തിന്റെയും കാരുണ്യത്തിന്റെയും മുന്തികൾ മനമായിട്ടാണു കാണപ്പെടുക. ആത്മസംയമനവിദഗ്ദ്ധനായ അദ്ദേഹം അവരുടെ കഴിവില്ലായ്മകളെ പരാമർശിക്കുമ്പോഴും വികാരവിഷക്ഷണത്തിനു അടിപ്പെടുന്നില്ല. വികാരപ്രലോഭനങ്ങൾക്കു വിധേയരായി അതിശയോക്തിയെ അവലംബിക്കുന്നതിനെ അദ്ദേഹം ഏറ്റവും അധികം അധികേഷിച്ചിരുന്നു. അടുത്ത കുറെ മാസങ്ങളിൽ ഞങ്ങളുടെ സൗഹൃദമന്ദിരം വീണ്ടും വീണ്ടും പരിപൂജ്യമായിക്കൊണ്ടിരുന്നു അദ്ദേഹത്തിന്റെ കടുംബം ഇന്ത്യയിൽനിന്നു ദക്ഷിണാഫ്രിക്കയിലേക്കു തിരിച്ചുവന്നപ്പോൾ അദ്ദേഹത്തിന്റെ ഔദ്യോഗികമുറിയുടെ അടുത്തുനിന്നു എന്റെ ഉപജ്യാഗത്തിനായി വിട്ടുതരികയുണ്ടായി. ഞങ്ങളുടെ പൊതുതാൽപര്യങ്ങളിൽ ഉൾപ്പെടുന്നതാണ് മതം, തത്ത്വശാസ്ത്ര (Philosophy), അന്തർ

വർഗ്ഗീയസമ്പർക്കം (Inter-racial Contact) എന്നീ വിഷയങ്ങൾ. ഇവയെക്കുറിച്ച് ചെല്ലാം ഞങ്ങൾ നിയമേന ചർച്ചചെയ്യാറുണ്ടായിരുന്നു.

കുറച്ചു മാസങ്ങൾക്കു മുൻപ് സാമ്പത്തികഭദ്രമായിരുന്ന Indian Opinion എന്ന പ്രതിവാർഷികത്തിന്റെ അപ്പോഴത്തെ നിഖയെപ്പറ്റി തികഞ്ഞ ഉത്കണ്ഠയോടുകൂടിയാണ് എന്നോട് പറഞ്ഞത്. പത്രം പ്രസിദ്ധീകരിക്കപ്പെട്ടിരുന്നതു ഡർബനിൽ (Durban) നിന്നായിരുന്നു. അവിടെപ്പോയി പ്രസ്തുത വാരികയുടെ പരിതഃസ്ഥിതികൾ അറിയുവാൻ ഉദ്ദേശമുള്ള വിവരം എന്നെ അറിയിച്ചു. ജോഹന്നസ് ബർഗ്ഗ് രീവർഷിയാപ്പീസിൽവച്ച് അദ്ദേഹത്തെ യാത്രയയക്കുന്നതിനു മുമ്പായി, ഒരു പത്രികാലു മണിക്കൂറോളം നീട്ടുന്ന ആ യത്രാനുമതതു വായിക്കുവാൻ ഞാൻ ഒരു പുസ്തകം അദ്ദേഹത്തിനു കൊടുക്കുകയുണ്ടായി. എന്നെ ഏറ്റവും സ്വാർത്ഥിച്ച ഗ്രന്ഥമായിരുന്നു അത്. റസ്കിന്റെ (Ruskin) "Unto This Last" ഗ്രന്ഥത്തിന്റെ ആത്മകഥയിൽ ഈ സുഭവത്തെ വിവരിക്കുന്നിടത്തു പറയുന്നുണ്ട്, "ആലംബഭൂമിയിൽനിന്ന്, "ലാലുജീവിത". സംപ്രദായത്തിലേക്ക് തന്നെ പരിവർത്തിപ്പിച്ചത് ആ പുസ്തകപാരായണമായിരുന്നെന്ന്. എത്രമാത്രം നിസ്സാരവും ആകാശ്മികവും ആയ സംഗതികളാണ് മൗൽസുഭവങ്ങൾക്കു കാരണമായിത്തീരുന്നത് എന്ന് നോക്കുക!

II

ഡർബനിൽനിന്നു മടങ്ങിവന്നപ്പോൾ അദ്ദേഹം പറഞ്ഞു - ഫീനിക്സ് (Phoenix) ഇറുവത്തിൽനിന്നും കുറച്ചു നാഴിക വടക്കുമാറി ഒരു ചെറിയ കർക്കി

കസ്ഥലം വാങ്ങിയിട്ടുണ്ടെന്നും Indian Opinion അച്ചുകൂടവും സ്വകുടുംബവും അങ്ങോട്ടു മാറാൻ ഉദ്ദേശിക്കുന്നുണ്ടെന്നും മറ്റും. താൻ സ്ഥാപിച്ച "ലാലുജീവിത" പ്രസ്ഥാനത്തിൽ ചേരാൻ ധാരാളം ഭാരതീയസ്നേഹികരെയും യൂറോപ്യൻ സ്നേഹിതരെയും അദ്ദേഹം ക്ഷണിക്കുകയുണ്ടായി. അങ്ങനെ, പാശ്ചാത്യരുടേയും പൗരസ്ത്യരുടേയും പ്രതിനിധികൾക്ക് ഒക്കിണാഫ്റിക്കയിലും പരസ്പരം സൗമന്ദ്യത്തോടും സൗഹാർദ്ദത്തോടുകൂടി സഹകരിക്കാൻ സാധിക്കുമെന്ന് പ്രായോഗികമായി തെളിയിക്കുന്നു. പ്രതിമാസം മൂന്നു പവൻ വീതം വരിസംഖ്യ അടച്ച്, "ലാലുജീവിത" പ്രസ്ഥാനത്തിൽ ഞാൻ കൂടി അംഗമായിച്ചേരണമെന്നും പത്രത്തിന്റെ സഹപത്രാധിപസ്ഥാനം കൈയേൽക്കണമെന്നും അദ്ദേഹം ആവശ്യപ്പെട്ടു; ഞാൻ സമ്മതിച്ചു. മൂന്നുമാസത്തിനു ശേഷം ഒരു അർജൻറീനയ്ക്ക് എനിക്ക് കിട്ടി. ജോഹന്നസ് ബർഗ്ഗിലെ അദ്ദേഹത്തിന്റെ നിയമവസതിയിൽച്ചെന്നു്, അദ്ദേഹത്തിനു ദൂരഭരമാചിത്തിന് കത്തവ്യഭാരത്തെ നേര ലാലുക്കരിക്കണമെന്നായിരുന്നു കത്തിലെ മുതക്കം. തെല്ലൊരു വിസമ്മതത്തോടുകൂടിയാണെങ്കിലും ഞാൻ അദ്ദേഹത്തെ ഔദ്യോഗികമായി സഹായിക്കുകതന്നെ ചെയ്തു. അദ്ദേഹത്തിന്റെ തുവാർശപ്രകാരം, അദ്ദേഹത്തിന്റെ കീഴിൽ എന്നെ Transvaal British Indian Association-ന്റെ അസിസ്റ്റൻറ് സെക്രട്ടറിയായി അധികരിക്കാൻ നിയമിച്ചു. ഗ്രന്ഥീജിക്ക് ഒരു വിശേഷതയുണ്ട്. ആരെയെങ്കിലും അദ്ദേഹം വിശ്വസിക്കുമെങ്കിൽ അതു പൂർണ്ണമായും ആത്മാത്മമായും ആയിരിക്കും.

ഞാൻ ജോലിയിൽ പ്രവേശിച്ചിട്ട് മൂന്നു വർഷങ്ങൾ കഴിഞ്ഞു. സത്യഗ്രഹണമരം

കൊടുവിരിക്കണമെന്നും. പൊതുജനസേവനത്തിനു വേണ്ടി അദ്ദേഹം തന്റെ കഴിവുകളെയും ശ്രദ്ധയേയും പൂർണ്ണമായി കേന്ദ്രീകരിക്കാൻ നിശ്ചയിച്ചു. ശക്തിയേയും മർദ്ദനത്തേയും മുൻനിർത്തി കോടതിസഭാസന്നിധിയിൽ നടപ്പിലാക്കുന്ന ഉദ്യോഗത്തിൽ മനസ്സാക്കിയെടുക്കുവാൻ പ്രവർത്തിക്കാൻ ഗാന്ധിയെപ്പോലുള്ളവർക്ക് എത്ര നാൾ സാധിക്കും? അദ്ദേഹം അതിനാൽ രാജിവയ്ക്കുകതന്നെ ചെയ്തു. കോടതികൾക്കും, ഗാന്ധിജിയുടെ കൂടെ ജോലിചെയ്തിരുന്ന ഉദ്യോഗസ്ഥന്മാർക്കും ആ ഉദ്യോഗത്തിൽ അദ്ദേഹത്തിനുള്ള അസാമാന്യ സാമർത്ഥ്യത്തെപ്പറ്റി തുളുമ്പുന്ന അഭിപ്രായമാണുണ്ടായിരുന്നതു്. അതിനാൽ രാജി സ്വീകരിക്കപ്പെട്ടതു് വേദാന്താലോചനയോടും കൂടിയായിരുന്നു. നിയമദീക്ഷയിൽ വലിയ നിർബന്ധമുണ്ടായിരുന്ന അദ്ദേഹം ഫീസുകൊടുക്കാത്ത കക്ഷിയോടു ഫീസ് ആവശ്യപ്പെടുകയായിരുന്നില്ല. കേസു വാദിക്കുവാൻ കോടതിയിൽ പോകുന്നതിനുമുമ്പ് അദ്ദേഹം കക്ഷിയോടു പറയുക, തന്നെ കക്ഷി ഏതെങ്കിലുംവിധത്തിൽ ചതിച്ചതായി ബോധ്യപ്പെടുന്നവർക്കും ആ കേസിൽനിന്നു പിൻപലായനം ചെയ്തപ്പോഴും തനിക്കുണ്ടായ ഉണ്ടായിരിക്കുന്നതാണ് എന്നു്. കാരണം ഉണ്ടു്. ഒരു ഉദ്യോഗസ്ഥനെന്നനിലയിൽ, കോടതിയെ വഞ്ചിക്കുന്ന ഒരു കൃത്യത്തിൽ ഭാഗഭാക്കുന്നതു് അദ്ദേഹത്തിനു് ഒട്ടും ഇഷ്ടമില്ല. അതിനാൽ പലപ്പോഴും കേസുകൾക്കും വലിച്ചു ഓടിയെറിഞ്ഞിട്ടു് കോടതിയിൽനിന്നു് പുറത്തിറങ്ങിപ്പോയിട്ടുള്ളതായി ഞാൻ കേട്ടിട്ടുണ്ടു്. ഒരു ക്രിമിനൽകേസിലെ ഏറ്റവും കഠിനതരത്തിൽ ചെയ്തിട്ടുള്ള കുറ്റങ്ങൾ കോടതിയിൽ ഏറ്റവും പരമാവധി അദ്ദേഹം തന്റെ കക്ഷിയെ ഉപദേശിക്കും. അതിനുമുമ്പു വിധികളുന്ന ആവുന്നത്രയും മർദ്ദവപ്പെടുത്തു

വാൻ താൻ വാദിക്കുന്നതാണെന്നു് അദ്ദേഹം പ്രതിജ്ഞചെയ്യും.

ആദ്യത്തെ “നിയമ നിഷേധ (Civil disobedience) സമരം” അതായത് ഗാന്ധിജിയെ അറസ്റ്റ് ചെയ്ത ലോക്കപ്പിൽ അടച്ചപ്പോൾ, 1891 മുതൽ പ്രാക്ടീസ് നടത്തിവന്ന കോടതിയിൽനിന്നു് അദ്ദേഹത്തിന്റെ സന്നിധിയിൽനിന്നു് റദ്ദാക്കുകയുണ്ടായി. സന്നിധിയിൽനിന്നു് കിട്ടുവാനായി രാജപക്ഷം അയക്കുന്ന കാര്യത്തെപ്പറ്റി അദ്ദേഹം വിചിന്തനം ചെയ്തപ്പോൾ, എത്രയൊക്കെയാണു് നാൽ ഒരു ലായൻ എന്നതിന്മേലായ ഒരു കർഷകനായിട്ടാണു് അദ്ദേഹം സ്വയം കരുതിയിരുന്നതു്. “ലോക്കപ്പിവിത” പ്രസ്ഥാനത്തിലേക്കു് അദ്ദേഹത്തിന്റെ പ്രഗത്ഭപ്രവർത്തനം അതുവശമായിരുന്നുതാനും. ഇത്തരത്തിൽ ഞാൻ വേറൊരു സംഭവം കാണുന്നു. ബുർഗുവാ (Boer war) കാലത്തു് ബ്രിട്ടീഷ് കാക്കു പ്രതികൂലമായ ഒരു നില സ്വീകരിച്ചതിനാൽ, ഡാക്ടർ. ഹെ. ഇ. റാ. ക്രോസ്സ് (Krause) ‘അറോർണി ജനറൽ, സ്ഥാനത്തുനിന്നു് നിഷ്കരിച്ചാൻ നിർബന്ധിതനായി. ജോഹന്നസ്ബർഗ്ഗിൽ നിയമപരിശീലനം നടത്തുവാൻ അദ്ദേഹത്തിനുവേണ്ടി അദ്ദേഹം അപേക്ഷിച്ചു. ഗാന്ധിജി വേണ്ട സഹായം ചെയ്തുകൊണ്ടു് അനുവാദം ഭരിക്കുകയുണ്ടായി. പിൻകാലത്തു് ക്രോസ്സ്, ‘ഭാൻസ്വാളി’യെ ന്യായാധിപാലയക്ഷസ്ഥാനത്തു (Judge-Presidentship) നിന്നു് വിരമിച്ചു. ലോക സമാധാനത്തിന്റെ ‘അഡ്വക്കേറ്റ് ജനറലായിരുന്ന ഗാന്ധിജി വിവരഗതനായിട്ടു് വളരെ നാളായിരുന്നില്ല.

ജോഹന്നസ്ബർഗ്ഗിൽ ഞാൻ തിരിച്ചുവന്നിട്ടു് അധികകാലം കഴിയുന്നതിനുമുമ്പു - Indian Opinion ന്റെ പ്രധാനപ

ത്രാധിപർ രാജിവയ്ക്കുകയും, ഗാന്ധിജിയുടെ ആജ്ഞാനുസരിച്ച് പിന്നീടുള്ള പതിനൊന്നു കൊല്ലക്കാലത്തേക്ക് ഞാൻ പ്രധാന പത്രാധിപരായി ജോലി ചെയ്തുകൊണ്ടിരുന്നു. ഈ ഉത്തരവാദിത്വങ്ങളെല്ലാം ഞാൻ കൈയോർത്ത് കറച്ച് ആശങ്കകളോടുകൂടിയിരിക്കുന്നു.

ആവശ്യം നേരിട്ടപ്പോഴെല്ലാം ഇന്ത്യൻ പ്രശ്നങ്ങളെപ്പറ്റിയുള്ള വിദഗ്ദ്ധാഭിപ്രായങ്ങൾക്കായി ഞാൻ ഗാന്ധിജിയെ സമീപിക്കുമായിരുന്നു. അന്ന് അദ്ദേഹം പ്രസ്തുത പത്രത്തിൽ പതിവായി എഴുതിക്കൊണ്ടിരുന്നു. പക്ഷെ ഒരു കാര്യം പ്രത്യേകം പറയേണ്ടതുണ്ട്. പിൽക്കാലത്ത് അദ്ദേഹത്തിനു വശമായിരുന്ന സുന്ദരശൈലി അദ്ദേഹത്തെ അന്ന് അനുഗ്രഹിച്ചിരുന്നില്ല. രേഖാസരണത്തിൽ അദ്ദേഹം പത്രാധിപരുടെ സമപ്രസക്തരായ കഠിനമായി അധഃപാതപ്പെട്ട എഴുത്തുകയ്യുണ്ടായി. അധികാരികൾ ഭാരതീയരോടു അനുചിതമായിരുന്ന അപമാനപരമായ നയത്തെ അടിച്ചി നിശിതമായി വിമർശിച്ചുകൊണ്ടു തൊന്നിയിരുന്ന ഒരു ലേഖനത്തെ ഉദ്ദേശിച്ചാണ് അദ്ദേഹം അങ്ങനെ എഴുതിയത്. 'ട്രൈബ്യൂൺ' പത്രത്തിന്റെ തുടർപോലെ മാന്യതയും ന്യായോക്തവ്യവും, ഉദ്ദേശ്യപരതയും (Objectivity) കലർന്ന ഒരു ശൈലി അംഗീകരിക്കാനുള്ള ഒരു ഉപാദേശത്തിന്റെ മുഖയായിരുന്നു ആ അധികേഷപഞ്ചരംഗമായിരുന്നത്. നിർവാഹകസമിതി അയച്ചുകൊടുത്ത നായ കേണൽ. ജെ. ജെ. ആസ്റ്ററിനെ (Astor) ഞാൻ ഇക്കാര്യം തഥാകാലം അറിയിച്ച Indian Opinion-ൽ പഠനങ്ങളുടെ പ്രസിദ്ധീകരണം അനുചിതമാണെന്നു കണ്ട് അദ്ദേഹം അതു തടഞ്ഞു. തന്മൂലം നേരിട്ടുന്ന ഏതു നഷ്ടവും സ്വന്തീക്കാൻ അദ്ദേഹം സന്നദ്ധനായിരുന്നു.

III

ദക്ഷിണാഫ്രിക്കയിൽ വെച്ച് സ്വാദേശികൾക്കെന്ന ഗാന്ധിജിയെ അക്രമഭീഷണിക്കും ആക്രമണത്തിനും ഇരയാക്കി എന്നത് ഒരിക്കലും മറക്കാൻ വയ്യ. ഒരു അവസരത്തിൽ തന്നെ എതിർക്കാൻ നിശ്ചയിച്ചിരുന്ന ഒരാളുടെ കൈയിലിരുന്ന കത്തിപ്പുത്രത്തിൽ വാങ്ങിച്ചു. വേറൊരു സന്ദർഭത്തിൽ ഡർബനിലെ ഒരു പ്ലാറ്റഫോമത്തിൽ പ്രസംഗിച്ചുകൊണ്ടു നിൽക്കവേ അപ്രതീക്ഷിതമായുണ്ടായ ആക്രമണത്തിൽനിന്ന് വളരെ കഷ്ടപ്പെട്ടാണ് രക്ഷപ്പെട്ടത്. മൂന്നാമത്തെ പ്രാവശ്യം, ഒരു പൊതുക്കാര്യവർച്ചക്കു ശേഷം ഞാൻ അദ്ദേഹത്തോടു വിടവുണ്ടാക്കിയിട്ട് കുറേ നീമിഷങ്ങൾ കഴിഞ്ഞപ്പോൾ ഒരു 'ദേശാഭിമാനി' അദ്ദേഹത്തെ അതികഠിനമായി കയ്യോററം ചെയ്തു. ഒരു പൊതുപണയക്കാര്യത്തിൽ ഗാന്ധിജി നിയമവിരുദ്ധമായി പ്രവർത്തിച്ചു എന്ന് ഏതാ അക്രമപ്രസക്തരായ പ്രമാണകർമ്മങ്ങൾക്കെതിരെ തൊറിച്ചെടുത്തിരുന്നു. കഠിനമായ ദേശാഭിമാനിപ്രവാദം, തത്സംഭവസമയത്ത് ഉണ്ടായിരുന്ന യൂറോപ്യന്മാർ കോടതിമുൻപാകെ തെളിവുകൾ ഹാജരാക്കിയതിനുശേഷം പ്രതിയെ വിസ്തരിക്കുകയും വിധികളിക്കുകയും ചെയ്തപ്പോൾ ഗാന്ധിജി വിവരമറിയിക്കുകയുണ്ടായി. അദ്ദേഹത്തിന് അക്രമരാജിയിൽനിന്നും സാഹോദര്യത്തിലും ഉള്ള വിശ്വാസം! സർവ്വജനാകർഷകങ്ങളായ സുപ്രധാനസംഗതികൾക്കായി അനുഷ്ഠിക്കുന്ന നിരന്തരവൃതം മൂലമുള്ള ശാരീരികവിഷമതകൾകൊണ്ടല്ലെങ്കിൽ, വേണ്ടപ്രകാരമായ ഒരു സ്വാഭാവികതയ്ക്കായി കൈയോർത്ത അദ്ദേഹം മരണം പ്രാപിക്കുമെന്ന യോഗ്യതയെ അടങ്ങുന്ന തൊട്ടുള്ളതാണ്.

ഫിനിക്സ് ലേക്കു കടുംബം മാറുന്നതിനു മുൻപ് ഗാന്ധിജിയുടെ കടുംബത്തിലെ

അഗമയിത്തീർന്നിരുന്നു ഞാൻ. ഞങ്ങൾ കാലത്തെ ഏഴുനേരത്ത് മാവേണ്ണാനിരിക്കും. മിസ്സസ് ഗാസിജിയോണ് ഭോഗ ചുട്ടു നന്നായി. സമയമുള്ളതുപോലെ, ഗോസാച്ചാ സുവ്യായായത്തിലും സ്റ്റീപ്പിംഗ് ചുവായത്തിലും ഞങ്ങൾ ഏർപ്പെട്ടുവായിരുന്നു. പല സമയത്തിൽപ്പെട്ട അസംഖ്യം അതിഥികളുടെ ഉദാമമതിയായ ഒരു ആതിഥേയനായിരുന്നു ഗാസിജി ഉച്ചയ്ക്കുണ്ടിനു ശേഷം വൈകുന്നേരമാവുമ്പോഴേക്കും Song Celestial (ഭഗവത്ഗീതയ്ക്കു Sir Edward Arnold-ന്റെ തർജ്ജമയാണ്.) പാരായണം ചെയ്യുക പതിവായിരുന്നു. ഈ വായന, ഇന്ത്യൻ മതങ്ങളെപ്പറ്റിയും, ഭാരതീയതത്വശാസ്ത്ര(വേദ)ങ്ങളെപ്പറ്റിയും, പാശ്ചാത്യപൗരസ്ത്യരുടെ ആചാരസംസ്കാരങ്ങൾക്കുള്ള താരതമ്യത്തെപ്പറ്റിയും ഉള്ള ചർച്ചകളിലേക്കു ഞങ്ങളെ നയിക്കുമായിരുന്നു.

IV

1906-ൽ തുടങ്ങിയ രാഷ്ട്രീയ സ്ഥിതിഗതികളുടെ വ്യതിയാനം ഗാസിജിയുടെ ജീവിതചര്യക്രമങ്ങളെയൊക്കെ പരിവർത്തിപ്പിച്ചു. Transvaal crown colony പാസ്സാക്കിയ ഏറ്റവും പ്രകോപനപരമായ ഒരു ഭാരതീയവിരുദ്ധ (anti-Indian) നിയമത്തിന് രാജകീയനുമതി ലഭിക്കാതിരിക്കാൻ ശ്രമിക്കുന്നതിനായി ഇന്ത്യയിൽ നിന്ന് ഇംഗ്ലണ്ടിലേക്കു തിരിച്ചു പ്രതിനിധി സംഘത്തിലെ ഒരു സുപ്രധാനാംഗമായിരുന്നു ഗാസിജി. അന്ന് ദക്ഷിണാഫ്രിക്കയിലുള്ള ഭാരതീയരുടെ പൊതുക്കാലങ്ങളെല്ലാം ചുമതല ഏൽക്കുന്ന ചുമലിൽ ചുമത്തിയിട്ടുണ്ടാകേണ്ടതു്. ഉദ്ദേശം സഫലമായെന്നു മനസ്സിലാക്കി, ആ യാത്രയിൽ ഡാക്ടർ ജോഷ്വാ ഓൾഡ്ഫീൽഡ് ആദിയായ പഴ

യ സന്ദേശമിറങ്ങിയതായിട്ടുള്ള സൗഹൃദവന്ധം ഒന്നു പുതുക്കാനും സാധിച്ചു. എന്നാൽ നിർഭാഗ്യവശാൽ, ഏതൊരു മനസ്സിലാക്കുന്നതിന് ഉത്തരവാദിഭാവം അനുഭവിക്കപ്പെട്ടപ്പോൾ നിയമനിർമ്മാണസമിതി മുൻപിലത്തെപ്പോലുള്ള നയത്തിൽ നിയമങ്ങൾ പാസ്സാക്കാൻ തുടങ്ങി. ജനറൽ ബോതയുടെ ഗവണ്മെന്റും അതിലെ പ്രധാന വ്യക്തിയായ ജനറൽ സ്കട്ട്സും ആയിരുന്നു അതിനു കാരണക്കാർ. പ്രതിഷേധശബ്ദങ്ങൾ വ്യക്തമായിത്തീർന്നു. ഗാസിജി സുപ്രധാനമായ ആദ്യത്തെ സത്യാഗ്രഹപ്രസ്ഥാനം രൂപവൽക്കരിച്ചു. (അമേരിക്കക്കാരനായ Thoreau-യുടെ Civil Disobedience എന്ന കേവലം ഗാസിജിക്ക് പ്രചോദനം പ്രദാനം ചെയ്തിട്ടുണ്ടു്.) കാലികങ്ങളായ നിരോധനാജ്ഞകൾക്കു് കീഴ്പ്പെട്ടും അതിനെ അതിജീവിക്കു് ഏഴു കൊല്ലം ആ പ്രസ്ഥാനം നിലനിന്നു. ചരിത്രപ്രധാനമായ 1914-ലെ ഗാസി-സ്കട്ട്സ് സന്ധിയോടുകൂടിയാണ് അതു് അവസാനിച്ചതു്. ഗാസിജി പലപ്രാവശ്യവും അറസ്റ്റ് വരിക്കുകയുണ്ടായി. അപ്പോഴെല്ലാം ഇന്ത്യക്കാരുടെ നേതൃത്വം ഞാനാണ് വഹിക്കേണ്ടിയിരുന്നതു്. ജയിലിൽ ആയിരുന്നപ്പോൾ ജനറൽ സ്കട്ട്സ് ഗാസിജിക്ക് വായിക്കുവാൻ കുറെ പുസ്തകങ്ങൾ അയച്ചുകൊടുത്തു. അവയ്ക്ക് അന്യോന്യം വ്യക്തിവിദ്വേഷം ഉണ്ടായിരുന്നില്ല. ഗാസിജി ദക്ഷിണാഫ്രിക്ക വിടുന്നതിനുമുമ്പ് മറ്റൊരു റോഡ്യാക്കർക്കാരെ “ചെല്ലുജീവിതം”നു ഭാവിയായ സ്കട്ട്സിന് ഒരു ജോടി മെതിയടി കൊടുത്തതുകൊണ്ടായി. അന്ന് ചെല്ലുജീവിതപ്രസ്ഥാനം ഒരു പുതിയ സ്ഥലത്തായിരുന്നു: കേൾസ്റ്റായിഫാം. ഗാസിജിയുടെ ആരാധനയും, ഏകാഭാസവും ഗാസിജിയുടെ കൂടെ ദക്ഷിണാഫ്രിക്കയിലെ അ

വസാന ജയിൽജീവിതമനുഭവിച്ചവനും ആ Herlann Kallenbach ആണ് ആ സ്ഥലം ഗാന്ധിജിക്ക് സർവ്വാധികാരസഹിതം കൊടുത്തത്.

ഗാന്ധിജിയുടെ സമ്മാനം സ്കോട്ട്സിന് നന്നെ ഇഷ്ടപ്പെട്ടു. മൂപ്പർ സംവൽസരങ്ങൾക്കുശേഷം തൻ ഏതാനും അമ്പതെ ഉപയോഗിച്ചു എന്ന് ഗാന്ധിജിയെ അറിയിക്കാൻ വേണ്ടി അദ്ദേഹം അവതിരിച്ചു കൊടുത്തു.

ആത്മസംയമനവും ലഘുജീവിതചര്യകളും ഗാന്ധി പരിശീലിക്കാൻ തുടങ്ങിയത് ദക്ഷിണാഫ്രിക്കയിൽ വച്ചായിരുന്നു. ബ്രഹ്മചര്യവ്രതത്തിൽ വലിയ നിഷ്ഠയായിരുന്നു അദ്ദേഹത്തിന്. മാറുള്ളവർ അതാചരിക്കണമെന്ന് അദ്ദേഹം നിർബന്ധിച്ചില്ല. സമരകാലത്തിനിടയിൽ ഇന്ത്യാക്കാർ അറിയാതെയോ അറിഞ്ഞോ ചെയ്തപോയിട്ടുള്ള പാപവൃത്തികളുടെയും ഉത്തരവാദിത്വത്തിന്റെയും ഒരു പംക്തം തനിക്കുകൂടിയുണ്ടായിരുന്നതിനാൽ, ഒരു നിരാഹാരവ്രതമനുഷ്ഠിച്ച് ആത്മശുദ്ധീകരണം നിർവഹിച്ചു. പ്രകൃതിശുശ്രൂഷ പരിപാലിക്കാൻ തുടങ്ങിയതും അവിടെവെച്ചുതന്നെ. പ്ലേഗ്ബാധകൊണ്ടു വിഷമിച്ച സ്വദേശീയരെയും തന്നെയും തന്റെ കുടുംബാംഗങ്ങളെയും പ്രകൃതിശുശ്രൂഷക്ക് വിധേയരാക്കി. മാംസസത്തു് ഉപയോഗിച്ചില്ലെങ്കിൽ സുഖപ്പെടുത്തുവാൻ സാധിക്കുകയില്ലെന്ന സാധാരണ ഡാക്ടറന്മാർ കൈയൊഴിഞ്ഞ മിസ്സിസ്. ഗാന്ധിജിയുടെ ഒരു രോഗത്തെ പ്രകൃതിശുശ്രൂഷ കൊണ്ടു ഗാന്ധിതന്നെ സുഖപ്പെടുത്തി. നികുഷ്ടവികാരങ്ങളുടെ പ്രാലോഭനമേതവെന്ന് വിശ്വസിച്ചിരുന്ന പാലിന്റെ ഉപയോഗം അദ്ദേഹം നിർത്തി. ചിതക്കാലത്തു്

ഇന്ത്യയിൽവെച്ച ഒരു ആപൽക്കരമായ ഘട്ടത്തിൽമാത്രം കസ്തുരിബായിയുടെ നിർബന്ധപൂർവമായ അപേക്ഷപ്രകാരം ആട്ടിൻപാലുപയോഗിക്കുകയുണ്ടായി. അതും വിമനസ്സോടുകൂടിയിരുന്നില്ല. ആദ്യമൊക്കെ അദ്ദേഹം പാൽപാത്രസമ്പന്നനായിരുന്നു വസ്ത്രധാരണം ചെയ്തിരുന്നത്. അവസാനം ഡോത്തിയും ഷാളാ മാത്രം ധരിച്ച് നിരാസംബന്ധമായ ഒരു ജീവിതചര്യ സ്വീകരിച്ചു.

ഫീനിക്സിനും ടോറസ്സായിഫാമിലും വെച്ച് അദ്ദേഹം കാർഷിക പരീക്ഷണങ്ങളിലുൾപ്പെട്ടിരുന്നു. പ്രകൃതിയും കൃഷിക്കാരനും തമ്മിലുള്ള ബന്ധം തദ്ദേശ അറിയാനും സാധിച്ചു. ലഘുതരമായ ഒരു ആദരാഗൃഹശീലന പദ്ധതി അദ്ദേഹം സ്വപ്രവൃത്തികൾമൂലം ഉദാഹരിച്ചിരുന്നു. ഹരിജനങ്ങളോടുള്ള സഹാനുഭൂതി അന്നു മൊട്ടിട്ടതാണ് 'മഹാഭഗി' എന്ന പേരു് ഞാൻ അന്നാലുമായി വിളിക്കുകയുണ്ടായി. കൈത്തറിയിലും ചക്കയിലും, കരകൗശലത്തിലും അദ്ദേഹത്തിന് അഭിനിവേശമുണ്ടായിരുന്നു. ഫീനിക്സിലെ അച്ചടിയന്ത്രം നിന്നുപോയപ്പോൾ, പത്രപ്രസിദ്ധീകരണം കൃത്യസമയത്തുതന്നെ നിർവ്വഹിക്കുന്നതിനായി, ഗാന്ധിജിയും അന്നുചരകംകൂടി കൈകാര്യം യന്ത്രം കറക്കിക്കൊടുത്തു.

V

ഇത്തരംഗണത്തിൽ ഏറ്റുങ്ങളായ പല സ്ഥലങ്ങളിലും എന്റെ ഏദയത്തിൽ പൊന്തിവരുന്നു. സമയത്തിന്റെ അമുഖ്യതയേയും പത്രസ്ഥലത്തിന്റെ പരിമിതിയേയും പരിഗണിച്ച് നാലു സുചയാന സംഭവങ്ങൾ മാത്രം വിവരിക്കാം, ഒന്നു: -പ്രതിശുദ്ധമായ കാമുകിയുടെ വിരഹതാപം എ

ന്നെ വല്ലാതെ വിഷിപ്പിച്ചു. എനിക്ക് ഒരു രസം തെയ്യമില്ലാതായിത്തീർന്നു. അപ്പോൾ വരുത്തി, ഞങ്ങൾ രണ്ടുപേരും വൈചാരികജീവിതത്തിൽ പ്രവേശിക്കാൻ ഗാന്ധിജി എന്നെ നിർബന്ധിച്ചു. ജോഹന്നസ് ബർഗ്ഗിൽ വെച്ചു നടന്ന ആ വിചാഹത്തിലെ രണ്ടു സാക്ഷികളിൽ ഒരാളായിരുന്നു അദ്ദേഹം. ഒരു യൂറോപ്യനും ഒരു യൂറോപ്യനല്ലാത്തയാളും തമ്മിലുള്ള വിവാഹം ട്രാൻസ്വാൾ നിയമത്തിന്റെ മുമ്പിൽ നിഷിദ്ധമായിരുന്നു. വിവാഹത്തിൽ പങ്കുകൊണ്ടവരും മജിസ്ട്രേട്ടും വമ്പിച്ച പിഴ ഒടുക്കേണ്ടിവരും. ഗാന്ധിജി മജിസ്ട്രേട്ടിന്റെ മുമ്പിൽ സത്യം ചെയ്തു, ഞാൻ ഒരാണാകാതെ യൂറോപ്യനാണെന്ന്. ഫിനിക്സിലേക്കു ഗാന്ധിജിയുടെ കുടുംബം മാറുന്നതിനു മുമ്പ് ഞങ്ങൾ അവരുടെ കൂടെയായിരുന്നു താമസിച്ചിരുന്നത്.

രണ്ടാം—1990-ൽ, സത്യഗ്രഹസമരം ഉൾക്കൊള്ളുന്നതിലിരിക്കുമ്പോൾ, മിക്ക നേതാക്കളാരെയും തുറങ്കിലടച്ചു കഴിഞ്ഞപ്പോൾ ഇന്ത്യാക്കാരുടെ ഭാഗം വാദിക്കുന്നതിനു വേണ്ടി ഞാൻ ഏകനായി ഇന്ത്യയിലേക്കു പോകണമെന്ന് ഗാന്ധി അഭ്യർത്ഥിച്ചു. ജോലിയന്ത്രേപിച്ചു നാടുവിട്ടു സമ്പ്രദായം നിർത്തലാക്കാൻ ഗവർണ്മെന്റു നടപടികൾ സ്വീകരിക്കേണ്ടിയിരിക്കുന്നു; അതിനു ഞാൻ ഗവർണ്മെന്റിനെ നിർബന്ധിക്കണം. ആ യാത്രയിൽ പ്രമുഖരായി യൗനതാക്കന്മാരുമായി സ്നേഹവന്ധത്തിലുൾപ്പെടാൻ എനിക്ക് സാധിച്ചു. അന്നും, അതേ കാര്യത്തിനു വേണ്ടിയുള്ള 1911-ലെ സന്ദർശനാവസരത്തിലും ഇന്ത്യയിലെ രാഷ്ട്രീയ-സമ്പ്രദായം-സാമൂഹിക പ്രശ്നങ്ങളെപ്പറ്റി വിശദമായി മനസ്സിലാക്കാൻ കൂടി എനിക്ക് കഴിഞ്ഞു. ദക്ഷി

ണാഹ്നിക്കയിലേക്കു ഇന്ത്യാക്കാർ ജോലി അന്തരീക്ഷിച്ചു പോകുന്നത് 1911-ലും, സാമന്തത്വത്തിന്റെ മറ്റു ഭാഗങ്ങളിലേക്കു പോകുന്നത് 1917-ലും, ആ സംപ്രദായം തന്നെ. 1920 ജനുവരി ഒന്നാം തീയതിയും നിർത്തൽ ചെയ്യുകയുണ്ടായി.

മൂന്നാം—1914-ലെ പ്രാക്ഷാഭം അവസാനിച്ചപ്പോൾ ദക്ഷിണാഹ്നിക്കയിൽനിന്ന് ഇംഗ്ലണ്ടിലേക്കു പോകാൻ ഞാനും എന്റെ കുടുംബവും ഒരുങ്ങി. ഞങ്ങളുടെ സന്താനങ്ങൾ വർഗ്ഗവിഭേദത്തിന്റെയും വർണ്ണവ്യത്യാസത്തിന്റെയും അനുഭവിക്കുന്നതിലല്ലല്ലോ വളരേമേ. ഇന്ത്യയിലെത്തി അവിടത്തെ ദേശാഭിമാനികളെ സഹായിക്കാൻ ഭാരതീയരുടെ വിദേശീയ ഭരണം നിവാരണം ചെയ്യാനുമായി ഗാന്ധിജിയുടെ ഒരു ഉൾവിളി (Inner-Voice) ലഭിച്ചതിനാൽ, എന്നെ പിരിഞ്ഞുപോകണമെന്ന് അദ്ദേഹം എന്റെ ഭാര്യയോടു് അഭ്യർത്ഥിച്ചു. ഗാന്ധി-സ്മിത്സ് സന്ധിയിലെ വ്യവസ്ഥകൾ പ്രായോഗികതയിൽ വരുത്തിക്കൊണ്ടിരുന്നപ്പോൾ, ദക്ഷിണാഹ്നിക്കയിലെ ഇന്ത്യാക്കാർക്ക് ശരിയായ നേതൃത്വം കൊടുക്കാൻ ഞാൻ കൂടിയേ കഴിയൂ എന്ന ഭ്രമം എന്റെ സഹധർമ്മിണിയോടു പറ്റിത്തൂ. പിന്നത്തെ ഇരുപത്തുവർഷക്കാലം ഞാൻ രാഷ്ട്രീയപക്ഷേപം വെച്ചായിരുന്നു.

നാലാം—1937 ജനുവരി ഒന്നാം തീയതി അദ്ദേഹത്തിന്റെ ഹിന്ദുസ്വാരാജ് (Hindu Swaraj) എന്നതിന്റെ വീവർക്കുപ്രസിദ്ധീകരിക്കാനുള്ള അനുവാദം എനിക്ക് ലഭിച്ചു. പരിപൂർണ്ണസ്വാതന്ത്ര്യവും, ഇന്ത്യാ-ബ്രിട്ടീഷ് കോമൺവെൽത്തിൽനിന്ന് വ്യതിരിക്തമായി നിൽക്കാനുള്ള അ

വകാശപുരുഷൻ ഒരു ധർമ്മനിധി പദവിയാണു് അദ്ദേഹം കാണിച്ചിരുന്നതു്.

ഇപ്പോൾ—അക്രമമാഹിത്യത്തിനും സാഹോദര്യസംനേഹത്തിനും വിരോധ വാദമുണ്ടായിരുന്ന ആ ധർമ്മ അക്രമപരമായും വിദ്വേഷപൂർവ്വമായും വധിക്കപ്പെട്ടു എന്നു വാദിച്ചാണു് എന്റെ ഗ്രന്ഥപുസ്തകങ്ങളിൽ വന്നു് അവയുതു്. എന്റെ ഒരു ബുദ്ധിസഹോദരൻ നഷ്ടപ്പെട്ടു. മനസ്സാക്ഷിയായും മറുപടിയെന്നതായും ആസ്പദമാക്കി, ഏതുകാര്യത്തിലും അദ്ദേഹത്തോടു വിരോധിക്കാൻ സ്വാതന്ത്ര്യം എനിക്കുണ്ടായിരുന്നു. അങ്ങനെയൊരു ഉദാഹരണമായ ബന്ധത്തിനു് ഒരു ഉദാഹരണം ഒരിക്കലും തട്ടിയതായി എനിക്കു ഓർമ്മയില്ല. ഇന്ത്യക്കും ലോകത്തിനും സംഭവിച്ച ഒരു വമ്പിച്ച നഷ്ടമാണു് ആ മഹാന്റെ മരണം. ലോകത്തെ മറന്ന ആ മഹാത്മാവിന്റെ—സമാധാനത്തിന്റെയും ആ ലക്ഷ്യപ്രാപ്തിക്കുള്ള സുനിശ്ചിതമാർഗ്ഗത്തിന്റെയും പ്രചാരകനായ ആ ലോകത്തെ വന്യന്റെ—സ്മരണ നാം ജീവിക്കുന്ന കാലഘട്ടത്തെ സമാധാനസമ്പന്നമാക്കാനും ഇന്ത്യയിലും ലോകത്തിലും സഹോദരപ്രേമം പുനഃസ്ഥാപിക്കുവാനും ഉള്ള പ്രാപ്തി നമുക്കു് നൽകട്ടെ. അദ്ദേഹത്തിന്റെ വിശുദ്ധങ്ങളായ വിശ്വാസങ്ങൾ നമ്മെ ഉത്തേജിപ്പിക്കട്ടെ. ആ ഉത്തേജനം ജനഹൃദയത്തിൽ നിറയട്ടെ. ഇന്ത്യ പ്രാചീനകാലത്തെ സുവർണ്ണഘട്ടത്തിലേക്കു് നയിക്കപ്പെട്ടു. അങ്ങനെ ഐക്യത്തിന്റെയും സഹിഷ്ണുതയുടെയും ജീവിതലക്ഷ്യത്തിന്റെയും ഒരു ഉദാഹരണം ലോകത്തിനു ലഭിക്കട്ടെ. സാർവ്വലൗകികപരമായ ഒരു ഐക്യരഹിതത്വം, നിരന്തരമായ ഒരു സമസ്തപദമാണല്ല, ഒരു സജീവമായ മാർഗ്ഗമാണു്, എന്നു നിവചിക്കട്ടെ!

VI

ഇന്ത്യയിലെ എട്ടു കളിൽ അനൗപമമായ പതിച്ചു ഗാന്ധി എന്തെത്തിയുള്ള മനുഷ്യനായിരുന്നു? സത്യം എന്താണെന്നു് അറിഞ്ഞു് അദ്ദേഹം സത്യം ദീക്ഷിച്ചിരുന്നു. സന്തോഷത്തിന്റെ ഒരു ജീവൻ പ്രതിരൂപമായിരുന്നു അദ്ദേഹം. അഹിംസയെന്നു പറയുന്നതു് നിരുപദ്രവപരമായ ഒരു നിഷ്ക്രിയാത്മാക്കുമാത്രം മാത്രമല്ല, ഉൾജ്വലമായ, സ്പഷ്ടമായ, ഉദ്യമപൂർവ്വമായ സർവ്വഗ്രാഹകമായ (all-inclusive) ഒരു പരിപാടിയായിരുന്നു. നമുക്കു കാണാൻ സാധിച്ചിട്ടുള്ളതാണു് അദ്ദേഹമാണു് സമാധാനത്തെപ്പറ്റിയ ഏക കർമ്മശാസ്ത്രം. അദ്ദേഹം സത്യം സത്യങ്ങൾ വിവേചിച്ചറിയുന്നതു് ആത്മാർത്ഥമായ ഒരു പ്രാർത്ഥനയുടെ ശേഷമുള്ള വെളിപാടു് (Vidion) മൂലമാണു് ത്യാഗത്തിന്റെ സുശക്തമായ പിൻതുണയോടുകൂടി, ആത്മാർത്ഥതയുടെ അജയ്യമായ ആയുധത്തോടുകൂടി, അധർമ്മത്തെ ജയിക്കുവാൻ അദ്ദേഹം മനുഷ്യജാതിയെ ആകെ ആഹ്വാനം ചെയ്തു. ധർമ്മബാധമുള്ള ഒരു പ്രായോഗിക മനുഷ്യൻകൂടിയായിരുന്നു അദ്ദേഹം. അദ്ദേഹം ഒരു യഥാസ്ഥിതികനായിരുന്നുവെങ്കിലും, ഉൽപ്പത്തിക്കു് അപ്പുറം കൂടിയായിരുന്നു. ത്യാഗമോഹനങ്ങളായ ഏതൊരു ധർമ്മങ്ങളും അദ്ദേഹം ചെയ്തു. അദ്ദേഹത്തെ മനസ്സിലാക്കത്തക്കതു് ആ സുഷ്കമഗ്നനായ ശക്തി അത്ഭുതാവഹമായിരിക്കും.

ഒരു വ്യാവസായികനുമായ അദ്ദേഹത്തിൽ (വൈശ്യാ) ആണു് അദ്ദേഹം പിറന്നതു്. കുടുംബസംബന്ധമായി നോക്കുമ്പോൾ രാജ്യത്തു് ജന്മത്തെയുടെ ഒരു പാരമ്പര്യം അദ്ദേഹത്തിനുണ്ടായിരുന്നു. അതുകൊണ്ടു് അദ്ദേഹത്തിന്റെ

വാക്കുകളിൽ അപ്പാഴപ്പാദം വൈരുദ്ധ്യങ്ങൾ കാണുന്നുണ്ടെങ്കിൽ, അപ്പാഴപ്പാദം ആത്മീയതയിൽനിന്ന് പ്രായോഗിക രാജ്യത്തുത്തരയിലേക്ക് ബുദ്ധിക്ക് നൈമിഷിക്കുളള ചില വ്യതിയാനങ്ങൾ സഭയിച്ചിട്ടുണ്ടെന്നാണ് അതിന്റെ അർത്ഥം. അദ്ദേഹത്തിന് സ്നേഹമായ ഒരു ഗുണവിശേഷമുണ്ടായിരുന്നു. ആകാശനയിലും പ്രവൃത്തിയിലും ഒരു ഋജുത്വം ദൃഢമായ (intuitive) പരമായ ഒരു മാർഗ്ഗമായിരുന്നു അദ്ദേഹത്തിന്റേത്. യുക്തികളും കാരണങ്ങളും പിന്നാലെയേ വരികയുള്ളൂ. അവർക്ക് യാഥാർത്ഥ്യങ്ങളുമായുള്ള ബന്ധം മിക്കപ്പോഴും ശീമിഖങ്ങളുമായിരിക്കും. ആ വിദ്യ ഏറ്റക്കുറവിടകളിൽ നികത്തിയിരുന്നത് അദ്ദേഹത്തിന്റെ ഭക്തിയും പ്രവൃത്തിയുമായിരുന്നു ജന്മവാസനകൊണ്ടും മുമ്പുനിർണ്ണയത്തിലൊണ്ടും പൂർണ്ണമായും ഒരു ഗ്രാമിണനായിരുന്ന അദ്ദേഹം സാധുക്കളുടെ മുഖത്താണ് ഈ ശാലയെത്തന്നും കണ്ടിരുന്നത്. അവർക്കുവേണ്ടിയും ഇന്ത്യക്കുവേണ്ടിയും ഉള്ള ഒരു സുദീർഘസേവനമായിരുന്നു ആ വരിഷ്ടജീവിതം. ആർക്കും അദ്ദേഹം “മഹാത്മാവു” എന്നു നവികൃതമായ പുരാതന പദമായിട്ടുളള മഹത്വത്തിലേക്കു നടന്നുറിയ ഒരാളായിരുന്നു അദ്ദേഹം. ചിലർ അദ്ദേഹത്തെ ‘ഭായി’ എന്നും മറ്റുള്ളവർ ‘ബാപ്പ’ എന്നും വിളിച്ചിരുന്നു. വിശുദ്ധനായ ഒരു യോഗിയും, സ്നേഹോദനമായ ഒരു ഒരു സഖാവും ആയിരുന്നു അദ്ദേഹം. അദ്ദേഹത്തെപ്പറ്റിയുള്ള പ്രിയകര സ്മരണകൾ നാം സൂക്ഷിക്കുക.

ഹിന്ദുസ്ഥാൻ റവ്യ മാർച്ച് 48

[കുളുവർക്കോടം]

(കഴിഞ്ഞ ലക്കത്തിലുണ്ടായിരുന്ന സർ മിഴ്സാ ഹിന്ദുസ്ഥാൻ റവ്യയിൽ നിന്നെടുത്തതാണ്.)

മഹാകവി വള്ളത്തോളിന് ഏഴുപതുവയസ്സ് തികയുന്നതു സഞ്ചന്ധിച്ചു (കഴിഞ്ഞ ഒക്ടോബർ 24) കേരളം ഒട്ടാകെ പല ആഘോഷങ്ങളും നടക്കുകയുണ്ടായി. ഈ സന്ദർഭത്തെ അനുസ്മരിക്കത്തക്കവണ്ണം ഒരു ഉപഹാരഗ്രന്ഥം തയ്യാറാക്കുവാൻ മദ്രാസിലെ പ്രമുഖരായ മലയാളികൾ ഉത്സാഹിച്ചു വരുന്നുണ്ട്. മഹാകവി കമാരനാശാന്റെ 25-ാമത്തെ ചരമവർഷികം പ്രമാണിച്ചു ഓരോരുത്തർ സ്വന്തം പുറപ്പെടുവിക്കാൻ മിഡിസ് കമാരനാശാൻ തുടങ്ങിയവരും ഉത്സാഹിക്കുന്നുണ്ട്.

ഒരു പഴയ കൃതിയെപ്പറ്റി.

മുഹൂർത്തകടിക നാടകം

അഥവാ

സംസ്കൃതസാഹിത്യ
ത്തിലെ നിയമലഘുനം

സി. കെ. നാരായണക്കുറുപ്പ്

സംസ്കൃതക്കാർ സാധാരണ മാമുൽ പ്രിയന്മാരാണ്. നിയമത്തെയും സമാധാനത്തെയും ആദരിക്കുന്നതിൽ അവർ ആരേയും അതിശയിക്കുന്നു. നിയമം ലംഘിച്ചാൽത്തന്നെയും സമത്വനായ വക്കീലിനെപ്പോലെ ഏതെങ്കിലും ഒരു വക്കുപ്പിന്റെയോ കീഴ്നടപ്പിന്റെയോ പിറകിൽ അവർ അഭയം തേടിക്കൊള്ളാ. നിയമങ്ങളെ വലിച്ചുനീട്ടിയും വളച്ചു, വ്യഖ്യാനിക്കുന്നതിൽ അവർ വിരുതന്മാരാണ്. എന്നാൽ പ്രത്യക്ഷത്തിൽ നിയമങ്ങളെ അപ്പടി അനുകൂലിക്കുന്നതാണെന്നുള്ള ഒരു ബോധ്യം മററുള്ളവരിൽ ജനിപ്പിക്കുക, അങ്ങനെ സ്വയം സമാധാനിക്കുക, അതാണ് അവരുടെ പതിവ്.

സംസ്കൃതസാഹിത്യത്തിൽ ലക്ഷണഗുണംമങ്ങൾക്ക് അഗ്രജ്യമായ ഒരു നിലയുണ്ട്. അതിന്റെ കർത്താക്കൾ ജ്ഞിമാരാണ്. അവർക്കു തെറ്റുപറയുകയില്ല. രേതനും, പാണിനിയും, മറ്റു മുനിമാരും വരച്ച വരയിൽനിന്ന് തെറ്റിമാറുന്ന സാഹിത്യകാരൻ—അങ്ങനെയൊന്നു സംഭവിക്കുകയില്ല—നാടു കടത്തപ്പെടും. അവന്റെ സ്ഥാനം സാഹിത്യസാമ്രാജ്യസിമയ്ക്കു പുറത്താണ്. അല്ലെങ്കിൽ ഈ നിയമലഘുനം നേക്കുടി ഒരു മുനിയായി വാഴിച്ചുപോകും. അങ്ങനെ അവരുടെ ഉപ്ഘോഷലതയെ നിയമത്തിന്റെ പരിധിയിൽ കൊണ്ടുവന്ന് അവരെ തേങ്ങാവയം ചെയ്തു പാട്ടിലാക്കും. ഇങ്ങനെയുള്ള, ഒരു പാരമ്പര്യത്തിന്റെ നേക്കു പല്ലിച്ചിട്ടുകൊണ്ട്, ഒറ്റയ്ക്കും, നിശ്ശങ്കം നിലകൊള്ളുന്ന ഒരു സാഹിത്യകൃതിയാണ് മുഹൂർത്തകടികനാടകം.

സാമാന്യന നാടകങ്ങൾക്ക്, സംസ്കൃതക്കാർ സ്വീകരിക്കാറുള്ള ഇതിവൃത്തങ്ങളിൽനിന്ന് തുലോം ഭിന്നമായ ഒരു കഥാവസ്തുവാണ് മുഹൂർത്തകടികത്തിൽ സ്വീകരിച്ചിട്ടുള്ളത്. അതിരവിട്ട ചെലവാളിത്തംകൊണ്ട്, പാപ്പടിച്ച ഒരു സാത്ത്വവാഹിണ്യം എന്നാണ് കഥാനായകൻ. നായിക കലക്രമാഗതമായ വേശ്യാവൃത്തിയിൽനിന്ന് ധർമ്മഭംഗം വന്ന ഭരണിസാരികയും. ബ്രഹ്മചര്യം സാധാരണക്കാർ. മാംസനിബദ്ധമായ വികാരങ്ങൾക്കു വിധേയരായ വെറുമനുഷ്ഠർ. ആദ്യമുത്ഥനെന്ന യാദൃക്താപസാധാരണത്വവും അവരിൽനിന്നു പ്രേക്ഷകർ പ്രതീക്ഷിക്കേണ്ടതായിട്ടില്ല. മനുഷ്യരഹജമായ തെറ്റുകളിലും കുറ്റങ്ങളിലും നിന്ന് അവരെ അകറ്റിനിർത്താൻ നാടകകർത്താവ് ശ്രമിക്കുന്നതേയില്ല.

“പ്രഖ്യാതവംശോ രാജർഷിർ-
 ധീരഭാരതഃ പ്രതാപവാൻ
 ദിവ്യഃ ശിവദിവ്യോ വാ-
 ഗുണവന്നായകോ മതഃ”

എന്നിങ്ങനെ നല്ല നായകലക്ഷണങ്ങളിലോത്തന്നെ നമ്മുടെ കഥാനായകനായ ചാരുദത്തനെ തെക്കിനിത്തുക സാധ്യമല്ല. ദാരിദ്ര്യത്തിന്റെ അടിത്തട്ടിലേക്കു വഴുതി വീണ ഒരു നിഷ്ഠിമനാണ് അദ്ദേഹത്തെ നാം കണ്ടുടുത്തത്. *

“സുഖാത്ത യോ യാതി ദശേ ദരിദ്രതാം
 ധൃതഃ ശപീഭാണ മൃതഃ സ ജീവതി”
 എന്നിങ്ങനെ ഒരു പണ്ഡിതനായി രംഗ പ്രവേശം ചെയ്യുന്ന മഹാരാജ നായകനെ സംസ്കൃതനാടകങ്ങളിലെങ്ങാനും കണ്ടു കിട്ടുമോ? “അഹോ നീധനതാ സർവ്വാപദമാസ്പദം” എന്ന് ഒരു മാർക്സിസ്റ്റ് തത്ത്വചിന്തയുമായി പ്രവേശിക്കുന്ന നമ്മുടെ നേതാവ് അധികാരത്തിന്റെയും ഐശ്വര്യത്തിന്റെയും ലഹരി പിടിച്ചു തലതിരിഞ്ഞ ഭൂഷണിന്റെയും, സർവ്വസ്വവും സ്വജീവിതത്തേപ്പോലും അന്യരേ വേണ്ടി സമർപ്പണം ചെയ്യുന്ന ജീവതവാഹനന്റെയും നിമിഷ അവലംബിക്കാതെ, വെറും സാധാരണക്കാരനെന്നാണ് പ്രതിനിധീകരിക്കുന്നത്.

മൃതയാവുന്നോടത്തീനായി മാനിന്റെ വിന്യേ പോകുന്ന മഹാരാജഭൂഷണന്റെ സ്ഥാനത്തു് ഉള്ളുകടികത്തിൽ നാം കാണുന്നത് സ്വകാര്യന്റെ ഗുഹത്തിലേക്കു്,

* (ഉള്ളുകടികം സാങ്കേതികമായി ഒരു നാടകമല്ല പ്രകാരമാണ്. അതിൽ നായിക നായകന്മാർ വെറും സാധാരണക്കാരാകുന്നതിൽ ശാസ്ത്രസമ്മതിയും ഉണ്ടെന്നുള്ളതു് ഇവിടെ വിസ്മയിപ്പിക്കുന്നില്ല)

ഉടലിൽ പുറത്തു പറയുന്ന ഇരുട്ടത്തു്, കാൽ നടയായിപ്പോകുന്ന ഗണികംഗ നയെ വഴിക്കു ചുറ്റി പിടികൂടി ബലാത്കരത്തിനോരുപെട്ടുന്ന ശകാരണനാണ്. രാജാധ്യാലനെന്നുള്ള തന്റെ നിലയ്ക്കും പ്രതാപത്തിനും എന്തൊരാളും വഴങ്ങിക്കൊടുക്കണമെന്നുള്ള അയാളുടെ ധിക്കാരം കാണുമ്പോൾ രാജഗൃഹപക്ഷിപിടികളായ ഇത്തരം കീചകന്മാർ എക്കലത്തു് ഉണ്ടായിരുന്നു എന്നുള്ള ഒരു പരമാർത്ഥബോധം മാത്രമാണ് നമുക്കുണ്ടാകുന്നത്. ഈ രാജാധ്യാലൻ തന്റെ ആഗ്രഹപൂർത്തിയാക്കുവാൻ വശഃവദയാകാത്ത വസന്തസനയെയും, അവളുടെ കാമകനായ ചാരുദത്തനെയും നശിപ്പിക്കുവാൻ വട്ടംകൂട്ടുന്നു. വാസവദത്തയെ തെരുക്കിക്കൊന്നിട്ടു് കൊലക്കുറ്റം ചാരുദത്തിനിൽ ആരോപിക്കുന്നു. നീതിസ്ത്രയക്കോടതിയുടെ നടപടികളിൽ അയാൾ അനധികൃതമായി ഇടപെടുന്നു. “എന്തു് എന്റെ സങ്കടം കേൾക്കില്ലേ? കേട്ടില്ലെങ്കിൽ ഞാൻ പെന്തെ അളിയനോടു്, രാജാവിനോടറിയിച്ചു്, ഉടപ്പിറന്നവളോടു് അമ്മയോടു് പറഞ്ഞു്, ഇരുജഡ്ജിയെ പണിയിൽ നിന്നു പിരിച്ചുയച്ചു വേറെ എളെ പണിക്കു വെപ്പിക്കും” ഇതാണ് അയാളുടെ വമ്പു പ്രതാപവും. കമ്മായികാരം ധർമ്മാധികാരത്തിൽ കൈകടത്തുന്ന പതിവും ഇന്നും ഇന്നലെയും തുടങ്ങിയ തല്ലല്ലോ!

ശകാരന്റെ സ്വാധീനശക്തി ധർമ്മിഷ്ഠനായ ജഡ്ജിയിൽ കാൽമാലി പ്രവർത്തിക്കുന്നില്ലെന്നുള്ളതു ശരിയെന്നു്. എന്നാൽ “ഇവനെത്തു ചെത്താനും കഴിയൂ.” എന്ന് തന്നെത്താൻ മന്ത്രിക്കുന്നുണ്ടു്; കോടതിയിൽനിന്നും ചാരുദത്തനെ നൽകിയ ഇരുപ്പിടം ശകാരന്റെ ആജ്ഞയനുസരിച്ചു മാറ്റാനും ഇടയാകുന്നു. ഇതൊക്കെക്കാണ്

ബോൾ, ഇരുപതു നൂററാണ്ടുകൾക്കു മുമ്പെഴുതിയ ഒരു നാടകമാണിതെന്ന് നാം ഏങ്ങനെ വിശ്വസിക്കും?

ചാരുദത്തന്റെ പേരിലുള്ള കൊലക്കുറ്റത്തിനു ശക്തികൂട്ടുന്നത് അയാളുടെ ഭാരിത്രമാണ്. പണമില്ലാത്തവൻ സ്വർണ്ണരേണുക്കൾക്കു വേണ്ടി കൊലപാതകം നടത്തി. അതു വെറും സ്വാഭാവികം. അതാണ് അയാൾക്കെതിരായ തെളിവിലെ പ്രധാന പോക്ക്. നോക്കൂ, പണത്തിന്റെ കരുതത്വം. ചാരുദത്തന്റെ മാനുതയ്ക്കും സ്വഭാവശുദ്ധിയ്ക്കും നല്ലപേരും, എല്ലാം ഭാരിത്രത്തിന്റെ മണ്ണിൽ കുഴിച്ചു മുട്ടുകയായി. അധികാരമുൾമുഖം, പണക്കൊഴുപ്പും എന്നുതോന്നാത്ത പക്ഷം ധർമ്മത്തെയും സത്യത്തെയും ചവുട്ടിമെതിക്കുന്നു. അതിന്റെ ഗൗരവപ്രവേശത്തിന് ഒരു ദുർദ്ധാസസ്ഥിന്റെ ശാപമോ, മരണശതകിലും അമാനുഷികപ്രഭാവമോ കെണ്ടു് മറുപിടിക്കാൻ മുമ്പുകടികകുന്താവു് മുതിരുന്നില്ലെന്നുള്ളതാണ് ശ്രദ്ധേയമായിട്ടുള്ളതു്.

അടുത്ത പടി, അദ്ദേഹം രാജ്യവ്യാപകമായ ഒരു വിപ്ലവത്തെത്തന്നെ തന്റെ നാടകത്തിനു വിഷയമാക്കുന്നു. “ദ്രാഹ്വാനം വധോ യുദ്ധം, രാജ്യദേശാഭിവിപ്ലവം” മുതലായവ നാടകരചികളിൽ വർജ്ജ്യമാണ്. എന്നാൽ ഇവിടെ ഒരു വിപ്ലവകഥയെന്നുതന്നെയാണ് മുമ്പുകടികത്തിന്റെ ഉത്തരാർദ്ധത്തിനു പൈതൃകം നൽകുന്നത്. ശകാന്റെ മുതലായ രാജാപണ്ഡിതങ്ങളുടെ ദുരഭിമാനവും അധർമ്മവൃത്തികളും ഒരു വിപ്ലവത്തിനുള്ള കളമൊരുക്കുന്നു. ഏതാ ഗണിതക്കാരന്റെ രണ്ടു കേട്ടു്, പരിഭ്രാന്തനായ രാജാവു്, നിപെരായിയും ഒരിടയക്കിടത്തനുമായ ആളുകനെ തടവിലാക്കുന്നു. ഇതിനിടക്കു രാജാവിന്റെതിരയി ഒരു ദൂതർണ്ഡം

ഘടനതന്നെ പ്രവർത്തനമാക്കി ചുരുപ്പിത്തീർക്കുന്നതായി ദുർദ്ദൂരകന്റെ പ്രസ്താവനയിൽനിന്നും വ്യക്തമാണ്. രാജവന്ധുവായ സംസ്ഥാനക്കന്ദനേയൻ അയാൾ ഈ സ്ഥലത്തായിലാണ് അഭയം തേടുന്നതു്. തുടക്കംവയ്ക്കുന്നതിലും അഭിമുഖ്യംഗത്തിലും വിദഗ്ദ്ധനായ ശാർവ്വിലകന്റെ സഹായത്താൽ ആളുകൾ തടവുചാടി രക്ഷപ്പെടുന്നു. അയാൾ അതേത്തുടർന്ന് ഒരു വിപ്ലവത്തിനു നേതൃത്വം നൽകുകയാണു ചെയ്യുന്നതു്.

ശകാന്റെ ഭാവനായ സ്ഥാവരകൻ, വസന്തസന്ദയ കൊലപ്പെടുത്തിയതു ശകാനോണെന്നുള്ള സത്യം പുറത്തു പറയാതിരിക്കാൻ ശകാനാൽ വന്ധനസ്ഥനാക്കപ്പെടുന്നു. അവിടെനിന്നും രക്ഷപ്പെടുന്ന അവൻ, ചാരുദത്തന്റെ വധസ്ഥാനത്തേക്ക് ഓടിയെത്തി സത്യം വിളിച്ചു പറയുന്നു. എന്നാൽ മോഷണക്കുറ്റം മുതൽപ്പെട്ട ആ അടിമയുടെ വാക്ക് ആരു വിശ്വസിക്കാനാണ്. “കഷ്ടം! ഞാനൊരിക്കലുമായതുകൊണ്ടു് ഏന്റെ വാക്കു ആരും വിശ്വസിക്കുന്നില്ല” എന്നവൻ വിചാരിക്കുന്നു. ചാരുദത്തപാദത്തിൽ നമസ്കരിക്കുന്ന അവനെ അവിടെനിന്നും വലിച്ചിഴച്ചു കൊണ്ടുപോകുന്ന ദാരുണമായ നിഷ്ഠൂരതയാണ് ശകാന്റെ അധികാരമുൾഗർവിനു മകളും ചാർത്തുന്നത്. ഏതായാലും ഈ നില അധികം തുടർന്നുപോകാൻ പോകും അനുഭവിക്കുന്നില്ല കേൾക്കിയിട്ടുള്ള നാടകകൃതരുടെ മുമ്പിൽ ചാരുദത്തനെക്കൊണ്ടുതന്നെ കുററുനമ്മതം ചെയ്തിട്ടു. വധശിക്ഷ നടപ്പിലാക്കുവാൻ വെമ്പുന്ന ശകാന്റെ ചാരുദത്തനെ ചണ്ഡാലന്മാരുടെ ചാട്ടുകൊണ്ടിടിക്കുന്നു. തക്കസമയത്തിനു വസന്തനേന്ദ്രയും ബുദ്ധിക്ഷുവും സ്ഥലത്തെത്തി ചാരുദത്തനെ രക്ഷിക്കുന്നു. ചാരുദത്തൻ ശകാനെയും

ഭുഷ്ണനായ രാജാവിനെ നിഗ്രഹിച്ച് ആയുധങ്ങൾ അധികാരം കയ്യേറിയതായുള്ള വിജയം അദ്ദേഹം അറിഞ്ഞു. ഈ രാജാവിന്റെ പ്രധാന ഇതിവൃത്തത്തിന്റെ അംഗമായി മാത്രമാണ് നില കൊള്ളുന്നത്. എങ്കിലും അധർമ്മത്തിന്റെയും അധികാരപ്രമത്തതയുടെയും ഫലമായി ഒരു സാധാരണ ഇടയച്ചെന്തെന്നും കൂടാതെ രാജാവിനെ സിംഹാസനത്തിൽ നിന്നും പിടിച്ചിറക്കി രാജ്യത്തെ സമുദാരികളായ വിപ്ലവാത്മകമായ ഒരു കഥ അതിന്റെ അസാധാരണതകൾക്ക് സംസ്കൃതസാഹിത്യത്തിൽ അനന്യാദൃശമായി നിലകൊള്ളുന്നു.

മുഷ്ടകളിൽ പ്രവേശിപ്പിക്കപ്പെടുന്ന മറ്റു കഥാപാത്രങ്ങളും വെറും സാമാന്യ മനുഷ്യരാണ്. തന്റെ പ്രേയസിയെ അടിമത്തത്തിൽനിന്നും വിമോചിപ്പിക്കുന്നതിനുവേണ്ടി ചാരുദത്തന്റെ വീട്ടിനു തുരങ്കം വെച്ചുകൊള്ളാൻ തന്നെ ഒരു ബ്രാഹ്മണനാണ് ശാർവ്വകൻ. തന്റെ പുണ്യസ്ഥലത്തിൽ തുരങ്കം വെക്കുന്നതിനുള്ള കണക്കുകൾക്കു പ്രമാണസൂത്രമായി അയാൾ ഉപയോഗിക്കുന്നു. അയാളുടെ ആദർശം,

“സ്വാധീനം വചനീയതാപി ഹി വരേ-
 ബലോ ന സേവാഞ്ജലിഃ”

എന്നാണ്. കണ്ടവന്റെ മുമ്പിൽ കൈകൂപ്പി നിൽക്കുന്നതിൽ ഭേദം, നിന്ദയെങ്കിലും സ്വതന്ത്രമായ മോക്ഷബുദ്ധിയാണെന്നായാളുടെ മതം. ആ സ്വാതന്ത്ര്യത്തിനുവേണ്ടി എന്തെങ്കിലും ചാടാൻ അയാൾ തയ്യാറാണ്. കനകശക്തി ഭാസ്കരനെതിരെ മരുഭൂമിയിൽനിന്നും അയാൾ ശാസ്ത്രീയമായിത്തന്നെ ചരംശാസ്യം അഭ്യസിച്ചിരിക്കുന്നു. അപകടം നിറഞ്ഞ ഒരു ജീവിതത്തിനുതന്നെ തന്നെ ഉഴിഞ്ഞുവെച്ചി-

രിക്കുന്ന ഒരു സാഹസികനാണയാൾ. “സാഹസം ശ്രീഃ പ്രതിവസതി” എന്നതാണയാളുടെ മുദ്രാവാക്യം. തന്റെ സഖാവായ ആയുധൻ തടവുകാരനാക്കപ്പെട്ടിരിക്കുന്നു എന്നു കേൾക്കുമ്പോൾത്തന്നെ അയാളുടെ രോഷം മാറുന്നു.

“ജ്ഞാതീൻ വിദാൻ സ്വഭജചിക്രമബധ-
 വർണ്ണാൻ
 രാജാപമാനകപിതാംശ്ച നരേന്ദ്രഭൃതാൻ
 ഉത്തേജയാമി സുഹൃദഃ പരിമോക്ഷണായ”

എന്ന് അസംതൃപ്തമാകുന്നതിന്റെ മുഴുവൻ കൂട്ടുപിടിച്ചുകൊണ്ട് രാജാവിനെപ്പറ്റി രായി ഒരു സമരത്തിനായും തയ്യാറെടുക്കുന്നു. “സരസമഭിപത്യ മോചയാമി” എന്ന് അധികാരം പിടിച്ചെടുത്ത് സ്വസുഹൃത്തിന്റെ ജയിൽമോചനം നേടുന്നതിന് പ്രതിജ്ഞചെയ്തുകൊണ്ടാണ് അയാളുടെ പുറപ്പെട്. അയാൾ ആയുധനെ കൗശലത്തിൽ കൈപ്പെടുത്തുന്നു. അവസാനം ചാരുദത്തനെ വധിക്കുന്നതിനു മുമ്പായിട്ടുള്ളതെത്തി.

ഹതോ കന്യപഥം ഹി പാലകം ഭേദം
 തദ്രാജ്യേ ഭൂതമഭിഷിച്യ ചാതുര്യം തം
 തസ്യാജ്ഞാം ശിരസി നിധായ ശേഷ-
 ഭൂതാൻ
 മോക്ഷേച്ഛാമം വ്യസനഗതാംശ്ച ചാരു-
 ദത്തം”

എന്നിങ്ങനെ ദുഃഖിതന്മാരുടെ കക്ഷിതത്വത്തെ പ്രഖ്യാപനം ചെയ്യുന്നതും അയാൾ തന്നെ. അങ്ങനെ അഭിമതത്തിനും അധർമ്മത്തിനുമെതിരായി പോരാടാൻ പ്രതിജ്ഞചെയ്തുകൊണ്ട് മുന്നോട്ടിറങ്ങിയ ഒരു സാഹസികനെ, ഒരു ധീരദേശാഭിമാനിയെ ആണെന്നും ശാർവ്വകനിൽ കാണുന്നത്. സ്വപൗരസ്ത്യം മാത്രം കൊണ്ട് തിരുസ്തൈരായി പോരാടി വിജയം വരിച്ച ശാർവ്വകൻ സംസ്കൃതനാടകകഥാപാത്രങ്ങളിൽ

അസാധാരണമായ ഒരു സ്ഥാനത്തുനിന്നു
ണ്ടുള്ളത്.

മരോരുത കഥാപാത്രം സംവാഹകനാണ്.
അയാളോ പുതുകുളി ഭ്രാന്തൻ. പുതുകുളിച്ച്
തേരറ്റ പണം കോടക്കണിപ്പാതെ ഓടി
പ്പോകുന്ന വഴിക്കാണ് നാം അയാളെ കാ
ണാനിടയാകുന്നത്. പിറകേ പാഞ്ഞെത്തു
ന്ന കൂട്ടുകൾ അയാളെപ്പിടിച്ച് മർദ്ദിക്കുന്നു.
അതുവഴിവരുന്ന ദുർദ്ദൃഷ്ടൻ, അയാളെ ര
ക്ഷപ്പെടുത്തുന്നു. പക്ഷേ, രാജാസേവകനായ
പുതുകുളി മാനേജരുടെ വിരോധം ആപ
ത്കരമാണെന്ന് കണ്ടു അയാളും, ആയു
കന്റെ വിപ്ലവസംഘടനയിൽ ചെന്നുചേ
രുന്നു. ചൊതുവേ പറഞ്ഞാൽ, അധർമ്മത്തി
നും, അഴിമതിക്കും എതിരായ ഒരു നമുക്കു
ണിയിലേക്ക് ചെന്നുചേരുന്ന പല കഥാ
പാത്രങ്ങളേയും, ഈ നാടകത്തിൽ നമുക്കു
കാണുവാൻ കഴിയും. വെറും ശുദ്ധഹൃദയനാ
യ സംവാഹകൻ, പുതുകുളിയിൽ നിന്നു വി
മരിച്ചു മണ്ഡിതശിരസ്സുനായി, ബുദ്ധിക്ഷു
വായിത്തീരുകയാണ് ചെയ്യുന്നത്. അല്ല
ലും അപകടവും നേരിടാൻ കരുത്തില്ലാത്ത
ഭീഷണൻ എന്നും ആ അഭയസ്ഥാനമാ
ണല്ലോ തേടുക.

ഇതാണ് ഉഷ്ണകടികത്തിലെ പ്രധാന ക
ഥാപാത്രങ്ങളുടെ നില. എല്ലാവരും സാധാ

ണക്കാരൻ. കുററവും കുറവുമുള്ളവർ. മനുഷ്യ
സ്വഭാവമായ ദുഃഖമർദ്ദങ്ങളും വികാരങ്ങ
രും അടിമകൾ. നാടകകേന്ദ്രങ്ങൾ സാധാ
രണത്തെ വീക്ഷിച്ചും, വീടും, കോടതിയും. മ
ഹാരാജാക്കന്മാരോ മണിമാളികകളോ അതി
ലില്ല. ദേവലോകത്തോ, തപോവനങ്ങളി
ലോ നമുക്കു പോകേണ്ടതില്ല. അപ്സരസു
കളും, മാൻപേടകളും ഒന്നുമില്ല, വെറും മനു
ഷ്യർ, മാംസസ്പർശികളായ വെറും മനു
ഷ്യർ, മാത്രമാണ് നമ്മുടെ ശുദ്ധയെ ആക
ർഷിക്കുന്നത്. അവിശ്വസനീയങ്ങളായ
സംഭവങ്ങൾ ഒന്നും നമുക്ക് നേരി
ടേണ്ടതില്ല. അഭൗമമായ ശക്തികൾ ഇട
പെട്ട് കാഴ്ചക്കാരെ നേരേയാക്കേണ്ടതുമില്ല.
ഇങ്ങനെ സാധാരണ ലോകഗതിയേയും അ
വലംബിച്ചുകൊണ്ടും എന്നാൽ ഗൃഹഭേദനം
മുതൽ രാജ്യവിപ്ലവംവരെയുള്ള സംഭവ
ങ്ങളെ ഉൾക്കൊള്ളിച്ചുകൊണ്ടും സംവിധാ
നം ചെയ്തിട്ടുള്ള ഈ നാടകം സംസ്കൃത
നാടകലോകത്തിൽ ഒരു പ്രത്യേകസ്ഥാനം
തന്നെ അലങ്കരിക്കുന്നു. സംസ്കൃതനാടക
നിയമങ്ങൾക്ക് അതൊരു വെല്ലുവിളിയാ
ണ്. വിപ്ലവോത്ഥകമായ ഒരു വ്യതിയാന
മാണ്. സംസ്കൃതസാഹിത്യലോകത്തിൽ
ഉയർന്നു ഒരറപ്പൊട്ടം നിൽക്കുന്ന ഒരു നിയമ
ലംഘനം.

അന്നത്തെ ഗ്രന്ഥശാലകൾ

എം. തോമസ് M. A., L. T.

ഇന്നു വിദ്യാഭ്യാസവും ഗ്രന്ഥശാലകളും അന്യോന്യം അവഗാധമായി ബന്ധപ്പെട്ടിരിക്കുന്നു. ഗ്രന്ഥശാലകൾ കൂടാതെയുള്ള വിദ്യാഭ്യാസ നിർവ്വഹണത്തെപ്പറ്റി നമുക്കു ചിന്തിക്കാൻതന്നെ സാധ്യമല്ല. എന്നാൽ പണ്ടോ? ഗ്രന്ഥങ്ങളും ഗ്രന്ഥശാലകളും എല്ലാം ആർഷമന്തപമുള്ള ചിലരുടെ ഹൃദയങ്ങളിൽമാത്രം സ്ഥിതിചെയ്തിരുന്നു. അവർ ചൊല്ലിക്കൊടുക്കുകയും മററുള്ളവർ കേട്ടുപഠിക്കുകയും ചെയ്തതല്ലാതെ എഴുത്തും വായനയും എന്നൊരു കായ്കമുണ്ടെന്നില്ല. അങ്ങനെ ചൊല്ലിക്കൊടുത്തു ചെയ്തിൽ കൂടി മനസ്സിൽ ഉറച്ചുവെച്ച ശ്രുതികളായിത്തീർന്നു. അത് ഒരു തലമുറയിൽനിന്ന് മററൊരു തലമുറയിലേക്ക് മറയ്ക്കു പകർന്നുവന്നു. ശ്രുതികൾക്കു പുറമേ ഇതിഹാസങ്ങളും ഉപനിഷത്തുകളും വന്നുപോലും സാഹിത്യം ഏഴത്തായി മാറിയില്ല. ഈ ആദിമ

ഘട്ടത്തിന് അഖിവിതകാലഘട്ടം എന്നു പറയുന്നു.

൨. ഖിവിതകാലഘട്ടം.

ഭാരതത്തിൽ സാർവത്രികമായി ഖിവിയുടെ ഉപയോഗം നടപ്പായതു മുതൽ ഖിവിതകാലഘട്ടം തുടങ്ങിയെന്നു പറയാം. ലേഖനവിദ്യ ആദ്യം ഈ രാജ്യത്തിൽ ആരംഭിച്ചത് ആരെന്നും എന്നെന്നും ഉള്ളതിനെപ്പറ്റി ക്ലേശമുള്ളതായ അറിവ് ആകാം ഇല്ല. മോഹൻജോദാരോയിൽ 2500-നി സിന്ധോടടുപ്പിച്ചുണ്ടായിരുന്ന പരിഷ്കാരഘട്ടത്തിൽ ഖിവിതരേഖകൾ ഉണ്ടായിരുന്നതായി ചരിത്രരചകർ കണ്ടുപിടിച്ചിട്ടുണ്ട്. പക്ഷേ ഖി. സി. ഒൻപതാം, എട്ടാം, ഗതാബ്ദങ്ങൾക്കുശേഷമല്ലായിരുന്നു അത് പ്രചരിച്ചത് എന്ന് മിക്കവാറും ഖണ്ഡിച്ചു പറയാവുന്നതാണ്. 'അക്ഷരങ്ങളു'പ്പറ്റി ധർമ്മശാസ്ത്രത്തിലും 'ഖിവികൾ'നെപ്പറ്റി പാണ്ഡിനിയുടെ വ്യാകരണത്തിലും 'ലേഖ' എന്ന പദപ്രയോഗം ബുദ്ധമതഗ്രന്ഥങ്ങളായ ത്രിപാതാകകളിലും കാണുന്നത് ഈ അനുമാനത്തിന് ശക്തി കൂട്ടുന്നുണ്ട്. ഈ രാജ്യത്ത് എഴുത്തുവിദ്യ ആരംഭിച്ചതിന്റെ ഉദ്ദേശം വെറും പ്രാധ്യാഗികാവശ്യങ്ങൾക്കായിരുന്നുവെന്ന് തോന്നുന്നുണ്ട്. യഥാർത്ഥത്തിൽ വാണിജ്യപരമായ ആവശ്യങ്ങൾക്കായിരുന്നു ആ ഖിവിതരീതി തുടങ്ങിയത്. തെഴിവും കച്ചവടവും നടത്തിക്കൊണ്ടുപോകുന്നതിന് ഇതിന്റെ ആവശ്യം ഒഴിച്ചുകൂടാൻ പാടില്ലാത്ത ദേവീഭാവി. കേരളക്കരയിലെ വണിക്കർ പ്രാചീനകാലം മുതൽക്കുതന്നെ ഫിണ്ടിഷുകാർ, സുറിയാനികർ, അറബികൾ, എന്നീ കച്ചവടക്കാരമായി സ്വന്തത്തിലേർപ്പെടുകയും അവരിൽനിന്നും ഖിവികളും അക്കങ്ങളും അവരുടെ കച്ചവടസംബന്ധമായ കണക്കുകൾ സൂക്ഷിക്കുന്നതിലേക്കായി കടം വാങ്ങിക്കുകയും ചെയ്തു.

കാലക്രമത്തിൽ ഈ വണിക്കുകളിൽനിന്നും ഈ ലേഖനവിദ്യ രാജസഭസ്സുകളിലേക്ക് കടന്നുചെല്ലുകയും രാജാക്കന്മാർ അവരുടെ സ്വകാര്യപരവും ഔദ്യോഗികവുമായ ഏഴുതു കത്തിന് ഉപയോഗിച്ചുതുടങ്ങുകയും ചെയ്തു. അതിലും വളരെക്കാലം കഴിഞ്ഞിട്ടാണ് ഈ ഏഴുതുവിദ്യ ഗ്രന്ഥകർത്താക്കളും ശസ്ത്രിമാരും സാഹിത്യപരമായ ആപശ്യങ്ങൾക്കു വേണ്ടി സ്വീകരിക്കുവാൻ തുടങ്ങിയത്. ആദ്യകാലങ്ങളിൽ ഏഴുതുവാൻപയോഗിച്ചിരുന്ന സാധനങ്ങളും ലേഖനരീതികളും ലിപിരൂപങ്ങളാക്കുന്നതിന് തീരെ യോജിച്ചതല്ലാതിരുന്നതിനാൽ ഏഴുതുവിദ്യ അവർ സ്വീകരിച്ചതിനുശേഷവും, അതിന്റെ ഉപയോഗം വളരെ പരിമിതമായിട്ടിരുന്നു. മുതങ്ങിയ ഭാഗങ്ങളാണെങ്കിൽ കല്ലുകളിലോ മറ്റോ കൊത്തിയെഴുതുന്നതിന് സാധിക്കുമെങ്കിലും ചേടങ്ങൾപോലെ ശ്രേഷ്ഠരമായ വിപുലസാഹിത്യങ്ങൾ ലിപിരൂപമാക്കുക യഥാർത്ഥത്തിൽ അസാധ്യം തന്നെയായിരുന്നു. അദ്ദേഹകാലക്രമത്തിൽ തന്റെ ശാസനങ്ങൾ ശിലാലേഖനങ്ങളാക്കി; പക്ഷെ ശാസനങ്ങൾ മിക്കവാറും ഒട്ടും തന്നെ ദൈർഘ്യതയുള്ളവയായിരുന്നില്ല. പ്രാചീനതടേയിടയിൽ ലേഖനരീതി രുചികരമാകാതെയിരുന്നതിനു വേറൊരു കാരണം അവർക്ക് വരമെഴിയേക്കാൻ വാമാഴിയെടുക്കു മതിപ്പും പ്രതിപത്തിയും ആയിരുന്നു. മറ്റൊല്ലാ മാർഗ്ഗങ്ങളിലും വച്ച് ഏറ്റവും നല്ല രീതി വാമാഴിയാണെന്ന് അവർ കരുതി. ആ വിഷയത്തിൽ വിസ്മയനീയമായ വിജയം അവർക്ക് സിദ്ധിക്കുകയും ചെയ്തു.

൩. താളിയോലക്കൈയെഴുത്തു കാലഘട്ടം

ഏഴുത്തിന് കൂടുതൽ പഠനിയ ഒരു സാധനമാണ് താളിയോല, അതിൽ ലിപികൾ

കുറിക്കുന്നതിന് താരതമ്യേന എളുപ്പമാണ്. അതിൽ പതിയുന്ന വരകളും ലിപികളും തേഞ്ഞുമാഞ്ഞുപാകാതെ നിലനിൽക്കും. എഴുതുന്നതിനു വേണ്ടി അന്നുവരെ കണ്ടു പിടിക്കപ്പെട്ട സാധനങ്ങളിൽവെച്ചു ഏറ്റവും മെച്ചമായതാണ് ഈ താളിയോലകൾ. ചില സന്ദർഭങ്ങളിൽ കടലാസ്സിനേക്കാൾ ഗുണമുള്ളതല്ല എന്നു പോലും തോന്നാറുണ്ട്. രാജ്യത്തിന്റെ വിവിധ ഭാഗങ്ങളിലും മറ്റു പ്രമുഖമായ പ്രചാരത്തിലിരുന്നു. അതും ആദ്യം പ്രയുക്തപ്പെട്ടതെപ്പോഴാണെന്നോ എപ്രകാരമാണെന്നോ നമുക്കൊക്കെ അറിവില്ല. പക്ഷെ നിർഭാഗ്യവശാൽ താളിയോലകൾ അതിനു മുൻപ് ഉപയോഗത്തിലിരുന്ന ശിലകളെപ്പോലെ അത്രത്തോളം നീണ്ടുനിൽക്കുന്നതിനു ശേഷിച്ചില്ലാത്തതുകൊണ്ട്, താളിയോലഗ്രന്ഥങ്ങളിൽ ഭൂരിഭാഗവും നശിച്ചുപോയിക്കൊണ്ടുണ്ട്. ഏകദേശം ബി. സി. മൂന്നാംശതകത്തോടു കൂടി താളിയോല എഴുത്തുകൾ വിജ്ഞാനവിതരണത്തിനും എഴുത്തുകത്തുകൾക്കും പഠനിയ ഒരുപാധിയായി ധാരാളം ഉപയോഗിക്കപ്പെട്ടിരുന്നു.

പ്രമുഖപ്രചാരത്തിലെത്തിച്ചേർന്ന ലേഖനവിദ്യ എത്രത്തോളം നമ്മുടെ സാഹിത്യത്തെയും വിദ്യാഭ്യാസത്തെയും നിയന്ത്രിച്ചിരിക്കണമെന്ന് അടുത്തതായി ചിന്തിക്കാം. വേദസംഹിതകളിൽ ഏകദേശം ഏറിയഭാഗവും ബി. സി. ഒന്നിനും വളരെ മുൻപു തന്നെ ലിപിരൂപമായിക്കഴിഞ്ഞിരിക്കണം. മഹാഭാരതം, ആദ്യം ഒരുപൊതുയോഗത്തിൽ ചൊല്ലിയിട്ടുള്ളത് തക്ഷശിലാസർവകലാശാലയിൽ വെച്ചാണെന്നാണ് അറിവ്. ബി. സി. 88-ലാണ് ബുദ്ധമതസന്യാസികൾ അവരുടെ വൈദികഗ്രന്ഥങ്ങൾ സിദ്ധാണിൽ വരമെഴിയാക്കിയത്. മഹാവീരാന്റെ മരണാനന്തരം 980 വർഷങ്ങൾക്കു ശേഷമാണ്

ജനവൈദികഗ്രന്ഥങ്ങൾ എഴുതപ്പെട്ടിട്ടുള്ളത്. ഏ. ഡി. 565-ൽ പശ്ചിമഇന്ത്യയിലെ വാളഭിജ്ഞാക്കന്മാർ വേവപ്പെടുത്തിയിട്ടുള്ള ഒരു ശിഖാലവനം വരമംഗി അത്യാവശ്യമാണെന്നും അതിനെ അവർ വിലമതിച്ചിരുന്നുവെന്നും സൂചിപ്പിക്കുന്നുണ്ട്. ഏ. ഡി. ഒന്നാംശതകത്തിൽ കടീഷ്കൻ വിളിച്ചുകൂട്ടിയ 500 പോടങ്ങിയ ബുദ്ധമതയോഗത്തിൽ ത്രിപിതകയെ പുസ്തകമായിട്ട് ബുദ്ധമതത്തിൽ ബുദ്ധന് ശേഷം ആവിർഭവിച്ച പുതിയ ആശയങ്ങളും തത്ത്വങ്ങളും ഉൾപ്പെടുത്തി ഒരു വ്യാഖ്യാനമെഴുതുന്നതിന് ബുദ്ധമതസന്യാസികളെ രേഖമലിപ്പിക്കുന്നതായി കാണുന്നുണ്ട്. ഇവ ചെമ്പുപട്ടയങ്ങളിൽ എഴുതി ഒരു സ്തൂപത്തിനടിയിൽ സൂക്ഷിച്ചുവെക്കുകയുണ്ടായി. ഏ. ഡി. 5-ാം ശതാബ്ദത്തിൽ മുൻപ് ബുദ്ധമതസംഹിതയ്ക്കിടയിൽ ഭൂരിഭാഗവും എഴുതപ്പെട്ടുകഴിഞ്ഞിരുന്നു. ഏ. ഡി. നാലാം ശതകത്തിലും എഴാം ശതകത്തിലും ഇന്ത്യയിലേക്കുവന്ന ഫാഹിയാൻ, ഹുയൻസാങ്, ഇത്സിങ് മുതലായ ചീനബുദ്ധമതസഞ്ചാരികൾക്ക്, ബുദ്ധമതസിദ്ധാന്തങ്ങളുടെ ധാരാളം കൈയെഴുത്തുപ്രതികൾ ചൈനയിലേക്ക് കടത്തിക്കൊണ്ടുപോകത്തക്കവണ്ണം അത്രക്ക് ആവശ്യമുള്ള ഗ്രന്ഥങ്ങൾ അവർ ഇവിടെനിന്നുവെച്ചു. സംഹിതയുൾപ്പെടെയും സാമാന്യം ധാരാളം കൈയെഴുത്തു ഗ്രന്ഥങ്ങൾ അന്നുണ്ടായിരുന്നുവെന്നുള്ളതിന് രേത്തമതളിവാൻ ചേൽപറഞ്ഞത്. കൂടാതെ ഏ. ഡി. 5-ാം ശതകത്തിനും പതിനൊന്നിനും ഇടക്ക് അഭിവൃദ്ധിയിലിരുന്ന ബനോറീസ്, ഉജ്ജയിനി, പാടലിപുത്ര, ഉദാത്തപുരം, തക്ഷശില, നളന്ദ, വിക്രമശില എന്നിവിടങ്ങളിൽ വിവിധ സ്ഥലങ്ങളിൽ പല സർവകലാശാലകളിലുള്ളതായതായനാകുന്നുണ്ടെങ്കിലും ഗ്രന്ഥ

ങ്ങൾ ശേഖരിച്ചിരുന്നതായിട്ട് കാണുന്നുണ്ട്. ഈ ഗ്രന്ഥശാലകം എത്രത്തോളം വിപുലതരമായിരുന്നുവെന്നതിനെക്കുറിച്ചു നമുക്ക് സൂക്ഷ്മ വിവരങ്ങളൊന്നുമില്ല. രാജപുത്ര നിലകളും മുന്തിയതും മുറികളുമുള്ള ഒരു ഗ്രന്ഥപ്പുറം നമുക്കു സർവകലാശാലയിൽ ഉണ്ടായിരുന്നതായി കേൾവിയുണ്ട്. ഉദാത്തപുരിയിൽ അതിലുമധികം പുസ്തകസഞ്ചയമുണ്ടായിരുന്നതായും ഏ. ഡി. 1202-വരെ ആ കലാശാല അഭിവൃദ്ധിയിലിരുന്നതായും തെളിവുകൾ ഉണ്ട്. സംസ്കൃതഗ്രന്ഥങ്ങളും പാലിഗ്രന്ഥങ്ങളും ധാരാളം ടിബറ്റൻ ഭാഷയിലേക്ക് തർജ്ജമകൾ ചെയ്തിട്ടുള്ളതിൽ നിന്നുമാണ് നമുക്ക് നഷ്ടപ്പെട്ട പേരിലിരുന്ന ചില സംസ്കൃത ഗ്രന്ഥങ്ങൾ ടിബറ്റൻ ഭാഷയിൽ ലഭിക്കാനിടയായിട്ടുള്ളത്. ഇപ്രകാരം തർജ്ജമ ചെയ്ത പെട്ട ഗ്രന്ഥങ്ങൾ, 'Kangyur' എന്നും "Tangyur" എന്നുമുള്ള രണ്ടു സംഹിതകളാക്കിയിട്ടുണ്ട്.

ഇത്തരം ഗ്രന്ഥങ്ങൾക്കൊക്കെ ഗ്രന്ഥശാലകർക്കു ഏതു പ്രയോജനം വെച്ചുവെന്നുള്ളത് അടുത്തതായി ചിന്തിക്കാം. ബാബിജാണിയാ, അസ്സിറിയ മുതലായ സ്ഥലങ്ങളിലെപ്പോലെ അതിപ്രാചീനമായ വിപുലഗ്രന്ഥശാലകളൊന്നും യഥാർത്ഥത്തിൽ ഇവിടെയുണ്ടായിരുന്നതായി നമുക്കു മേറിവുമില്ല. കൈയെഴുത്തു പ്രതികൾ ഉണ്ടായിരുന്നു. പക്ഷേ അവ കൂടാതെ റിട്ടെറു സ്വരൂപിച്ചിരുന്നില്ല. പക്ഷകരം സംഹിതയെന്ന ഒരു ഗ്രന്ഥത്തിൽ നിന്നും ഒരു പ്രാചീനഗ്രന്ഥശാലയുടെ ഭരണം സംബന്ധിച്ചുള്ള ചില സൂചനകൾ സന്ദർഭശാൽ നമുക്കു ലഭിക്കുന്നുണ്ട്. ശിലാ നിർമ്മിതമായ ഒരു ഹർമ്മ്യ

ത്തിലാണ് അവ ശേഖരിച്ചിരുന്നത്. ഇതുകൊണ്ടുള്ള കെൽപുകളിൽ കൈച്ചെഴുത്തു ഗ്രന്ഥങ്ങൾ തുണിക്കൊണ്ടു ഭദ്രമായി പൊതീത്തു ചരടുകൾകൊണ്ടു കെട്ടി സൂക്ഷിച്ചുവന്നു. ബ്രഹ്മവല്ലാണിഷ്ഠനായ ഒരു ഗ്രന്ഥശാലാ സൂക്ഷിപ്പുകാരൻ പണ്ടിതന്നാകാം അവ ഉപയോഗാർത്ഥമാക്കുന്നതിലേക്കു പ്രത്യേക ചുമതലയോടുകൂടി നിയമിക്കപ്പെട്ടിരുന്നു. ഇറാഖിലെ ഗ്രന്ഥശാലകൾ പഠിപ്പിക്കപ്പെട്ടവയായ സർ അന്തോണിപാനിസ്സി പുസ്തകങ്ങൾ സൂക്ഷിച്ചുവെക്കുന്നതിനു ഇതുകൊണ്ടുള്ള അലമാരകൾ പറ്റിയതാണെന്നു മനസ്സിലാക്കിയതിന്നു വളരെ മുൻപുതന്നെ ഇത്തരത്തിലുള്ള ചോഹത്തിന്റെ ഉപയോഗം ഭാരതീയർ മനസ്സിലാക്കിയിരുന്നെന്നു ഇതിൽനിന്നും സിദ്ധമാണല്ലോ. അതുപോലെതന്നെ ഹൈന്ദവങ്ങൾ പുരാതന വസ്തുഗവേഷണവകുപ്പിൽ നിന്നു പ്രസിദ്ധപ്പെടുത്തിയ മാസികയുടെ എട്ടാം ലക്കത്തിൽ 'ചാഡി'യെന്ന ഗ്രാമത്തിനടുത്തു 'നാഗായി'യെന്ന സ്ഥലത്തുള്ള ഒരു വലിയ ക്ഷേത്രത്തിൽ നിന്നും ഇഴയുടെ കിട്ടിയിട്ടുള്ള ഒരു കർണ്ണാടക ലിഖിതത്തേപ്പറ്റി അതിൽ പ്രസ്താവിക്കുന്നു. പതിനേന്നാം ശതകത്തിൽ ജീവിച്ചിരുന്ന റായനരായൻ

എന്ന ചാലൂക്യഭജാവിന്റെ മന്ത്രിയും സേനാനിയുമായ മധുസൂദനൻ സ്ഥാപിച്ചിട്ടുള്ള ഒരു സ്ഥാപനത്തേപ്പറ്റിയാണ് അതിൽ രേഖപ്പെടുത്തിയിരിക്കുന്നത്. 252-വിദ്യാത്മികളും ആറു അദ്ധ്യാപകന്മാരും ആറു ഗ്രന്ഥശാലാധികൃതരും അടങ്ങിയ ഒരു വിദ്യാലയ സ്ഥാപനമായിരുന്നു അതു്. വിദ്യാത്മികളുടെ പഠനത്തിനു് ആരോളം ഗ്രന്ഥാലയാധികൃതരുടെ ആവശ്യമുണ്ടെന്നു അന്നു മനസ്സിലാക്കിയെന്നുള്ളതും അദ്ധ്യാപകർ നൽകിയിരുന്നതിൽ ഒട്ടേറെ വില്ലാസ വേതനം അവർക്കു് നൽകിയിരുന്നു എന്നുള്ളതും പ്രത്യേകം സ്മരണീയമാണു്. പന്ത്രണ്ടാംശതകത്തിൽ ധാരാണഗരം തലസ്ഥാനമാക്കി ഭരിച്ചിരുന്ന കവിരാജനും രാജകവിയുമായ ഭോജന്റെ ഗ്രന്ഥശാലയാണ് നമ്മുടെ അറിവിൽപ്പെട്ടിട്ടുള്ളതും രേഖപ്പെടുത്തിയിട്ടുള്ള ആദ്യത്തെ രാജകീയ ഗ്രന്ഥശാല. ചാലൂക്യഭജാവായ സിദ്ധരാജൻ ഭോജന്റെ രാജ്യം പിടിച്ചടക്കിയതിനുശേഷം പത്താൻ എന്നറിയപ്പെടുന്ന മഹേന്ദ്രപാലിലെ അനിൽവാദി ലേക്ക് ആ ഗ്രന്ഥശാല മാറ്റി അവിടുത്തെ ചാലൂക്യഗ്രന്ഥശാലയുടെ ഒരു ഭാഗമാക്കിത്തീർക്കുകയും ചെയ്തു.

(തുടരും)

വിൻസ്റ്റൺ ചർച്ചിലിന്റെ 'യുദ്ധകാലസ്മരണകൾ' (War memoirs) എന്ന കൃതി ഇഴയുടെ ഇംഗ്ലണ്ടിൽ പ്രസിദ്ധീകരിക്കപ്പെട്ടു. ബ്രിട്ടൺ-ഭാരത, സുസ്റ്റേറ്റ്സ്-മാൻ മുതലായ പ്രമുഖപത്രങ്ങൾ ആ കൃതിയെ പ്രശംസിച്ചു നിരൂപണങ്ങൾ എഴുതിയിരുന്നു. 'വോയ്ഡ്' ജോർജിന്റെ സ്മരണകളെപ്പോലെ ഇതും ചരിത്രം സൃഷ്ടിക്കുന്ന ഒരു ചരിത്രഗ്രന്ഥമായിരിക്കും എന്ന് നമുക്ക് ന്യായമായി പ്രതീക്ഷിക്കാം.

ഒരു പ്രസിദ്ധീകരണശാലയെപ്പറ്റി

ഹോം യൂണിവേഴ്സിറ്റി ഗ്രന്ഥാവലി

കെ. എസ്.

[വിജ്ഞാനവിതരണ വിഷയത്തിൽ കഴിഞ്ഞ 37 കൊല്ലമായി ശുദ്ധാപുരം പ്രവർത്തിച്ചുവരുന്ന ഒരു വമ്പിച്ച പ്രസിദ്ധീകരണസംരംഭമാണ് ഹോം യൂണിവേഴ്സിറ്റി ലൈബ്രറി (ഗവർണ്ണിംഗ് സർവകലാശാല ഗ്രന്ഥാവലി) 1911-ൽ സ്ഥാപിക്കപ്പെട്ട ഈ ഗ്രന്ഥാവലി ഇന്ന് പ്രസിദ്ധീകരണലോകത്തിലെ മഹത്സ്വരൂപനങ്ങളിലൊന്നാണ്. ഈ ഗ്രന്ഥാവലിയോടെ ഒരു സംക്ഷിപ്തചരിത്രം 'പീരിയോഡിക്കൽ' (ലണ്ടൻ) എന്ന മാസികയിൽ അതിന്റെ പ്രാംപ്രവർത്തകന്മാരിൽ ഓളയ ജോഫ് റെ വില്യംസ് ഏഴുതിയിരുന്നു. അതിന്റെ സംക്ഷിപ്തമാണ് ഈ മേൽക്കൂർത്ത്]-നേവലുകൾ! നോവലുകൾ!! അവ തന്നെ എവിടെ നോക്കിയാലും. വിജ്ഞാനശാഖകളെല്ലാം അവഗണിക്കപ്പെട്ടിരിക്കുകയാണ്.

മറ്റു പുസ്തകങ്ങൾ ആക്കം വേണമെന്നിട്ടാണോ? അല്ല, കിട്ടാത്തതിട്ടാണ്. എന്നാൽ അത്തരം പുസ്തകങ്ങൾ ജിജ്ഞാസുക്കൾക്ക് അഭിഗ്രന്ഥാക്കിത്തീർക്കണമെന്ന് ജോഫ് റെ വില്യംസിനു തോന്നിയതിന്റെ ഫലമായിട്ടാണ് ഹോം യൂണിവേഴ്സിറ്റി ലൈബ്രറി സ്ഥാപിക്കപ്പെട്ടത്. ഇംഗ്ലണ്ടിലുള്ളതാവാം ആദ്യം അവയ്ക്ക് യൂറോപ്പിലും അമേരിക്കയിലും ഉണ്ടായിരുന്നില്ല. അതുകൊണ്ട് അദ്ദേഹം നിശ്ചയിച്ചു, ഒരു ലഘുഗ്രന്ഥാവലി രചിക്കാൻ ഇംഗ്ലണ്ടിലെ വായനക്കാർക്കു നേരെയും ഒപ്പം എത്തിക്കാൻ. സാധാരണ വായനക്കാർക്കു മനസ്സിലാകുന്ന മട്ടിലായിരിക്കണം രചന; അതേ സമയം പണ്ഡിതന്മാരിൽ വ്യക്തിമതിക്കു നേരെയും. പുസ്തകങ്ങൾ പുറമേ കണ്ടാൽ ഒരേ മാതിരിയാവണം. എന്നാൽ പേജുകൾ അല്പാല്പം വ്യത്യാസപ്പെടുന്നതുകൊണ്ട് ദോഷവുമില്ല. ഇങ്ങനെ അദ്ദേഹം തീരുമാനിച്ചു. ഇതിനെപ്പറ്റി ആലോചനകൾ നടന്നുകൊണ്ടിരിക്കുമ്പോൾ സർ ഹോം ഗോർഡൻ ഈ ഉദ്യമത്തിൽ പങ്കുചേർന്നു. അങ്ങനെ സ്ഥാപനം ഒരുവിധം ഉണ്ടായി.

വിജ്ഞാനസാമ്രാജ്യം സൗകര്യത്തിനു വേണ്ടി അഞ്ചുവിഭാഗങ്ങളായി വേർതിരിക്കപ്പെട്ടു-1) ചരിത്രം, (2) ഭൗതികശാസ്ത്രം, (3) സമുദായശാസ്ത്രം, രാജ്യതന്ത്രം, ധനതത്വശാസ്ത്രം എന്നിവ, (4) സാഹിത്യവും കലയും, (5) മതവും തത്ത്വചിന്തയും, ഒന്നാം മത്തെ ഗ്രന്ഥശതം എല്ലാ ഘടകങ്ങളിലും കഴിയുന്നത്ര ഉദ്ധ്യമായി വ്യാപിച്ചിരിക്കുന്നു. എന്നതായിരുന്നു ലക്ഷ്യം. ഓരോ വിഭാഗത്തിനും ഓരോ പ്രത്യേകനിറത്തിലുള്ള തൂണി ആവരണമായി തിരഞ്ഞെടുക്കപ്പെട്ടു. ജെ. ആർ. മർട്ടിൻ-സൻ ഭൗതികശാസ്ത്രത്തിന്റെ പ്രസാധകത്വം ഏറ്റെടുത്തു. ഗിൽബർട്ട് മറേ ശാസ്ത്രചൈതന്യമുള്ള ഭാഗത്തിന്റെ ചുമതല വഹിക്കുമെന്ന് സമ്മതിച്ചു.

വലിക്കായി നിസ്സലമായ അനുമാദനങ്ങളുടെ ഒരു കൂമ്പാരത്തെ വന്നുചേർന്നു - ക്യാൻറൻബറിയിലെ ആർച്ചുവിഷപ്പ്, യോക്കിലെ ആർച്ചുവിഷപ്പ്, പ്രധാനമന്ത്രി (ബാർഡ് വിൻ) വിദ്യാഭ്യാസവേർഡിന്റെ അഭ്യക്ഷൻ ലായിഡ് ജോർജ്, ഡീൻ ഇൻജ്, ഇങ്ങനെ ബർണാഡ്ഷാ ഉൾപ്പെടെ പലരിലുനിന്നു. ഷായുടെ പോസ്റ്റ്കാർഡിൽ ഇങ്ങനെ കറിച്ചിരുന്നു. 'എനിക്ക് അറിയാവുന്നതിൽവെച്ച് ക്രമീകരണത്തിലും നിർമ്മിതിയിലും ഉത്തമമായ ഒരു പരമ്പരയാണ് ഹോം യൂണിവേഴ്സിറ്റി ഗ്രന്ഥാവലി. ഞാൻ വിദ്യാലയത്തിൽ പോവുകയും അവിടെ വെച്ച്, സോപമാരോ, സാമ്പത്തോ ആയ ഏതെങ്കിലും പഠിക്കുന്നതിൽനിന്നും തടയപ്പെടുകയും ചെയ്തിരുന്ന കാലത്തു് തീരെ പഠിതൃക്തമായിക്കിടന്ന ഏന്റെ സ്വന്തം പഠനത്തെത്തന്നെ അതു് വളരെ തുണച്ചിട്ടുണ്ടു്.'

നാലിഫാക്സ് പ്രഭു എഴുതി:-

'സെക്കൻഡറി വിദ്യാലയങ്ങളാകട്ടെ വിദ്യാഭ്യാസം അവസാനിപ്പിക്കുന്നതിനു നിർബന്ധിതരാകുന്നവരുടെ കഴിവിൽ സർവകലാശാലാടിസ്ഥാനത്തിലുള്ള പരിശീലനത്തെ എത്തിച്ചുകൊടുക്കുക-അതാണ് ഞാൻ ധരിച്ച പ്രകാരം ഹോം യൂണിവേഴ്സിറ്റി ലൈബ്രറി സാധിച്ചുകൊണ്ടിരിക്കുന്നതു്.'

അഞ്ചു വർഷത്തിൻ ശേഷം ഓക്സ്ഫോർഡ് സർവ്വകലാശാലയെന്ന ഹോം യൂണിവേഴ്സിറ്റി ഗ്രന്ഥാവലിയെ നിഖനിച്ചു നന്നാക്കുന്ന ലാഭം സ്വയം ഏറ്റെടുത്തു. യുദ്ധകാലത്തു് നിർമ്മാണത്തെ തടഞ്ഞു നിർത്തിയ ബഹുമുഖങ്ങളായ വിഷയങ്ങളെ അവഗണിച്ചുകൊണ്ടു്, വാർഷികവില്പന മുന്നിട്ടോയായി വളന്നു, ആക്സ്ഫോർഡ് സർവ

കലാശാല മുദ്രണാലയത്തിന്റെ വിശ്വാസ്യതയായ വിതരണപദ്ധതിയിൽ ഗ്രന്ഥാവലി അടിയുറച്ചുകഴിഞ്ഞുതോടെ, ഭാഷാന്തരീകരണാവകാശത്തിനു് തെക്കേ അറ്റമിടുകയും യൂറോപ്പുഖണ്ഡത്തിലും അപൂർവ്വമായ ലോകാരംഭ സംഭാരമായിരിക്കുന്നു.

ഇന്നും ഇതിന്റെ പ്രസാധകനായിക്കഴിയുന്ന പ്രൊ: ഗിൽബർട്ട് മേറ മാത്രമാണു് ഹോം യൂണിവേഴ്സിറ്റി ഗ്രന്ഥാവലിയോടു് അതിന്റെ ആരംഭത്തോടു തുടർച്ചയായി ബന്ധം പുലർത്തിവരുന്ന ഒരേ വ്യക്തി. സർ ജെ. ആർ. തോസന്റെ നിർദ്ദേശശേഷം പ്രൊ: ജൂലിയൻ ഹക്സ്ലി ശാസ്ത്രപക്ഷിന്റെ പ്രസാധകൻ ആയിത്തീർന്നു. അദ്ദേഹവും അനന്തരഗാമിയായ ഹെൻറി ടി സാർഡും നരിഷ്കാർത്തമായ പൊതുക്കാര്യങ്ങളോടൊക്കെയായി വേർപിരിഞ്ഞുപോയിട്ടു് ഇന്നു്, പ്രൊ. ജി. ആർ. ഡി. ബീയറാണു് ശാസ്ത്രപക്ഷിന്റെ പ്രസാധകത്വം വഹിക്കുന്നതു്. ഇടക്കാലത്തു് ഓറിയൻ കോളേജിന്റെ പ്രൊവോസ്റ്റായി ആക്സ്ഫോർഡിൽ തിരിച്ചെത്തിയ ഡാ. ജി. എൻ. ക്ലാക്ക് ചരിത്രപ്രസാധകത്വം, സപീകരിച്ചു. ബ്രിട്ടിഷ് സഹപ്രവർത്തകന്മാരുമായി കൂടിയൊലോചിച്ചു പ്രവർത്തിക്കുന്ന യുനെസ്കോയുടെ പ്രസാധകസമിതി പ്രൊ. ജോൺ ഹുർട്ടൺ (ശാസ്ത്രം), പ്രൊ. ഹെഡർഡ് മംഫോർഡ് ജോൺസ് (സാഹിത്യം), പ്രൊ. ഡബ്ബ്ലിയു. എൽ. ലാൻജെർ (ചരിത്രം) എന്നിവരായ രൂപീകൃതമായി.

ഒരേ കീഴ്തിങ്ങിനു ഒരു പുസ്തകം എന്ന താരിപ്പു് ഇനി ലഭിക്കുകയും മടങ്ങിവരികയില്ലെങ്കിലും ഹോം യൂണിവേഴ്സിറ്റി ലൈബ്രറിക്ക് അതിപ്രധാനമായ ഒരു കത്തവ്യമുണ്ടു്. ഭൗതികവാദത്തിന്റെയും സിനി

നല്ല 25 പുസ്തകങ്ങൾ

(നാഷണൽ ബുക്ക്സ്റ്റാൾ)

1. ഗീതാഞ്ജലി—ഓഗ്നേറ്റിന്റെ വിശ്വവിഖ്യാതഗ്രന്ഥത്തിന്റെ രൂ. ണ. സ. മനോഹരമായ മലയാള ഗദ്യപരിഭാഷ. മനോഹരമായ അനവധി ചിത്രങ്ങളോടുകൂടിയ ലൈബ്രറിപ്പതിപ്പ് 2 0 0
2. ചെറുകഥാപ്രസ്ഥാനം—മുഴുവൻ വിഷയത്തെപ്പറ്റിയുള്ള ഏക ലക്ഷണ ഗ്രന്ഥം. by എം. പി. ചോൾ എം. എ. 2 0 0
3. പ്രധാനമന്ത്രി—കേരളവേദവിന്റെ ഏറ്റവും പുതിയ രാഷ്ട്രീയ നാടകം 1 8 0
4. സോഷ്യലിസം—സോഷ്യലിസത്തെപ്പറ്റി സമഗ്രമായി പഠിക്കാൻ ഇതു പററിയ മറ്റൊരു ഗ്രന്ഥം മലയാളത്തിലില്ല. ഗ്രന്ഥകർത്താവ്: സി. ജെ. തോമസ് ബി. എ. ബി. എൽ. 1 4 0
5. മതവും കമ്മ്യൂണിസവും—സി. ജെ. തോമസിന്റെ മറ്റൊരു വിശിഷ്ട ഗ്രന്ഥം. 1 8 0
6. തകഴിയുടെ കഥകൾ—“പട്ടാളക്കാമൻ” ഉൾപ്പെടെ തകഴിയുടെ മികച്ച എട്ടുകഥകളുടെ സമാഹാരം. 1 4 0
7. കാത്രുകഥകൾ—മലയാളത്തിലെ ഏറ്റവും നല്ല കഥാസമാഹാരങ്ങളിൽ ഒന്ന്. 1 4 0
8. അസ്ട്രോളജർ—കാത്രറിന്റെ പുതിയ കഥാഗ്രന്ഥം. ഒന്നാമതും രണ്ടാമതും കഥകൾ. 1 0 0
9. അപ്പുപ്പൻ—കാത്രറിന്റെ നാടകം. 0 14 0
10. എലിവാണം—“ഡീസി”യുടെ പതിനാറു രാഷ്ട്രീയ വിനോദ ലേഖനങ്ങൾ. 1 4 0
11. മിന്നൽക്കൊടി—ഗ്രാമീണ ജീവിതത്തെ ശ്രദ്ധയോടെ ചിത്രീകരിക്കുന്ന 9 കഥകൾ by കെ. എം. തേവര. 1 0 0
12. മഴക്കാടുകൾ—മുട്ടത്തുവക്കിയുടെ, കച്ചാസൗന്ദര്യം തുളുമ്പുന്ന 8 ചെറുകഥകൾ. 1 0 0
13. എന്റെ നാടുകടത്തൽ—സ്വദേശാഭിമാനി രാമകൃഷ്ണപിള്ള എഴുതിയത്. പുതിയ പതിപ്പ് 2 0 0
14. എട്ടുപ്രേമകഥകൾ—വി. സി. ചാക്കോ എം. എ. 1 8 0
15. പ്രേമവിപ്ലവം—(നാടകം) പൊൻകുന്നം വർഗ്ഗം 1 0 0
16. നാടകകൃത്ത്—(വിനോദനാടകം) കേരളവേദം 1 0 0
17. ചോയതലമുറ—സി. നാരായണപിള്ള എഴുതിയിട്ടുള്ള ഉള്ളിലുള്ള 9 തൂലികാചിത്രങ്ങൾ 1 4 0

18. പുരോഗമനസാഹിത്യം എന്തിന്?—മുണ്ടശ്ശേരി, കുറുപ്പുഴ, പോര, ചങ്ങമ്പുഴ, ഗുപ്തൻനായർ തുടങ്ങിയവർ	രൂ. അ. സ.
	1 4 0
19. ഇ. വി. സ് മരണകൾ—(2 ഭാഗങ്ങൾ)	8 8 0
20. പാലകദീപിക—എസ്. എ. പിള്ള.	1 4 0
21. ഇന്ത്യൻ വസ്ത്ര പലഹാരങ്ങൾ—	1 4 0
22. പ്രസിഡണ്ടു കമ്മിറ്റി—പി. കെ. രാജരാജവർമ്മയുടെ ഫലിത ലേഖനങ്ങൾ	1 4 0
23. ഓർമ്മക്കുറിപ്പ്—ബഷീറിന്റെ, കൈവിലങ്ങു, അമ്മ, പോലീ സുകാരന്റെ കേൾ തുടങ്ങിയ കഥകൾ	1 4 0
24. അനൗപരതിയിലുള്ള ക്ഷണം—അബ്ദുസാദിന്റെ നാടക ത്തിന്റെ പരിഭാഷ	0 12 0
25. അഞ്ചു ചിത്രകഥകൾ—	1 0 0

കൂടാതെ മറ്റു 1200 പുസ്തകങ്ങളും

മലയ്ക്കുള്ളിൽ ഇപ്പോൾ ലഭിക്കാവുന്ന പ്രധാനപ്പെട്ട 1200 ഇനം പുസ്തകങ്ങളും ഇവിടെ ലഭിക്കുന്നതാണ്.

ഗ്രന്ഥശാലകൾക്ക് ആകർഷണീയമായ കമ്മീഷൻ നൽകും.

നാഷണൽ ബുക്ക് സ്റ്റാൾ

കുളരിക്കൽ ബസാർ, കോട്ടയം.

വായനശാലകൾക്ക്

അവശ്യം വേണ്ട അധികൃതഗ്രന്ഥങ്ങൾ:-

ഗ്രന്ഥശാലാമാസവൽ	5	0	0
ഗ്രന്ഥാലയദീപിക	0	8	0
Libraries & Mass Education	1	8	0
Moral & Religious Education	0	12	0
Library Movement in Travancore	0	8	0
ലൈബ്രേറിയൻ	0	4	0
വയോജനവിദ്യാഭ്യാസം	0	6	0

മറ്റൊല്ലാത്തതും പുസ്തകങ്ങളും ഉണ്ടു്. കൂടുതൽ തുകയ്ക്കു് ഒരുമിച്ചെടുക്കുന്ന ചെങ്കും നല്ല കമ്മീഷൻ കിട്ടാ.

മാനേജർ,

ശ്രീ നരസിംഹവിചാസം ബുക്ക് ഡിപ്പോ,

തൂറൂർ A. O കത്തിയത്തോടു് P. O.

ലഘുനിരൂപ ണങ്ങൾ

എസ്. ജി.

൧. ചിത്ര-ഒരു സംഭാഷണഗാനം-

ആനക്കുട്ടൻ. പ്രസാധകൻ തിരുവാർപ്പ
ബാലകൃഷ്ണൻനായർ വില 12 അണ

നാടൻ പാട്ടുകൾ സാഹിത്യഭംഗിയോടുകൂ
ടി ഇക്കാലത്തു വളരെ മുതക്കം പേരെ എ
ഴുതാവുള്ള. നാടൻ പാട്ടുകൾ ഇന്നുണ്ടാകുന്ന
ഒരുക്കിൽ ചില നാൽക്കവലയിലും ചെന്ന
സ്ഥലത്തും നിന്ന് പാടിക്കേൾപ്പിച്ചു കാ
ൽമാറാൻ തക്കപ്രായത്തിലാണെന്നാവാൻ.
അവയെ സാഹിത്യമായി അവ എഴുതിയവർ
പോലും കണക്കാക്കുമെന്ന് തോന്നുന്നില്ല.

ഈ ചിത്ര ഒരു നാടൻ പാട്ടാണ്. എ
ന്നാൽ ഒന്നാംതരം സാഹിത്യമാണ്. ചി
ത്രയും തമ്പുരാട്ടിയും കൂടിയുള്ള സംഭാഷണ
ങ്ങളായി ഒരു കഥമുഖൻ വെളിയാക്കപ്പെ
ട്ടിരിക്കുന്നു. "ജീവിതത്തിന്റെ ഉച്ചവും നീല

വുമായ ഒരു വിഭിന്നപദവിയിൽനിന്നും
സൗഹൃദത്തിന്റെ നിരന്തരലേക്കിറങ്ങിനി
ന്നുകൊണ്ടു് അവയെക്കുറിച്ച് പരിചിതമായ
കാഴ്ചപ്പാടിന്റെ നടുത്തു നിൽക്കുന്ന ജീവിതവി
ശദീകരണമാണ് ഈ ഗാനനടകത്തി
ന്റെ ജീവൻ. ജീവിതത്തിന്റെ ബാഹ്യമാ
ടിയിൽമാത്രം ഭ്രമിക്കുന്ന തമ്പുരാട്ടിയുടെ പ്ര
ശ്നാവലിയിലും ലളിതവും സുഖപ്രദമായ എ
ളിയ പരിചയങ്ങളിൽനിന്നു അനഭാവസി
ലമായ ചിന്തയുടെ പ്രത്യുത്തരങ്ങളും ഏറെ
യും തന്മയതന്ത്രങ്ങളെ കവി തൊടുത്തിട്ടു
ത്തിരിക്കുന്നു"

നവീന സംസ്കാരത്തിന്റെ 'കറ വിടിച്ച
സന്മാർഗ്ഗമുള്ളതല്ലെ അപലംബിച്ചുകൊ
ണ്ടാണ് തമ്പുരാട്ടിയുടെ പോയ്ക്കുടലും.

അപരിചയമായ ഗ്രാമീണ സംസ്കാരത്തി
ന്റെ പ്രജ്ഞാഹീനമായ പ്രത്യുത്തരങ്ങളാ
ണ് ചിന്തയുടെ. ഇതാ നോക്കുക.

"തന്നത്താൻ പോകുവാൻ പേടിയില്ലേ?-
പേടിക്കുന്നെന്തുള്ളതമ്പുരാട്ടി

* * * *

വേറെ നിനക്കാരാൻ വേഴ്ചയുണ്ടോ
ഇല്ലില്ലേ തന്നെ കഴുത്തുവിതും.

* * * *

അച്ഛികളുണ്ടിടണെത്തന്നേം
നാണമായില്ലേ നിനക്കു ചിന്ത?
ആർപ്പം കരവയും കേട്ടുതന്നേം
അടിയനു സഭാമായിരുന്നേ?

ഇങ്ങനെയൊണ് ആ ഒരു മാന്ദന്യങ്ങള
ളും ചോദ്യോത്തരങ്ങളിൽകൂടി ആവിഷ്കൃ
തമാകുന്നത്. ലാളിത്യവും സാഹാവികത
യും മാത്രമല്ല സുഷ്ണമായ നിരീക്ഷണവും
ബോധപൂർവ്വമായ കലാകർമ്മാവലക്ഷ
ണവും ഈ കൃതിയുടെ പ്രത്യേകതകളാണ്.
ഇതിന് ശ്രീമതി കേ. നിയർ ചീനാക്ഷി

അമ്മയുടെ അവകാശിക മനോഹരവും ചന്ദ്രനിയവും ആയിട്ടുണ്ട്.

൨. ആദർശധാരാ-അഥവാ മഹാത്മാഗാന്ധി-- മൗനം കർത്താ വിദ്വാൻ എ. സി. ഗോപാലപിള്ള ചെങ്ങന്നൂർ വില രൂപ 1. ലൈബ്രറി പതിപ്പ് രൂപ 2.

പത്തുഖണ്ഡങ്ങളിലായി മഹാത്മാഗാന്ധിയുടെ ചരിതത്തെ ആഖ്യാനം ചെയ്തിരിക്കുകയാണ് കവി. വള്ളത്തോൾ 'എന്റെ ഗുരുനാഥൻ' എന്ന കവിതയിൽ "ക്രിസ്തു ദൈവന്റെ പരിത്യാഗശീലവും സാക്ഷാൽ കൃഷ്ണനാം ഭഗവാന്റെ ധർമ്മദർശനവും എന്ന വരികളിലൂടെ പ്രകടിപ്പിച്ചിരിക്കുന്ന ആശ്യാത്മതത്തെ ഒന്നാംഖണ്ഡത്തിൽ കവി കുറേക്കൂടി വിസ്തരിച്ച് ഉപപാദിച്ചിട്ടുണ്ട്. സകല അവതാരങ്ങളുടെയും സമന്വയമായി ഗാന്ധിജിയെ അദ്ദേഹം കാണുന്നു. എങ്കിലും അവതാരപുരുഷനായ ഗാന്ധിജിയും തമ്മിലുള്ള സാമ്യത്തെ നിസ്സാരങ്ങളായ ഹാസ്യസംഭവങ്ങളിൽ കൂടി കൊണ്ടുവന്നു ഘടിപ്പിക്കുക ഒരു കേമമായ കവി കർമ്മമല്ല. ഉദാ:-

മുൻതാമസം നയ്യുടവടനല്ലു-കുണ്ടാൻ
മുൻ താനാണി യേതുവിനേററുതും
മുൻ താനാണു ഗാന്ധിക്കു മേറു ഹാ
മുൻ പേക്കു വിശ്വേഗമൊരേവിധം

അതുപോലെ നാഥുരമിനെ വ്യാധവീരനായും മറ്റും അധ്യവസ്ഥയും ചെയ്യുന്നതും നവീനചിന്തയ്ക്കും രോചകമായിത്തീരുകയില്ല. ഇനി തുടർന്നുള്ള ഏതാനും ഖണ്ഡങ്ങളിൽ ഗാന്ധിജിയുടെ ചരമവും ചരമാനന്ദസംഭവങ്ങളുടെ സംഘോഷവുമാണ് നാം കേൾക്കുന്നത്. ബിർളാമന്ദിരത്തെ ഒരു പൂണ്യസ്മാരകജ്ജിതമന്ദിരമായി അദ്ദേഹം കാണുന്നു. ഗാന്ധിജിയുടെ താമസം കൊണ്ടു

പ്രായിരുണെങ്കിൽ ആഗാഖാൻ കൊട്ടാരവും ബിർളാമന്ദിരവും ചരിത്രത്തിൽ എന്താകുമായിരുന്നു എന്ന് കണ്ടറിയാണം. ഗാന്ധിജിയുടെ പാദസ്പർശംകൊണ്ട് ആ താമസകേന്ദ്രങ്ങൾപോലും താപസകേന്ദ്രങ്ങളായി മാറി! പാക്കു അവയെക്കുറിച്ച് ഇതുവളരെ പറയാനുണ്ടോ?

'ചിതാസ്മ' എന്ന ഏഴാഖണ്ഡം കേവലം കവിതാശൃംഗാരമായിട്ടുണ്ട്. ഭൂമിശാസ്ത്രം പാട്ടായിട്ട് എഴുതി പഠിപ്പിക്കുന്നവർക്കു യോജിച്ച മട്ടിലാണ് ചിതാസ്മംകൊണ്ടു മക്കിയ നദികളുടെ പേരുകളും മറ്റും പറഞ്ഞിരിക്കുന്നത്. ഉദാ:-

കൽക്കട്ടായിൽ ബാറക്പുരിൽ ഗംഗാ-
ജലാതനിൽ
കവേരിയിലമ്മാൾ ജോലുട്ട:-
ശ്രീംഗത്തിൽ
റാവൂർ, പുരി, മൈസൂർ ആജ്മീർ-
ഗ്വാളിയർ പിന്നിൽ:ഡാർ
സാങ്കേതം, ഡേര, ഹരിദാശം ഗയാകാശി
ഈ വിശിഷ്ടദേശങ്ങളിൽ സ്മാപനം ചെയ്ത

ഇതുകൊണ്ടുമായില്ല. കവി നമ്പൂർത്തുമായ വിവരണമെന്ന നൽകുന്നു. ഭാവിയിലെ ചരിത്രകാരൻ സൂക്ഷ്മവിവരങ്ങൾക്കു വേണ്ടി ബുദ്ധിമുട്ടേണ്ടിവരുകയില്ല.

"കററച്ചുക്കോണത്തുമെത്തിനേര:-
രാത്രിയായി
സിററിമേയർ ശ്രീ വരദരാജൻനായർ
വന്നു"

ഇങ്ങനെ കാശ്മീരിലാതെ ഉത്തരം പേരും പറയുന്നത് കാവ്യത്തെ നശിപ്പിക്കുകയാണെന്ന് ഒരു കവി അറിയാത്തതെന്താണാവോ? തന്നെയുമല്ല. വൃത്തങ്ങളിൽ ഒതുങ്ങി നിൽക്കു

ൻ ആ പേരുകൾ നട്ടെല്ലു വളച്ചതിൽക്കുന്ന കാഴ്ചയ്ക്കാണ് ഭയനിയം. ജർവീൽ ഇറവിനും ഗോട്സേ, ഗോട്ടസനും ചിലപ്പോൾ ഗോട്ടസയും ആയിപ്പോകുന്നു. മൗണ്ടുവൊററനും മാധവമേനോനും മറ്റും വലിയ അററകററം പററിയിട്ടില്ല. ഏതായാലും തൽക്കാലപ്രാധാന്യമുള്ള ഉമ്മാതിരി കയ്യുക്കളെ കവിതയിലാക്കുമ്പോൾ ഒരു ഉൽസവപ്പാട്ടിന്റെ രൂപ വന്നുപോകുന്നു. 'ആദർശധാര' എന്ന പേരുള്ള ഒരു പുസ്തകത്തിൽ മഹാത്മജിയുടെ ആദർശങ്ങളെയും ജീവിതവിശുദ്ധിയേയും പററി കൂടുതൽ ഉപപാദിക്കാമായിരുന്നു. അദ്ദേഹം മരിച്ചതിനു ശേഷം ജനങ്ങൾ പ്രകടിപ്പിച്ച ഉത്സാഹപ്രഹർഷത്തിന് അതിനോടു താല്പര്യപ്പെടുത്തുമ്പോൾ എത്ര നിസ്സാരമായ ഒരു സ്ഥാനമുണ്ടാകുമ്പോൾ. ഏതായാലും ഒന്നു പറയണം. ഇത് സംധാരണക്കാരടെ അനുവാചനത്തിനു മാത്രമേ കരുതപ്പെട്ടിട്ടുള്ളൂ എങ്കിൽ ഈ ഉദ്യമം നന്നു്. അവർക്കു് ഇതു് അദ്ധ്യാത്മ പ്രഭിപ്രമായിത്തന്നെ തീർന്നാക്കാം. പക്ഷെ 'അത്യുത്തമമായ വസ്തുവികാരം'കൊണ്ടു മാത്രം ഒരു കൃതി ഉത്സാഹസാധിച്ചുമായി തീരുകയില്ലെന്നുള്ളതിനു് ഈ ഗ്രന്ഥം തെളിവാണ്.

ഈ ഗ്രന്ഥത്തിനു് ശ്രീ. എൻ. ഗോപാലപിള്ള എം. എ; ബി. പത്മനാഭപിള്ള എം. എ. മുതലായവരുടെ പ്രോത്സാഹകമായ അവതാരികകൾ ഉണ്ടു്.

൩. കൂസുമാർച്ചന-ഗ്രന്ഥകർത്താ എൻ. കെ. ദാമോദരൻ ബി. എ. ബി. എൽ. അക്കൗണ്ടു് ആഫീസ്, തിരുവനന്തപുരം വില്വരൂപാ 1.

ഭാവപ്രധാനങ്ങളായ 18 ലഘു കവനങ്ങളുടെ സമാഹാരമാണു് ഈ പുസ്തകം. ഇ

ന്നു് ഭാവനാസമ്പന്നനായ ഒരാൾ കവിതയോ കഥയോ പേറിക്കൊണ്ടു് സാഹിത്യരംഗത്തിലേക്കു വരുമ്പോൾ "ഏതു ചേരിയിൽ"? എന്ന മുട്ടു ചോദ്യവുമായി മുനിട്ടുവരുന്ന കുറച്ചൊക്കുണ്ടു്. ശ്രീ. എൻ. കെ. ദാമോദരൻ, ആ ചോദ്യം കേട്ടു പരിഭ്രമിക്കുന്ന ഒരാളല്ല. ഒരു കക്ഷിയിലും പടാഭതകാൽ പായാൻ അദ്ദേഹത്തിനറിയാം. ജീവതപ്രശ്നങ്ങളെ പരാമർശിച്ചാലും ഇല്ലെങ്കിലും തന്റെ കവിതയിലൂടെ കലാനിഷ്ഠമായ ആ നന്ദ പ്രദാനം ചെയ്യണമെന്ന അദ്ദേഹത്തിനു മോഹമുള്ളു. അദ്ദേഹം ചെയ്യുന്നുണ്ടു്. തികച്ചും വിജയകരമായി ചെയ്യുന്നുണ്ടു്. വിചാരമധുരങ്ങളായ പ്രണയഭാവങ്ങളും ധർമ്മദീപ്തങ്ങളായ ദയുരഭാവനകളും ഈ കവിതകളിൽ ഉടനീളം കാണാം. ആത്മസംയമനത്തെയും ആദർശസംഹൃദ്യതയേയും ലക്ഷ്യമാക്കുന്നു, അദ്ദേഹത്തിന്റെ പ്രേമഗാനങ്ങൾ. ഉമ്മരൂഃഘലവും മാംസനിബലപുമായ വികാരവിപ്ലവങ്ങൾ അവയിലെങ്ങും ഇല്ല. എന്നാലും നമ്മുടെ ഹൃദയത്തിന്റെ നേരിയതന്ത്രികളെ അവ മീട്ടുന്നു. കസുമാർച്ചന, ആത്മസമർപ്പണം, മുഗ്ദ്ധ ഈ കവിതകളിൽ ഏതിൽ നിന്നെങ്കിലും ഉദാഹരണങ്ങൾ എടുത്തു കാണിക്കാം.

"എന്തിനു ഹൃദയമേ, സന്തപിക്കുന്നതി-
പ്പോൾ
വന്ന സന്ദർഭം വീ കൈവെടിഞ്ഞതല്ല?"

എന്നിങ്ങനെ ആരംഭിക്കുന്ന മുഗ്ദ്ധയുടെ വിചാരങ്ങൾ മുഗ്ദ്ധാസഹജമായ ശാഖീനതയോടെ കവിയും വർണ്ണിക്കുന്നു.

"അമ്മുഖത്തെത്തന്നു നോക്കാൻ വെമ്പുക
യാണെന്നാലും
എന്മിഴി താഴെയങ്ങു തറഞ്ഞുപോയി
ആയിരം കാൽമെനിക്കോതുവാണു പക്ഷേ
ഞാനെന്തുകലയും നാവു ചലിക്കില്ല.
നായ"

കെട്ടിപ്പിടിച്ചുനിൽക്കും വൃക്ഷവൃതകളെ-
ന്റെ മട്ടകളൊന്നും പൂവാൽ ചിരി-
പ്പോൾ

മുഗ്ദ്ധയുടെ പ്രതീക്ഷകളും മധുരവദന
കളും അദ്ദേഹം എത്രദേഹിയായി വർണ്ണിച്ചി-
രിക്കുന്നു. ശ്രംഗാമരത്താഴപ്പാലെ കരണം
ഭക്തി മുതലായ രസങ്ങളും അദ്ദേഹം വേണ്ട
ദിക്കിൽ വേണ്ടപോലെ ഉപപയോഗിച്ചിട്ടുണ്ട്.
ഓരോ ഭാവത്തിനും ഉതകുന്ന അനന്തരീക്ഷം
അഗ്രാമായി സൃഷ്ടിക്കാൻ അദ്ദേഹത്തിനു
സാധിക്കുന്നു. ക്രിസ്തുപ്രതിമയുടെ മുമ്പിൽ
നിൽക്കുന്ന ഭക്തയുടെ ഭാഗം കവി വർണ്ണി-
ക്കുന്നതുകൂടി ഉദ്ധരിക്കട്ടെ.

ബഹളമില്ലാർഭാടമില്ലവിടം
കറയററശാന്തിതൻ ഭക്തീരംഗം
പകലത്തെ ജോലികൾ തീർത്തശേഷം
പ്രണമിച്ചു സൂര്യനലകടവിക
പരിതൃപ്തിപൂണ്ട പതംഗജാലം
സ്തുതിഗീതിപൂർവകം കൂടണഞ്ഞു."

ഇങ്ങനെ നേരിയ നേരിയ വരകളാൽ ആ
പരമസൂക്തി വാണരുളുന്ന തുടക്കാവിളി
ന്റെ പശ്ചാത്തലത്തെ വർണ്ണിച്ചിട്ട് കവി
നമ്മെ ആരൂപം കാട്ടുന്നു,

നവഭിപകാന്തിയിൽ കാണുമാറായ്
കുലിശിന്മേൽ തുങ്ങുളി വ്യൂരൂപം
പരമ നിശിതമാം മുരുകിയിട
മിയലും തടിയ മന്ദാർഹശീർഷം
ഒരു വശം ചാഞ്ഞു കിടന്നിടത്തു
പനിചീർ മലർചാലലസമായി.

എത്ര അനാർഭാടമായി കവി: നമ്മുടെ ഏട
യത്തിൽ ഭക്തി ഉയർത്തുന്നു പുനർനോക്കുക.

ഈ വിധത്തിൽ അനേകം മനോഹരഭാ-
ഗങ്ങൾ ഇതിൽനിന്നുദ്ധരിക്കാനുണ്ട് മധുര-
മായ പദവിന്യാസംകൊണ്ടും മനോഹരമായ
ഭാവനകൾകൊണ്ടും മനോരഞ്ജിതമായ ഇഴ-
കാവ്യസമരംമെത്തക്കുറിച്ചു എനിക്ക് പ്ര-
ശംസയല്ലാതെ മഹാനന്ദം നൽകാനില്ല.

***** ഹാസ്യം! ഫലിതം! ചിരി!*****

ശ്രീ പി. കെ. രാജരാജ മമ്മ എം. എ-യുടെ
ഫലിതസമ്പൂർണ്ണമായ മറൊരു ഹാസ്യഗ്രന്ഥം

"പ്രസിഡണ്ടു് കഞ്ചി"

"പഞ്ചമനവനം കഞ്ചിയമ്മയ്ക്കു്" എന്ന ഫലിതഗ്രന്ഥത്തിലെ "കഞ്ചി-
യമ്മ" അഖിലകേരളകാല്യാണം ആ. പ്രസിഡണ്ടായി പൊതുസേവനം നട-
ത്തുന്ന ഹാസ്യകേന്ദ്രം! വില രൂപാ രണ്ടനാൽ (പ്രസാധകൻ: ജി എൻ.
എം. പിള്ള ബി. എ.)

കിട്ടുന്ന സ്ഥലം:-

- നാഷണൽ ബുക്ക്സ്റ്റാൾ: കളരിക്കൽ ബസ്സ്റ്റാൻ, കോട്ടയം.
- കെ. ആർ. ബ്രദേർസ്, കോഴിക്കോട്ട്.
- എസ്സ്. എച്ച്. ബുക്ക്ഡിപ്പോ, ചങ്ങനാശ്ശേരി.
- ജി. എൻ. എം. പിള്ള ബി. എ., ഗോപുരത്തിങ്കൽ, ചങ്ങനാശ്ശേരി.

പുസ്തകം വി. പി. ആയി അയയ്ക്കുന്നതാണ്. (വി. പി. ചാർജ്ജ്
പറമെ) ഉടൻ ആവശ്യപ്പെടുവിൻ.

சேரமான்னைப்

பற்றிய ஒரு

தொகை நூல் *

★

by

RAO SAHIB : M. RAGHAVA IYANGAR.

PROFESSOR OF TAMIL

TRAVANCORE UNIVERSITY

திருவிதாங்கூர்ச் சர்வகலா சாலையில் தமிழ்ப் பேராசிரியராக நான் நியமிக்கப்பெற்ற பின், தமிழாசாய்ச் சித்துறைக்கு உபகாரப்படக் கூடிய பழைய நூல்கள் சிலவற்றை வெளியிட நேர்ந்தது. அவற்றுள் முக்கியமான இரண்டைப் பற்றி இங்கே குறிப்பிட விரும்புகிறேன். தமிழ் நாட்டை ஆட்சிபுரிந்து வந்த சேர சோழ பாண்டியர் என்ற மூவேந்தர்களில், சேரவேந்தரே முன்னோர் எல்லாராலும் முற்படவைத்துப் புகழப்

பெற்றவர். இதற்குக் காரணம், நாட்டின் விரிவு, வளம், வீரம், தமிழ்ப் மானம், கொடை முதலியனவாகும். இச்செய்தி, தமிழிலச்செய்தங்கள் பலவற்றுலும் தெளியப்பட்டது. ஆனால், இச்சேரர் வரலாறுகளையும் இவரது அருமை பெருமைகளையும் ஓரிடத்தில் வைத்து நோக்கும்படியான கருவியொன்றும் இதுவரை அமையவில்லை. இக்குறை நீங்கவேண்டிச் சேரரைப் பற்றிய சங்ககாலத்துப் பாடல்களைத் தொகுத்துச் “சேரவேந்தர் செய்யுட்கோவை” என்ற பெயருடன் தொகை நூலொன்று யுனிவர்ஸிடி யாரின் அனுமதியின் மேல் என்னால் தொகுத்து வெளியிடப் பட்டுள்ளது. எட்டுத் தொகை, சிலப்பதிகாரம் முதலிய பழந்தமிழ் நூல்களில் உள்ள பாடல்கள் யாவும், இதனில் அடங்கியுள்ளன. இந்நூல்:- (1) பாடல் பெற்ற சேரவேந்தர், (2) பாடிய சேரவேந்தர் (3) சேரவேந்தர் கீளையினர், (4) சேரரின் நாடு நகர் மலை நதி முதலியன, (5) சேரமண்டலப் பகுதிகளை ஆண்ட வேற்றரசர் என்ற ஐந்து பிரிவுகள் கொண்டது. இக்கோவையின் முதல் தொகுதியே இவ்வெளியீடு. இதனுட்கண்ட பாடல்களின் தொகை 341-ஆகும். இப்பாடல்களுக்குக் கருத்துரைகளும், முக்கியமான குறிப்புக்களும் அறுபத்தங்களும் தரப்பட்டுள்ளன.

இனி இந்நூலின் இரண்டாம் பகுதியும், அச்சிடச் சித்தமாயுள்ளது. இது, சங்கத்துக்குப் பிற்காலத்தில்

வாழ்ந்த சேமன்னர்களைப் பற்றி அமைந்ததாகும். இப்பகுதி, அளவில், முன்னதை ஏறக்குறைய ஒத்ததே. இவ்விரண்டார் தொகுதியுள்— (1) பாடிய சேமன்னர், (2) பாடப் பெற்ற சேமன்னர், (3) சேரரின் நாடு நகர், மலை, நதி முதலியன, (4) ஒழிபு என்ற நால்வகைப் பிரிவுகள் உள்ளன.

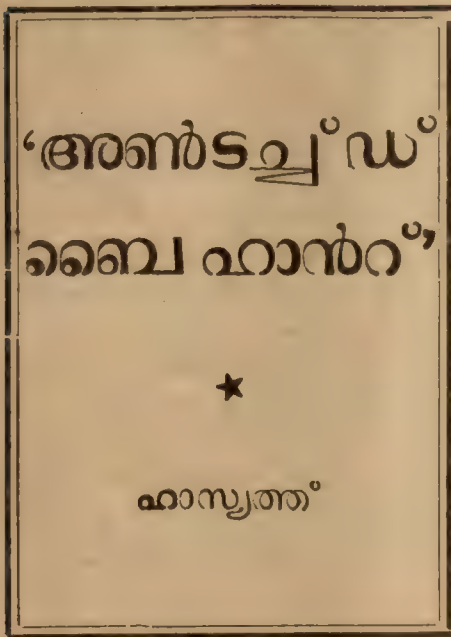
இந்நூலையும், பிற சாதனங்களையும் கொண்டு, திருவாங்கூர்ச் சர்வகலாசாலையில் நான் புரிந்த உபந்யாசங்கள் பலவாகும். அவை தமிழில் எழுதப் பெற்று, அச்சிட்டு வெளியேறும் நிலையில் உள்ளன. தமிழ்மொழியில் அமைந்த அந்நூலை, மலைநாட்டு

அறிஞர் பலரும் அறிதல் அருமையாதலால், ஆங்கிலத்திலும் அக்கட்டுரைகளை மொழிபெயர்ப்பித்து, சர்வகலாசாலையாரின் அனுமதியின் மேல் இப்போது வெளியிட்டுள்ளேன். +

இத்தொகைநூலாலும், என் உபந்யாசங்களாலும் பழைய சேமன்களின் சரித்திரங்கள் மட்டுமன்றி, மலைநாட்டு வழக்க ஒழுக்கங்களையும், வாழ்க்கை வரலாறுகளையும், பழைய நாகரிகங்களையும், நாடு நகரங்கள் முதலிய வற்றின் சிறப்பியல்புகளையும் மலைநாட்டு மக்கள் நன்கறியவும், அறிந்து பெருமை பாராட்டிக் கொள்ளவும் கூடும் என்பதில் ஐயமில்லை.

കളിയും കാഴ്ചവും

‘നഖക്കെട്ടിനു’പകരം ഒന്നാമതൊരു
‘ഹാൻഡ്’! അതവിടെ വന്നതിനു കാരണ
ങ്ങൾ ഒന്നിലധികം! ഇന്ന്, ഈ ദേശീ
യഭരണത്തിലും ഉയർന്ന ഉദ്യോഗത്തിൽ ഉന്തി
യേറിയുറച്ചുകൂടിയിട്ടുള്ള ഒട്ടനേകം പുരുഷ
ത്തലസ്ഥാനങ്ങൾ ഏതൊന്നിന്റെ നിശ്ചി
പിതനുകൊണ്ടു, ഗ്രാമങ്ങളിലെ വെള്ളപ്പൊക്ക
നമുള്ള താണ പാടത്തലകളോട്, പോവി
ന്ദ് എന്നു വിനീതമാക്കി ഭക്ഷിക്കുന്നതിനു പ
കരം “ഗെററട്ട്” എന്നുവെച്ചു പൊട്ടിക്ക
ുന്നുണ്ടോ, ഭക്ഷാഭിമാനത്തിന്റെ വിതാക്ക
ന്മാരേ, തമ്പുരാക്കന്മാരേ, മുൻനിൽത്തിക്കൊ
ണ്ടു നാട്ടിൽ നടക്കുന്ന മാന്വികകർവ്വോലം
തനി ഹൃദയഭാഷയിൽ, കൈരളിയുടെ അനു
വാദവുംകൂടി ആവശ്യപ്പെടാതെ നീക്കം വ
ണ്ണയിക്കുകയും ഭണ്ഡകങ്ങൾപോലെ അടിച്ചു
വിട്ട് ആംഗലഭാഷാനഭിജ്ഞന്മാരെ ഭണ്ഡി
പ്പിക്കുന്നുണ്ടോ, ആ അത്രേ നിയമമാണു ന

മുഖെ ശ്രീരാമലേഖനത്തെയും സാധുവാക്ക
ന്നത്.

ടൺടണ്ണായി ടിന്നുകളിലും വീപ്പുകളിലും
ഡപ്പികളിലും കുപ്പികളിലും എങ്ങിനെയോ
കയറിക്കൂടി വന്നിറങ്ങുന്ന വിവിധഭേദവി
വേദങ്ങളും മേൽപറഞ്ഞ രേഖപ്പെടുത്തുകൊണ്ടു
മെച്ചം നേടുന്നില്ലേ? അതുപോലെ പ്രകൃത
ലേഖനത്തിനും എന്തുതുകൊണ്ടു പാടില്ല? മ
റററുത്തുകൾ കടന്നു പിടിക്കുടിച്ചില്ലാത്ത ഒ
രു പുതിയ പദാർത്ഥം ഇങ്ങനെ സാഹിത്യ
ക്കോപ്പുകളിലോ, ‘പ്ലേറ്റു’കളിലോ ആ
ക്കി മേശപ്പുറത്തെത്തുവാഴ്ത്തേണ്ട പറ്റമ!

പക്ഷേ അതൊന്നുമല്ല, അതിലെല്ലാം കൃ
ത്യമായി പ്രസ്തുതവിഭവത്തിൽ കൈക
ൾക്കു പറ്റിയിട്ടുള്ള രോഗാഹലത്തിന്റെ സൂച
നയാണു എന്റെ കൈകളെ ഇപ്പോൾ പേ
നയെടുക്കുവാൻ പായിച്ചിരിക്കുന്നത്. വായ്
ബ്രാമണനും, കൈകൾക്കുവേണ്ട വയർ വൈ
ശ്വരം കാൽത്തുറയുമായി സങ്കല്പിച്ച ശരി
സെമുദായാംഗങ്ങളിൽ ജാതിഭേദം വിധിച്ചി
രുന്ന പണ്ടുകാലം പോയില്ലേ? ഇന്നാകട്ടെ
ക്ഷേത്രപ്രവേശം കഴിഞ്ഞു അസ്സുശ്ശൃത
യെ ശിക്ഷാർഹമാക്കി ആക്ഷം സമത്വം
സൗജന്യം കൊടുത്തിരിക്കുന്നു ഒരു ജനത
യാണുള്ളത്. അവിടെ പിന്നെയും തൊട്ടുകു
ടായ് മകൊണ്ടിടുന്നതു ശരിയാണോ? ഭൂമി
തൊടാത്ത കാലും, യുക്തിതൊടാത്ത ബുദ്ധി
യും, വെളിച്ചം മൊടാത്ത തടിയും, സ്നേ
ഹംതൊടാത്ത കളഭം, തടിക്കുവാറും മിടിക്ക
ുവാറും കൈതൊടാത്ത ഭക്ഷ്യം നല്ലതായി
രിക്കാം.

മറെറല്ലാം പോകട്ടെ മനുഷ്യരായ ഭൂത
ത്വത്തിൽനിന്നുയർത്തി നിർത്തുവാൻ അന്നും
ഇന്നും എന്നും ശ്രമിച്ചുകൊണ്ടിരിക്കുന്ന ഒ
രൊറ്റ അചയവം ശരിയായ കൈമാത്രമാ
ണ്. അതില്ലെങ്കിൽ കാലുകൾ പുറംഗത്ത്

പ്രാപിക്കയില്ല. തല മണിക്കിടമണിയുക
യില്ല. കണ്ണുമാനനവിരൂപം കാണുക
യില്ല. മെവി സരസസംഗീതം ശ്രവിക്കയി
ല്ല. വയർ വീക്കം സാപ്പിട്ടു മിനുത്തുരുങ്ങു
തടിച്ച പട്ടുകെട്ടിടങ്ങളുടെ അകത്തു സ്വൈ
രമായിക്കിടന്നുത്തലാടുകയുമില്ല! എന്നിട്ടും
ആ കയ്യടങ്ങനെയെ അന്യായമായി കൈപൊ
ന്തിക്കുന്ന പൻ, മഹാത്മാവിന്റെ നേരെ
അോഷ നീട്ടുവാനും വെടവെപ്പാനും മടി
ക്കൊത്ത മാമുക്കയ്യന്റെ ഖിസ്തിപ്പെടുവന
ല്ലെ? ജാതിവ്യത്യാസത്തെ ഉയർത്തിപ്പിടിക്കു
ന്നവർ ഹിന്ദു സമുദായത്തെ പിടിച്ചുപറ്റുന്ന
ന്നു. കൈകൾക്കു കറവു പായുന്നവർ മനു
ഷ്യശരീരത്തെ അവമാനിക്കുന്നു.

സാധുക്കൾ—തടവുന്ന കൈ, നമസ്കരി
ക്കുന്ന കൈ. കണ്ണീർ തുടയ്ക്കുന്ന കൈ, കെ
ട്ടിപ്പണയന്ന കൈ, ഇത് സമീപിക്കാം—
വീരൻ കൈ,—മൊഴികാലെടുത്ത, വാർദ്ധീ
ശിയ, അോഷ പിടിച്ച ആ കൈ ഇതും ക
ണങ്ങളാതിരിക്കുമോ? മുതലാളി കൈക്കൾ
പണം കൈക്കൊള്ളുകയും ഇതിനെതിരായ
പ്രഷ്ഠിക്കാം. നടത്തുകയില്ലേ? തൊഴിലാ
ളിക്കൈക്കൾ കത്തിടയോ മുട്ടിയോ കലപ്പയോ
കൈക്കോട്ടോ ഉലക്കയോ വിറകുകൊള്ളി
യോ എടുത്തു ന്യായം മുന്പാട്ടുപരികയില്ലേ?
എന്നാൽ ഒന്നോക്കണം! സാക്ഷാൽ കൈ
നിങ്ങൾ വിചാരിക്കുന്ന മാതിരി അതിവി
വേകത്തൂമ്പുതല്ല. ക്രൂരനേമല്ല. അവന്റെ കൂ
ട്ടക്കർ അക്രമാവലം ചെയ്തിട്ടുണ്ടെങ്കിൽ
അതെല്ലാംതന്നെ കാമപ്രമത്തനായ തല
ച്ചോറിന്റെ വരുതിക്കു കീഴടങ്ങ തെ ചിവു
ത്തിയില്ലാത്തതുപോലെത്തന്നെ ചെയ്തിട്ടുള്ളതാ
ണ്. വചിയൊരു കററും കൈ ഇപ്പോൾ സ
മ്മതിക്കുന്നു:—കൊല ചെയ്തതു; സാധു പ്രാ
ണികളെ കശാപ്പാക്കിയതു സഹപ്പ മോന്ന
ന്ന ശവം തീറ്റിക്കു തയ്യാറാക്കിയതു. അ
തിനു സുഗന്ധവും റങ്കംവെച്ചു പിടിപ്പിച്ചു

കണ്ണു, മൂക്കു, നാക്ക് മുതലായ സാംഹാര
രെ തെറ്റിദ്ധരിപ്പിച്ചു വായയെയും വയറി
നേയും അശുദ്ധമാക്കി അധഃപതിപ്പിച്ചു! ഇ
ന്ത്യോക്കാതം ഹിന്ദുക്കളും സ്വന്തം ആർക്കോ
രോടുചെയ്ത അന്യായത്തിനു അന്യനാട്ടിൽ
അവർ അസംപൂർണ്ണരായി; കൈ മേൽപറ
ഞ്ഞ അധർമ്മം ആവരിച്ചതിന് അതിന്നാ
ഇങ്ങനെയൊരു ശിക്ഷകിട്ടി! നിയതിയുടെ
ഗതിക്കു വിഴയില്ല.

കൈ നിങ്ങൾ ഉറപ്പിച്ചതിലും എത്രയോ
മഹത്വമേറിയതാണ്. ഐക്യത്തെ ചൂണ്ടി
ക്കാണിക്കുന്നവനും അധർമ്മത്തെ തള്ളുന്ന
ചെയ്യുന്നവനുമായ ചൂണ്ടുവിംലിന്റെ നിർ
ദ്ദേശമനുസരിച്ചു, അടുത്തു തലപൊന്തിച്ചു
നിൽക്കുന്ന ഭരണാധികാരി-നടുവിൽ-മ
റുക്കുവരുടെ മദ്ധ്യത്തിൽ പ്രത്യേകം പ്രകാ
ശിക്കുന്നു. മോതിരമിട്ട കച്ചവടക്കാരൻ മുത
ലാളി അദ്വൈതത്തിന്റെ അടുത്തു എത്ര സ
ഹായത്തിനും തയ്യാർ! ശുഭൻ തൊഴിലാളി
വിനീതനായി അപ്പുറം താണുനിൽക്കുന്നു.
കൈവീശി നടക്കുമ്പോൾ ഈ മാതൃകാസമു
ദായത്തെ നിങ്ങൾക്കു പ്രത്യക്ഷമായി കാ
ണിച്ചുതരുന്നു. എന്നിട്ടും നിങ്ങളുടെ നാലു
വർണ്ണങ്ങൾ ഏപ്പോഴും ഭരണിൽ കടിപിടി
കൂടിക്കൊണ്ടിരിക്കുന്നു.

കലകളെല്ലാം കൈകൊണ്ടുപജീയിക്കു
ന്നു. ശാസ്ത്രാ കയ്യിൽ രേഖപ്പെടുത്തപ്പെട്ടിരി
ക്കുന്നു. അതു ശരിക്കു നോക്കി മനസ്സിലാ
ക്കിയാൽ ജീവിതഹാസ്യങ്ങൾകൂടി ആക്കും
അറിയാറാകുന്നു. ഈ വിധത്തിൽ തലയുടെ
വിലയും തലയിലെഴുത്തിന്റെ നിലയും,
പലതും നമുക്കു കൈ കാട്ടിത്തരുന്നു. തല
തേടുന്ന തത്ത്വങ്ങളും കണ്ണു കാണാത്ത കാര്യ
ങ്ങളും, കാതുകേൾക്കാത്ത കൗതുകങ്ങളും
കരൾ കനിയുന്ന സാരവൃക്ഷങ്ങളും ദൈവ
നിലയിൽ ആത്മാവിനു വിളമ്പിക്കൊടുക്കു

വാൻ കൈയ്യല്ലാതെ മാറാക്കു സാധിക്കും? ആ കൈയ്യെ, ഈ കുറവിന്നു കീഴ്പ്പെ ന്നതിൽ പരാമർശപാധമെന്തുളളു?

‘കൈയൊടാത്ത’തിൻ പഞ്ചങ്ങളെ തവി കൊണ്ടും കത്തിക്കൊണ്ടും കുത്തുതുളളുകൊണ്ടും കോരിയൊ കഷണിച്ചോ കത്തിയോ വായിലേക്ക് കയറിക്കൊടുക്കാൻ കൈ കൂട്ടാക്കാതിരുന്നാൽ പള്ളകളും തൊള്ളകളും വേറതെ വിഷമിച്ചു തൊള്ളയിടുകയാലാതെ ഗത്യന്തരമുണ്ടോ? ‘അഞ്ചുപ്ലം’ വൈ ഹൻഡ്’ എന്നെഴുതിയ സാമാനങ്ങളെ കണ്ട ഉടൻ അപ്പടി എടുത്തു അറബി കടലിലേക്കെറിയുവാൻ കൈകൾക്ക് സാധ്യമാണോ? അങ്ങനെ പെട്ടൊൽ അതിലൊന്നുപോയമാണുള്ളതു്? ഇതൊന്നുചായില്ലെങ്കിൽ കൈസമുദായം ശരീരഭരണത്തിൽ സമ്പൂർണ്ണ നിസ്സ

ഹകരണം തുടങ്ങിയാൽ അതെത്രയും യുക്തമായിത്തീരുകയില്ലേ? പ്രസ്തുതപ്രശ്നങ്ങളെല്ലാം അടുത്തുകൂടാൻ പോകുന്ന അഖിലഭാഷാ കഹസ്തപതി-പ്പത്തിൽ ആലോചിക്കപ്പെടുവാൻ തീരുമാനിച്ചിട്ടുള്ള പ്രധാന വിഷയങ്ങളാണ്. ലോകം ഉൽബുദ്ധമായി. കർമ്മ പ്രവൃദ്ധമായി

‘പിടിച്ചുപറാൻ കൈകൾ തടിക്കേയാരുമടിക്കുന്നു’ എന്ന നിലക്ക് ‘ഉയന്നു’ കഴിഞ്ഞു! ഹാ! ഈ സുപർണ്ണവൃദ്ധതിൽ കൊണ്ടു പിടിച്ചു പ്രവർത്തിച്ചു സ്വാഭാവികവും സ്വാതന്ത്ര്യവും സ്വാഭാവികമായാൽ ശ്രമിക്കാതെ, അവലംബമുള്ളും അധനതയുള്ളും അംസങ്ങളിൽ തുങ്ങിക്കിടന്ന ചാവാനോണോ വിശ്വത്തിൽ വിശ്വവിജയവൈജയന്തിനാട്ടിവിദ്യാതികൊണ്ടു ആ ആജ്ഞാബാഹുക്കൾ?

(വജ്രസൂചി’യിൽ നിന്ന്)

സാഹിത്യത്തിനുള്ള നോബൽ സമ്മാനം ഈ പ്രാവശ്യം ടി. എസ്. എലിയട്ട് എന്ന ഇംഗ്ലീഷ് മഹാകവിക്കാണ് ലഭിച്ചത്. അദ്ദേഹം 1888-ൽ അമേരിക്കയിൽ ജനിച്ചു. 1915-മുതൽ ഇംഗ്ലണ്ടിലാണു സ്ഥിരതാമസം. ഒരു കവിയെന്നതിനു പുറമേ വിഖ്യാതനായ ഒരു വിമർശകനും ഒരു ക്ലാസിക്കു് പണ്ഡിതനും കൂടിയാണു എലിയട്ട്. Points of view എന്ന കൃതിയിൽ അദ്ദേഹത്തിന്റെ വിമർശനങ്ങളുടെ ഒരു നല്ല ഭാഗം അടങ്ങിയിട്ടുണ്ടു്; മറ്റു കൃതികൾ: The Sacred Wood നിരൂപണം 1920, Waste Land (1922) Murder in the Cathedral (പദ്യരൂപം 1935) The Family Re-union 1939. Four Quartets (1943) എലിയട്ട് ഇംഗ്ലീഷ് ഫേബർ ആൻഡ് ഫേക്കർ എന്ന പ്രസിദ്ധീകരണശാലയുടെ ഡയറക്ടറാണ്. അദ്ദേഹത്തിന്റെ അഷ്ടാഷ്ടിപുത്തിപ്രമാണിച്ച് പെംഗ്വിൻ ഒരു കവിതാസമാഹാരം ഈയിടെ പ്രസിദ്ധപ്പെടുത്തിയിട്ടുണ്ടു്.

നമ്മുടെ മാസി

കുതിലൂടെ

ഒരു പയ്യടനം

കഴിഞ്ഞ ലക്കത്തിൽ 14 മാസിക
കുതിലൂടെ നാം സഞ്ചരിച്ചു.
ഇതു തികച്ചും പുതിയ
സഞ്ചാരഭൂമിയാണ്

15. പരിഷ്കൃതമായ മാസിക

പുസ്തകം 16. ലക്കം 6. ഒരു കാലത്തു ഗവേഷണപ്രധാനമായിരുന്ന പരിഷ്കൃതമായ മാസികം അങ്ങനെ അല്പനാൾക്കുശേഷം സങ്കടപ്പെടുന്ന ചിലവുണ്ട്. അത്രയേറെ സങ്കടപ്പെടാനൊന്നുമതിയില്ലെന്ന പക്ഷമാണുണ്ടാക്കുക. ഉള്ള ലേഖനങ്ങൾ ഈടുററായിരുന്നാൽ മതിയെന്നുള്ളു. അക്കാര്യം ഒരുവിധം തൃപ്തികരമായി ശ്രീ. ജി. ശങ്കരക്കുറുപ്പ് നോക്കിക്കൊണ്ടു പോകുന്നുണ്ട്. ഈ ലക്കം മിക്കവാറും ഒരു ചങ്ങമ്പുഴപ്പതിപ്പാണ്. ചങ്ങമ്പുഴയെപ്പറ്റി വൈഖോപ്പള്ളി പി. സി. കുട്ടികൃഷ്ണൻ ഇവരെഴുതിയിട്ടുള്ള ലേഖനങ്ങൾ നന്നായിട്ടുണ്ട്. സ്കരണകളേക്കാൾ, അവ പറഞ്ഞാൽ മാത്രം മാൻ വെക്കും ചന്ദ്രശേഖരൻനായർ കയ

റിക്കയറി വരുന്ന ഒരു സാഹിത്യകാരനാണ്. നല്ലവണ്ണം വായിച്ചു കാണുവാൻ മനസ്സിലാക്കിയുമാണുണ്ടാകേണ്ടതാണ്. ഇതിലെ "മാർക്സിസവും ജീവമാസവും" എന്ന ലേഖനം അതിരേറാത്തതാണ്.

'മാണിക്കാഴ്ച' എന്ന വൈകുണ്ഠയുടെ കത്താവായ ശ്രീ. സി. കെ. ബാലകൃഷ്ണൻ ഒരുമിണിവരുന്ന ഒഴൈത്തുകാരനാണ്. മീനപ്രതിഷ്ഠാരുടെ ചിത്രങ്ങളെ വീണ്ടും വീണ്ടും ചിത്രങ്ങളെ സ്വതന്ത്രമായി കഥയെഴുതിപ്പഴുക്കി വരുമ്പോൾ ബാലകൃഷ്ണൻ നല്ലൊരു കാമികനായി ഉറങ്ങും. ശ്രീ. എസ്. പരമേശ്വരൻ്റെ ശാസ്ത്രാലോചന വിശദമായ ചിന്തകൊണ്ടും ഭംഗിയായ ക്രമീകരണങ്ങളും ആകർഷകമായിട്ടുണ്ട്. ചൈതന്യത്തിന്റെ മില ലക്കങ്ങളിൽ ഗ്രന്ഥനിരൂപണം തീരെ ചോരാത്ത പോകുന്നു. അതിനേപ്പറ്റി പത്രാധിപന്മാർ കേരളത്തിൽ ശ്രദ്ധിക്കേണ്ടതാണ്.

16. അയ്യപ്പൻ പുസ്തകം 1, ലക്കം

11, 12. ഈ ഇരട്ട ലക്കത്തോടു കൂടി അയ്യപ്പൻ മാസിക 'സുനാതനധർമ്മപ്രവണതാമയമുള്ള' അതിന്റെ ഒരു കൊല്ലത്തെ ജീവിതം പുത്തിയാക്കിയിരിക്കുന്നു. ഹൈന്ദവൈകൃത്തങ്ങളിൽ ലക്ഷ്യമാക്കി നടത്തുന്ന ഈ മാസികയ്ക്കു കേരളത്തിൽ അത്ഭുതവും ശ്രദ്ധയും വരും എന്ന് ഒരു പേരാകുമായിരുന്നു. അതു യഥാർത്ഥം കൊണ്ടു തോന്നുന്നതാവാം.

ഒരു മതമാസികയാണെങ്കിലും വിഷയവൈവിധ്യത്തിന്റെ കർശ്വത്തിൽ തൽപ്രസാധകന്മാർ എപ്പോഴും ശ്രദ്ധിക്കുന്നതു സന്ദോഷാലസം തന്നെ. ലേഖനങ്ങൾ, വ്യാഖ്യാനങ്ങൾ, പരിഭാഷകൾ എന്നിങ്ങനെയുള്ള ആവിഷ്കരണവും ക്രമീകരണവും വളരെ ഭംഗിയായിട്ടുണ്ട്. വടക്കുകൂറ്റന്റെ ലേഖനം 'സാഹിത്യ പ്രയോജനം'ത്തെ കുറിച്ചാണെങ്കിലും

കാര്യത്തിൽ മത സംബന്ധി തന്നെ. പഴയ കൃതികൾ നോക്കി സമൂഹം സംസ്കാരത്തെ പെട്ടിപ്പുത്തു കാട്ടുക അദ്ദേഹത്തിനേറ്റവും ഇഷ്ടമുള്ള ഒരു പ്രവൃത്തിയാണല്ലോ. അദ്ദേഹം പ്രാഥമികമായിട്ടുള്ളതും മറ്റൊന്നുംതൊട്ടു 'ശുദ്ധ' മാറാത്തതും ആയ കൃതികളുടെ ഒരു ക്യാറ്റലോഗായി ഈ പ്രബന്ധം പക്ഷേ അവസാനിച്ചിരിക്കുന്നു. വിദ്യാനന്ദചിന്താപാത്രയുടെ സംഭാഷണരൂപത്തിലുള്ള ലേഖനം സോക്രട്ടീസിന്റെയും പ്ലേറ്റോയുടെയും നല്ല ചിത്രങ്ങൾ അനുസ്മരിപ്പിക്കുന്നു. വേദാന്തതത്ത്വങ്ങൾക്കു ചൈതന്യം നൽകാൻ ഈ രീതി വളരെ നന്നാണ്, ഉള്ളടക്കത്തിന്റെ കാര്യം നോക്കാനില്ലെങ്കിലും. "It is easy to be a saint if you have no wish to be human" എന്ന മർക്സിന്റെ വചനത്തെ പ്രമാണമായെടുക്കുന്ന 'പുരുഷോത്തമ' ശ്രീ. പി. കെ. പരമേശ്വരൻ നായരുടെ 'ഭാരതീയ മഹർഷിമാർ' എന്ന മനോഹരമായ ലേഖനം ഒരു വായിച്ചു നോക്കേണ്ടതാണ്. സന്യാസം കേവലം പലായനാത്മകത്വമാണെന്നു മാർക്സിസ്റ്റുകൾക്കു പക്ഷമുണ്ട്. പക്ഷേ മനുഷ്യവർഗ്ഗത്തിന് 'ആ ജോതിർഗ്ഗാളങ്ങളിൽനിന്നു ലഭിച്ച വെളിച്ചത്തെപ്പറ്റി അവർ ഓർക്കുന്നില്ല. ഭാരതത്തിന്റെ മണ്ണിൽ മൗര്യർക്കു മാർ ഇനിയും വിളയുമെന്നു മഹാത്മജിയുടെ ചരിത്രം ചൂണ്ടി അദ്ദേഹം നമ്മെ മനസ്സിലാക്കുന്നു. അർജ്ജുനപ്രവർത്തകളുടെ ഒരു അനുഭവാനുഭവം മാത്രമായ ചിദ്ഭവനാനന്ദപുരിയുടെ 'ശങ്കരാചാര്യചരിത്രം' പരിഭാഷപ്പെടുത്തുന്നത് വെറും പാഴ്വേലയല്ലേ എന്ന് ശ്രീ. ശേഷാദ്രിഅയ്യർ ആലോചിക്കുന്നതുകൊള്ളാം. ആണെന്നാണ് എനിക്കു തോന്നുന്നത്. ചില ലേഖനങ്ങൾ വായിക്കുമ്പോൾ മാതൃകപ്രിയതപവിട്ട്, യുക്തിക്കും അഭിപ്രായത്തിനും കേന്ദ്രമായി പ്രാധാന്യം നൽകുന്നതുകൊണ്ടല്ലേ മതത്തെ മതാഭിസത്തിൽ നിന്ന് കെട്ടിക്കാൻ കഴിയുക എന്നു തോന്നിപ്പോകുന്നു. ഏകദേശം ഹിബർട്ടുജർണലും മറ്റുംപോലെ മനുഷ്യരാശിക്കു താല്പര്യമുള്ള വിഷയങ്ങളെ ആസ്പദിച്ചതിന്റെ നിലപാടിൽനിന്നു പരിശോധിക്കുകയാണെന്നും മേലാൽ ചെമ്പുണ്ടാത്തതും തെങ്ങിറക്കു ശക്തിയായ പക്ഷമുണ്ട്.

17. ചൈത്രപ്രഭ - തിരുവനന്തപുരം ശ്രീ ചിത്രസെൻ്റൽ ഹിന്ദു മതഗ്രന്ഥശാലയിൽനിന്നു പ്രസിദ്ധപ്പെടുത്തുന്നത്. പുസ്തകം 3 - ലക്കം 4.

ഹിന്ദുമതഗ്രന്ഥശാലയുടെ പ്രസംഗപരിപാടിയെ പോഷിപ്പിക്കുന്നതിനും മതവിതരകൾക്കു ഏകദേശം സ്ഥിരമായ ഒരു രൂപം നൽകുന്നതിനും ഉതകുന്ന ഒരു പ്രസിദ്ധീകരണമാണിത്. ഇതിൽ ചേർത്തിരിക്കുന്ന ബ്രഹ്മസംഹിതയുടെ വ്യാഖ്യാനം ഇമ്മാതിലിയുള്ള ജോലികൾ എങ്ങനെ ചെയ്യണമെന്നു കാണിക്കാൻ അത്യന്തം ഉപകരിക്കുന്നുണ്ട്. ലളിതമായ ഭാഷ, സ്പഷ്ടമായ ചിന്താഗതി, ഋജുവായ ആശയാവിഷ്കരണശൈലി-ഇതുകൊണ്ടു്ക്കൊ വായനക്കാർക്കും പ്രയോജനമുണ്ടാകുന്നതിന് വ്യാഖ്യാനാവിനു കഴിഞ്ഞിട്ടുണ്ട്. ഗീതയുടെ പ്രയോജനത്തെ മുതൽക്കുതന്നെ കാണിച്ചുകൊണ്ടു് സാഹിത്യകൾക്കു കൃഷ്ണമേനോൻ കർമ്മയോഗമാണ് ഗീതാധർമ്മമെന്നു ആധുനികവാദത്തെ ശാന്തമായി നിരാകരിച്ചിരിക്കുന്നു. ഈ വാദം ടി ലാക്കിന്റെ നിപുണമായ സ്വരഞ്ജ്യപ്രേമത്തിൽനിന്നും ഉയിരെടുത്തതാണ്. അതു സ്ഥാപിക്കാൻ ഗീതയിലുള്ള മറ്റു പലതിന്റെയും നേക്കു് അദ്ദേഹത്തിനു കണ്ണടയുണ്ടായിട്ടുണ്ട്. 'ഗീതാധർമ്മം കർമ്മയോഗംതന്നെ' എന്നു ശരിക്കു ശ്രീ. എൻ. ഗോവിന്ദപ്പണിക്കർ ഈ കാര്യത്തിൽ മനസ്സുവെച്ചുകൊള്ളാം.

ഈ ലക്കത്തിൽ ചേർത്തിരിക്കുന്ന സാഹിത്യപണ്ഡിതന്മാരുടെയും രാഷ്ട്രപഞ്ചകങ്ങളുടെയും അഭിപ്രായത്തിന്റെ ഭേദിക്കും വിഭേദിക്കും ചേർന്നു വരുന്ന. വടക്കുകൂറിയുടെ 'കൃഷ്ണസ്വർഗ്ഗം' അനുവാചകന്മാരുടെ മനസ്സിൽ കൃഷ്ണഭക്തി ഉളിപ്പിക്കുന്നതിൽ തികച്ചും വിജയിച്ചിട്ടുണ്ട്. അക്ഷീപ്തമായ ചെമ്പരയും അവികലമായ അർത്ഥപ്രതിതിയും കൊണ്ട് ഗീതാവിമർശനവും ശ്ലോകാലോചനയും.

ഈ മാസികയിൽ പ്രസിദ്ധീകരിച്ചുപോരുന്ന 'തിരുക്കുറുതിന്റെ തർജ്ജമയും വ്യാഖ്യാനവും വിഖ്യാതമായ ഈ ദ്രാവിഡഗ്രന്ഥാന്തരത്തിന്റെ മഹത്വം മലയാളികളെ ധരിപ്പിക്കുന്നതിനു പറ്റിയ മതത്തെ ആയിട്ടുണ്ട്. ഇതിന്റെ അനുവാദകനും വ്യാഖ്യാനവുമായ ശാസ്തമാഗലം രാമകൃഷ്ണപിള്ള ഏവരും അഭിനന്ദനവും കൃതജ്ഞതയും അർഹിക്കുന്നു.

മലയാളഭാഷയെക്കുറിച്ചു പുറമേതരിശിലും ഇംഗ്ലീഷിലും ഭാഷാപണ്ഡിതന്മാരുടെ അഭിപ്രായങ്ങളെ ഈ മാസിക ഒരു വലിയ അനുവാചകസംഘത്തിന്റെ മതപരമായ ജിജ്ഞാസയ്ക്ക് ഉപശാന്തി കൈവരുത്തുന്നുണ്ട്. നിശ്ചയം.

18. പ്രവാഹം-പുസ്തകം 1 ലക്കം 2
വിജയം പബ്ലിഷിംഗ് ഹൗസ് ഇരിങ്ങാലക്കുട. പത്രാധിപർ സി. ശേഖരവാര്യർ.
ഇത് തികച്ചും ഒരു മാർക്സിസ്റ്റ് മാസികയാണ്. ശ്രീ. ജി. ശങ്കരക്കുറുപ്പു പറയുന്നതുപോലെ 'പ്രവാഹം' ആകൃതികൊണ്ടും ഉള്ളടക്കത്തിന്റെ മട്ടുകൊണ്ടും 'മാഡേൺ ക്വാർട്ടർലി'യെ അനുകരിക്കുന്നു. അന്തർലക്ഷ്യം കർമ്മയുണിസ്റ്റ് പാർട്ടിയുടെ വെളിച്ചത്തിൽ വ്യാഖ്യാനിച്ചു കാണിക്കാൻ ഉപകരിക്കുന്ന പല ലേഖനങ്ങളും ഇതിലുണ്ട്. എന്നാൽ വേദമോരു പാർട്ടി

പത്രത്തിന്റെ മട്ടിലുമാണ്. 'ശാസ്ത്രവും തത്ത്വചിന്തയും' എന്ന തലക്കെട്ടിൽനിന്നു പ്രതീക്ഷിക്കാവുന്നിടത്തോളം ഒന്നും ഈ വി. ദേവിന്റെ ലേഖനത്തിലില്ല. ശ്രീ. കുറുപ്പു കൃഷ്ണപിള്ളയ്ക്കു. ഈ മാസികയുടെ പേരിൽ തോന്നിയ ഉത്സാഹത്തിനെതിരായി അദ്ദേഹത്തിന്റെ വിമർശനശീലം എന്ന ഗ്രന്ഥത്തെപ്പറ്റി അവർ തോന്നിയ അഭിപ്രായവെച്ചൊരുത്തരുടെ താത്പര്യപ്പെടുത്താൻ പറ്റാത്തത്. ശ്രീ. കുറുപ്പു പറയുകയാണ് "ആട്ടിൻതോലിട്ട ചെന്നായ്ക്കുളുടെ ഭരണവും ചെറുതത്രയും ജനങ്ങളെ വ്യാമോഹിപ്പിച്ചുകൊണ്ടിരിക്കുന്ന ഈ കാലാവസ്ഥയിൽ നേരം നേരയും വേർതിരിച്ചു കാണിക്കുക ആത്മവിജ്ഞാനം." അതാണ് പ്രവാഹം ചെയ്യുന്നതെന്ന് ധ്വനി. ഈ കുറുപ്പുയെപ്പറ്റി അവർ പറയുന്നു (പുസ്തകനിരൂപണത്തിൽ) "കുറുപ്പുയെപ്പോലുള്ളവർ വിമർശിക്കുന്നു; ഗാന്ധിസമുന്നാട്ടു പോവുന്നു; മുതലാളിവർഗ്ഗം ശക്തിപ്പെടുന്നു". കുറുപ്പു ഒരു മാർക്സിസ്റ്റാണെങ്കിലും യുക്തിവാദിയായതാണ് അവർ പിടിക്കാത്തതെന്നു തോന്നുന്നു. കമ്മ്യൂണിസ്റ്റ് കാക്കും കിത്താലിക്കാക്കും യുക്തിവാദിപ്പോലും. "ഒരു മാർക്സിസ്റ്റിന്റെ നിവർത്തനം ഗാന്ധിസത്തിന്റെ വർഗ്ഗാടിസ്ഥാനത്തെ അദ്ദേഹം വിശകലനം ചെയ്യുന്നില്ലെന്നതാണ് കുറുപ്പുയെപ്പറ്റി അവർക്കുള്ള മറ്റൊരു പരാതി. "ഗാന്ധിജിയുടെ അഹിംസയും ക്രിസ്റ്റിജിപ്പുമെല്ലാം-നാമജപവും നിരാഹാരവ്രതവും കൂടി-മുതലാളിവർഗ്ഗത്തിനു പ്രയോജനപ്പെടുന്ന ഉപകരണങ്ങളാണെന്നു കാണാത്തതാണ് കുറുപ്പുയുടെ തെറ്റായ്. കുറുപ്പു ഡബ്ല്യു.കെ.എസ്. പാർട്ടിയുടെ അഭിപ്രായം അദ്ദേഹത്തിൽ മാർക്സിസ്റ്റിന് കണ്ണടയില്ല! ആ കണ്ണടയില്ലാത്ത എങ്ങനെ കർമ്മങ്ങളുടെ ഉള്ളു കാണും!

19. കർഷകൻ-പുസ്തകം 4. ലക്കം 5. പത്രാധിപർ വെളിയം ജി. കൃഷ്ണപിള്ള, കൊട്ടാരക്കര.

ഒരു കർഷകരാജ്യമായ കേരളത്തിൽ കർഷകർക്കുവേണ്ടി ഒരു മാസിക ഉണ്ടായിരിക്കുന്നതു തീർച്ചയായും നല്ലതുതന്നെ. പക്ഷെ കർഷകർക്കുവേണ്ടിത്തന്നെയായിരിക്കണം. മറ്റുള്ളവരിൽനിന്നു കൂട്ടത്തിൽ ഒന്ന് അതും എന്നു പറയാൻ ഇടവരുത്തരുത്. ഇതാ ഈ ലക്കം നോക്കിയിട്ട് കർഷകരെ പ്രത്യേകമായി ബന്ധിക്കുന്ന രണ്ടു ലേഖനങ്ങളെ ഉള്ളു. അതിൽ ഒന്നു ഒരു വാർഷികവിവരമാണ്. മററൊന്നു (കെ. എസ്സ്. നീലകണ്ഠം മലക്കുറിക്കുഷിയെപ്പറ്റി) പലതിലും കാണാത്ത ഒരു ലേഖനപരമ്പരയിലൊന്ന്, എങ്കിലും അദ്ദേഹത്തിന്റെ ഉദ്സാഹം നന്ന്. ഇനി ഒന്നരണ്ടു ലേഖനങ്ങൾ ഗാന്ധിയൻ തത്ത്വശാസ്ത്രമാണ്. അത്യാവശ്യംതന്നെ. അവരണ്ടും ഇതിലെ ദേവപ്പെട്ട ലേഖനങ്ങളുമാണ്. സ്പഷ്ടിപരിപാടിയെപ്പറ്റി ശ്രീ. എം. ആർ. മാധവവാര്യരും ചരിത്രം കാണുന്ന ഗാന്ധിയെപ്പറ്റി ശ്രീമാൻ സി. നമ്പൂരിയും എഴുതിയിരിക്കുന്നു. പിന്നെ കഥകളും കവിതകളും ഉണ്ട്. കൊട്ടാരക്കരയിലെ സ്ഥലവാർത്തകൾവരെ ഇതിൽ ഉണ്ട്. അവയ്ക്കു ഒരു മാസികയിൽ എത്ര പ്രസക്തിയാണെന്നു മനസ്സിലാക്കുന്നില്ല. ഏതായാലും പത്രാധിപരുടെ ഉദ്ദേശത്തുലിയെപ്പോലെ ഫലസിദ്ധി ഉണ്ടോ അതിന് എന്നു സംശയം തോന്നുന്നു.

20. യുവകേരളം-പുസ്തകം 1. ലക്കം 6. പത്രാധിപർ സി. കെ. അബൂബേക്കർ. കൊച്ചി.

പേരെടുത്ത എഴുത്തുകാരും വമ്പിച്ച

പ്രൗഢിയും ഇല്ലാത്ത ഒരു സാധാരണ മാസികയാണു് യുവകേരളം. സിനിമാപക്ഷിയും ചോദ്യോത്തരവിട്കളും മറ്റും ഉണ്ട്. ഈ ലക്കത്തിൽ സാഹിത്യ നിരൂപണപരമായി "ബഷീറും ശബ്ദങ്ങളും" എന്നൊരു ലേഖനമുണ്ട് (മി. വി. കെ. വാലത്തു്) ബഷീറിന്റെ ഉദ്ദേശത്തുലിയെപ്പറ്റി അദ്ദേഹം ആണയിട്ടു പറയുന്നു. വാസ്തവത്തിൽ അതിലാക്ഷം സംശയവുമുണ്ടെന്നു തോന്നുന്നില്ല. ആ തെരുവിൽ കേട്ട ശബ്ദങ്ങളെല്ലാം സാഹിത്യമല്ലെന്നുമാത്രമാണു് ചിലർ പറഞ്ഞതു്. പക്ഷേ സദാചാരം എന്നു കേൾക്കുമ്പോൾത്തന്നെ ദേഷ്യം വരുന്നവരാട്ടു് അതെന്നു പറഞ്ഞിട്ടു കയ്യുതില്ല.

21. ചിത്രദാനം-(പുരക്കാട്) പുസ്തകം 2. ലക്കം 5. പത്രാധിപർ കെ. ആർ. ഓസ്കർ.

വളരെ വായിക്കാനും പഠിക്കാനും ഉണ്ടെന്നു ഈ മാസികയെപ്പറ്റിയും പറയാൻ നിവൃത്തിയില്ല. ഊയിടയായിട്ടു് ജ്യോതിഷപംക്തി എന്നൊരുമിനക്കേട്ടു് ചിലർ തുടങ്ങിയിട്ടുണ്ടു്. ഓരോ ആഴ്ചയിലേയും മാസത്തിലേയും ഫലം പറയുക. ആ പംക്തി ഇതിലുമുണ്ടു്. തോട്ടിയുടെ മകനെയും ശബ്ദങ്ങളെയും പററിയുള്ള ഇതിലെ പഠനങ്ങൾ വളരെ ഫലമുള്ളവയാണെന്നു് പറയാനില്ല. ശ്രീ ഡേവിഡ് പുലിക്കോടൻ ബാല്യകാലസഖി മദ്ധ്യമുളത്തിലെ ഒന്നാമത്തെ സാമൂഹിക നോവലാണെന്നു പക്ഷമുണ്ടു്. കാലംകൊണ്ടോ ഗുണംകൊണ്ടോ ആവോ?

22. യുക്തിവാദി-(ഇരിങ്ങാലക്കുട) പുസ്തകം 20. ലക്കം 3. പത്രാധിപർ എം. സി. ജോസഫ്.

യുക്തിവാദി മാസികയും എം. സി. ജോസഫിന്റെ കുറിപ്പുകളും കേരളത്തിലെ

ചിന്താശീലന്മാരുടെ മനക്കലവറയിൽ മാ യാത്ത പാടുകൾ ഉണ്ടാക്കിയിട്ടുണ്ട്. പണ്ട് മുക്കാത്തു കമാരൻ പറഞ്ഞതുപോലെ പാഞ്ചാലീയുടെമാതിരി നാലഞ്ചു പതികളുമാ യാണം യുക്തിവാദി കഴിഞ്ഞുപോന്നതു്. അതിൽ ചിലരുടെ യുക്തിവാദം തണുത്തു പോയി. ചിലർ പരമതരായി. ഇപ്പോൾ വന്നിട്ടും പോയിട്ടും ജോസഫ് വക്കീൽ മാത്രമുണ്ട്. അദ്ദേഹത്തിന്റെ ക റിപ്പകൾ കഴിഞ്ഞാൽ 'കനമായിട്ടുള്ള' ലേഖനങ്ങളും മറ്റും ഉണ്ടാവരുമില്ല. ആ ക റിപ്പകളിൽ യുക്തിപോലെതന്നെ കയ്യുക്തി കളും ചിലപ്പോൾ കണ്ടാം. ശബ്ദകൻ എന്ന ശുഭദനിയെ കൊന്ന രാമനെ ഈ നവീനമന്ത്രിമാർ ഭവിക്കുന്നകാലത്തു് എന്തിനു ഭവിക്കുന്നു എന്ന് അദ്ദേഹം ഒരു ക റപ്പിൽ ചോദിക്കുന്നു. ഇങ്ങനെ ചോദി ല്ലാൽ ചുറ്റിപ്പോകയേളള്ള. ആ രംബ ലം മനസ്സിൽ കരുതിക്കൊണ്ടല്ലോ ആരും രാമനെ വിചാരിക്കാൻ. എന്നാൽ എല്ലാ കരിപ്പകളും ഇങ്ങനെയല്ല. വസ്ത്രധാരണ തൈപാറിയുള്ള കരിപ്പ് വളരെ ഉത്തമക മായിട്ടുണ്ട്. മലയാളം തലയും മുടി ഈ നാ ഗരികയുഗത്തിലും നടക്കുന്ന സമുദായക്കാർ ഇക്കാഴ്ചയിൽ ശ്രദ്ധിക്കുന്നതു കൊള്ളാം— അക്കാഴ്ചയിൽ ഗാന്ധിജിയെ അദ്ദേഹം പുക ശ്വത്തുന്നു.

23. വിദ്യാഭിവാർദ്ധിനി-

(കെല്ലം) പുസ്തകം 3. ലക്കം 11. പത്രാധി പർ എം. ബാലകൃഷ്ണൻപിള്ള.

വി, അനന്തൻപിള്ള, മേളർ ഗോവിന്ദ പിള്ള, എം. ആർ. മധുപപാത്രിർ മുതലായ പ്രശസ്തരായ ലേഖകരും, അപ്പൻ, നാലാങ്കൽ മുതലായ കവികളും ഈ ലേഖനത്തിൽ ഉ ണ്ടു്. എങ്കിലും എസ്. ടി, റെഡ്യാരുടെ പ്ര

സിദ്ധീകരണ കലയുടെ പാരമ്പര്യത്തിനു് തക്കവണ്ണം ഈ മാസികയുടെ തോത് എ പ്പോഴും ഉയർന്നു കാണാറില്ല. വലിയ ആളു കൾതന്നെ ചിലപ്പോൾ അപരരുടെ ലേഖനങ്ങൾ ചഴിപാടായിരിക്കലായി എഴുതിക്കളയു ന്നതു് എന്തുതക്കമാണോ ആവാ!

24. കലാനിധി (റെഡ്യാർപ്രസം

തിരുവനന്തപുരം) പുസ്തകം 2 ലക്കം 1. പ്രധാന പത്രാധിപർ ആർ. നാരായണ പ്ലഷ്കർ.

കഥാമയസാഹിത്യമാസിക എന്നാണ് ക ലാനിധിയുടെ ലക്ഷ്യത്തിന്റെ ദൃശ്യം. ലേഖനങ്ങൾ അല്ലെങ്കിലും ഉണ്ടെങ്കിലും കഥകൾക്കാണ് പ്രാധാന്യം. ഇതിലെ മിക്ക കഥകളു ന്നാലും പ്രാദേശികമാണ്. ചിലപ്പോൾ എഴുതിപ്പിടിക്കുന്നവരുടെ ഒരു കളരിയാണെന്നു തോന്നാം മാസിക. ഈ ലക്കത്തിൽ എ. കെ. ബാലകൃഷ്ണപിള്ളയുടെ 'രണ്ടുപയറ്' എന്ന കഥ നന്നായിട്ടുണ്ട്. നല്ല കവിതകൾ ഇതിൽ ധാരാളമുണ്ട്. മന്ത്രി രാഘവൻവരയരുടെ കോളശ്ലോകം, തെരുവത്തു രാമന്റെ കച്ചവടം, ഓ. എൻ. വി. കറപ്പിന്റെ ദർശനം ഇവയെ പ്രത്യേകിച്ചു എടുത്തു പറയണം. മഹാകവി പള്ളത്തു് ഈ രീതിയിൽ കേരളത്തിൽ എഴുതുകയാണെങ്കിൽ പണ്ടു കിട്ടിയ കവിപ്പട്ടംതന്നെ. തുട ന്നു സംരക്ഷിക്കാൻ ബുദ്ധിമുട്ടാവൂ. അത്ര നീരുന്മേലായ ഒരു കവിതയാണ് ഇതിലെ 'കവി.' തെങ്ങുകിടക്കുന്ന പരയെ ന്നീവനത്തിൽ സങ്കടമുണ്ട്.

25. സാരഗ്രാഹി (കണ്ണൂർ) പുസ്തകം 1. ഭാഗം 6. ആചാര്യർ ബ്രഹ്മാനന്ദ

ശിവയോഗിയാൽ സ്ഥാപിക്കപ്പെട്ട ആനന്ദ മഹാസഭയുടെ ആഭിമുഖ്യത്തിൽ പ്രസിദ്ധപ്പെടുത്തുന്ന ഒരു മാസിക. പ്രസാധകൻ

എ. കെ. നായർ. പത്രാധിപർ സി. അച്ചുതൻ.

“അമ്പലങ്ങളെപ്പോലെ അജ്ഞാനശാലകൾ മറെറാക്കിയിട്ടുണ്ട്.” എന്നു പ്രഖ്യാപനം ചെയ്യുന്ന ഒരു യോഗി ഇന്ന് അത്ര സാധാരണയല്ല. ആ നന്ദിയോഗിയുടെ ഉപദേശങ്ങൾ ഭക്തിയെക്കുറിച്ചു യുക്തിയെ പ്രമാണമാക്കുന്നു. ‘പഴയതിലും പുതിയതിലും പ്രയോജനമുള്ളവയെ മാത്രം എടുത്തു’ ബുദ്ധിയാകുന്ന ഉറകല്ലിൽ ഉറച്ചുനാക്കി പുരാതനതയുടെ ഉപയുക്തങ്ങളായവയെ സ്വീകരിക്കണം എന്നാണ് അദ്ദേഹത്തിന്റെ ഉപദേശം. ഇത്തരം ഒരു ചിന്തകൻ സന്യാസിയായി പ്ലോയറാണ് സങ്കടം. പക്ഷെ ശിഷ്യന്മാർ കർമ്മപ്രസക്തമായ ഗുണസ്ഥാനങ്ങളാണെന്നു തോന്നുന്നു. അതാണല്ലോ ഈ മാസികയുടെ പുറപ്പാട് നമ്മെ അറിയിക്കുന്നത്.

26. കേരളദീപം-(പട്ടണക്കാട്, ചേന്തല) പുസ്തകം 1. ലക്കം 4. പത്രാധിപർ സിറിയക് കണ്ടേത്തിൽ.

ഇതൊരു സമിതമാസികയാണെന്നാണ് വയ്പ്. സത്യം ചെയ്യാൻ മാത്രം നേരമില്ലാത്ത ചിത്രങ്ങളുമുണ്ട്. എന്നാലും ‘ഇല്ലസ്റ്ററേറ്റ് മാസിക’ എന്ന പ്രഖ്യാപനത്തോടുകൂടി തുടങ്ങുവാൻ ഇത്രയും കൊണ്ടു തൃപ്തിപ്പെടാൻ നിർവാഹിപ്പിച്ചു. പല പംക്തികളും പല നല്ല എഴുത്തുകാരും ഈ ല

ക്കത്തിലുമുണ്ട്. എങ്കിലും വായിച്ചേതീടെ എന്ന് പറയത്തക്കവണ്ണം വളരെ ലേഖനങ്ങളില്ല. ചൊഴിവാളികളെ കമ്മ്യൂണിസ്റ്റുകളിൽ നിന്നു രക്ഷിക്കുക എന്ന സന്ദേശം കൂടി ഈ മാസികയ്ക്കുണ്ടെന്നു തോന്നുന്നു. അതു കൊള്ളാം. ആചാരത്തിനുള്ള വഴി കൂടി പറഞ്ഞുകൊടുക്കണമെന്നു ഉള്ളൂ.

27. ചിത്രകേരളം-(മദിരാശി) പുസ്തകം 1. ലക്കം 4. പത്രാധിപർ താ. വി. പമേശ്വരൻ ബി. ഓ. എൽ. ഇതും ഒരു സമിതമാസികയാണ്. എല്ലാം കൂടി അഞ്ചു മിന്നിട്ടു വായിക്കാത്തുണ്ട്.

28. മദിരാശി പത്രിക-പുസ്തകം 2. ലക്കം 18. മദ്രാസ് ഇൻഫർമേഷൻ മെയ്ക്കപ്പിനിപ്പാണ് മദിരാശി പത്രിക. ഒരു പ്രവരണ മാസികയാണെങ്കിലും വായിക്കാൻ കൊള്ളാവുന്ന പല ലേഖനങ്ങളും ഉണ്ട്. ഓ. പി. രാമസ്വാമിഭരണാരുടെ കൃഷിയെപ്പറ്റിയുള്ള ലേഖനം വെറുമൊരു ഔദ്യോഗിക ലേഖനമല്ല. നല്ലൊരു പഠനമാണ്. പൗരധർമ്മം, വിദ്യാഭ്യാസപരിഷ്കാരം ഇവയെപ്പറ്റിയും നല്ല ലേഖനങ്ങളുണ്ട്. എ. ഗോവിന്ദൻ സാഹിത്യസാമ്രാജ്യം ഈ മാസികയെ നേർവഴി നയിക്കുന്നു.

സംഘംവാർത്തകൾ

സംഘം റിപ്പോർട്ട്

ഇപ്പോൾ അഭികരിയവിതരണകൾ ഗ്രന്ഥശാലാ സംഘത്തിന് 512 അംഗഗ്രന്ഥശാലകളും 6 ഉപരക്ഷാധികാരികളും 17 ആയുഷ്കാലമെമ്പരന്മാരും വ്യക്തി അംഗങ്ങളും ഉണ്ട്. (250 രൂപാ സംഭാവന ചെയ്യുന്നവർ ഉപരക്ഷാധികാരികളും 100 രൂപാ സംഭാവന ചെയ്യുന്നവർ ആയുഷ്കാലമെമ്പരന്മാരും 25 രൂപാ അടയ്ക്കുന്നവർ വ്യക്തിമെമ്പരന്മാരും ആകുന്നു)

ഒരു കരയിൽ ഒരു നല്ല വായനശാലയും ഒരു പകുതിയിൽ ഒരു ഗ്രന്ഥശാലയും താലൂക്കിൽ സെൻട്രൽ ലൈബ്രറിയും രൂപീകരി

ക്കുകയെന്നുള്ളതാണ് സംഘത്തിന്റെ തൽക്കാലപ്താൻ. ഇന്നുള്ള പല വായനശാലകളും ഗ്രന്ഥശാലകളും വേണ്ടുവണ്ണം പുരോഗമിച്ചിട്ടില്ലെന്നും സംഘത്തിനറിയാം. ഗവർണ്മെൻറും പൊതുജനങ്ങളും ഉള്ളശിഞ്ച സഹായിച്ചെങ്കിലേ ഈ പ്രസ്ഥാനം വിജയിക്കുകയുള്ളൂ എന്നും പ്രത്യേകം പറയാനേ തീർപ്പുളോ.

ഇന്ന് ഓജ്യത്തിന്റെ നാനഭോഗത്തും ശരിയായ ക്രമീകരണം കൂടാതെ, ഏതാനും ചില ഉത്സാഹശാലികളുടെ പൊട്ടനുള്ള ശ്രമംകൊണ്ട് ചില വായനശാലകൾ ജന്മമെടുക്കുന്നുണ്ട്. ഒരു കരയിൽത്തന്നെ അടുത്തടുത്തു ഞ്ഞും മൂന്നും വായനശാലകളും ഇല്ലാതില്ല. തന്മൂലം ഒന്നുപോലും ശരിയായി പുരോഗമിക്കുവാൻ സൗകര്യമില്ലാതെയായിത്തീരുന്നു. അതിനാൽ ഈ വിഷയത്തിൽ പരസ്പരം യോജിച്ച് ഒരു കരയിൽ ഒരു വായനശാല എന്ന തത്ത്വം നടപ്പിൽ വരുത്തുന്നതിനു എല്ലാവരുടെയും ശ്രദ്ധ പതിയണമെന്നുള്ളതാണ് സംഘത്തിന്റെ ആഗ്രഹം.

1124 മിഷണറിമാർ ശേഷം ഒരു ഭരണ സമിതിയോഗവും 4 പ്രവർത്തകസമിതി യോഗവും കൂടിയിട്ടുണ്ട്. സംഘം സെക്രട്ടറി മാർയ്ക്ക മെ. പി. എൻ. പണിക്കരും എം. തോമസും, കൊട്ടാരക്കര, കോട്ടയം, കുന്നത്തുനാട്, പറവൂർ ഈ താലൂക്കുകളിൽ സഞ്ചരിച്ച്, പ്രവരണം നടത്തിയിട്ടുണ്ട്. കൂടുതൽ ആയുഷ്കാലമെമ്പരന്മാരെ ചേർക്കാനും അവർക്കു ഇതു മൂലം സാധിച്ചിട്ടുണ്ട്.

തിരുവനന്തപുരം

അദ്ധ്യക്ഷൻ: കളത്തിൽ വേലായുധൻനായർ.

താലൂക്ക് ഗ്രന്ഥശാലായൂണിയൻ

സെക്രട്ടറി: കവടിയാർ കേശവപിള്ള.

ഈ യൂണിയനിൽ ഇപ്പോൾ 38 ഗ്രന്ഥശാലകളുണ്ട്. യൂണിയന്റെ പ്രാരംഭയോഗം

ശ്രീ മിത്തിരതിരുനാൾ ഗ്രന്ഥശാലയിൽ വെച്ചു പിന്നിടുന്ന യോഗങ്ങൾ പട്ടം ഭേശ

സേവിനി കളത്തൂർ, കവടിയാർ ക്ഷേത്ര പ്രവേശനസ്ഥലം, ഈ ഗ്രന്ഥശാലകളിൽ വച്ചുനടത്തി. പല സന്ദർഭങ്ങളിലായി യൂണിയൻ സെക്രട്ടറി താലൂക്കു മുഴുവൻ സഞ്ചിച്ച് ട്രിപ്പുണ്ട്. ഈ സഞ്ചാരത്തിന്റെയും നേരിട്ടുള്ള പ്രവരണത്തിന്റെയും ഫലം വളരെ ആശാവഹമായിരുന്നു. 26 ഗ്രന്ഥശാലകളാകട്ടെ സമാഹരിച്ച പ്രസ്തുത യൂണിയനിൽ 13 ഗ്രന്ഥശാലകൾ പുത്തനായി വന്നുചേർന്നതെന്നു കേൾക്കുകയുണ്ടാകുന്നു. വടയംമുക്ക് വിദ്യാഭ്യാസകേന്ദ്രങ്ങൾ, ഹിന്ദിക്ളാസ്സുകൾ, എ.നി.ജെ. സാക്ഷരത പരിപാടികൾ പലതും നടന്നുവരുന്നു. ഈ 35 ഗ്രന്ഥശാലകളിൽ 13 ഗ്രന്ഥശാലകൾക്ക് ഇപ്പോൾ ഗ്രാൻഡ് ലഭിക്കുന്നുണ്ട്. യൂണിയന്റെ ഇതുപോലുള്ള ചെലവ് 28 രൂപ 16 പൈ ആണ്.

അമ്പലപ്പുഴ	അദ്ധ്യക്ഷൻ: ജി. എൻ. നായർ.
താലൂക്ക് യൂണിയൻ	സെക്രട്ടറി: വി. ജി. പണിക്കർ.

122 മിഥുനം 15-ാം-നാൾ യൂണിയൻ സ്ഥാപനത്തെ സംബന്ധിച്ചുള്ള പ്രാരംഭ യോഗം കൂടിയത്. യൂണിയന്റെ സ്ഥാപനത്തിനുശേഷം ഈ താലൂക്കിലെ പ്രവർത്തനം വളരെ ഉജ്ജ്വലമായതായി തീർന്നിട്ടുണ്ട്. 122-ലെ റാങ്ക് ട്രിപ്പുക്കളാണെന്നും പ്രവർത്തനം നിലച്ചുപോയ 5 സ്ഥാപനങ്ങളാകുന്നു.

യൂണിയൻ പുനഃജന്മിച്ചു. റിപ്പോർട്ടർഷൻ അതിൽ ആലപ്പുഴ ആനന്ദപ്രഭാസിനി, ചതുർത്ഥാകുലി സാഹിത്യപോഷിണി, അമ്പലപ്പുഴ പി. കെ. മോമ്മാറിയൽ എന്നീ ഗ്രന്ഥശാലകളിൽ ചച്ച് മൂന്നു മീറ്റിംഗുകൾ ആകെ നടത്തിയിട്ടുണ്ട്.

ചേർത്തല	അദ്ധ്യക്ഷൻ: കേശവൻ ജോയ്ത്.
താലൂക്ക് യൂണിയൻ	സെക്രട്ടറി: ആർ. മധവപ്രഭു.

മിഷണറിസംഘത്തിൽ ഈ താലൂക്കിൽ പത്തു അംഗഗ്രന്ഥശാലകൾ ഉണ്ടായിരുന്നു. മൂന്നു മാസത്തിനുള്ളിൽ ആറു ഗ്രന്ഥശാലകൾ കൂടി അംഗങ്ങളായി ചേർന്നു അവയിൽ നാലെണ്ണം പുതുതായി പ്രാരംഭപ്പെട്ടവയും രണ്ടെണ്ണം ഉദ്ധരിക്കപ്പെട്ടവയും ആണ്. തുലാമാസാവസാനത്തിൽ അംഗഗ്രന്ഥശാലകളുടെ എണ്ണം 16 ആയി വർദ്ധിച്ചതിനു പുറമെ 11 വായനശാലകൾ കൂടി പ്രവർത്തനസാധ്യങ്ങളായി കണക്കാക്കപ്പെട്ടിട്ടുണ്ട്. അവയെ ഉദ്ധരിച്ചു സംഘടിപ്പിക്കാൻ ശ്രമിച്ചുവരുന്നു.

ചേർത്തലത്താലൂക്കു ഗ്രന്ഥശാലാ യൂണിയൻ പ്രയാജനപ്രദമായ വിധത്തിൽ പ്രവർത്തനം നടത്തിവരുന്നു. ഈ മൂന്നു മാസക്കാലത്തിനുള്ളിൽ യൂണിയന്റെ മൂന്നു കമ്മിറ്റിയോഗങ്ങളും ഒരു പൊതുയോഗവും താലൂക്കിന്റെ നാനാഭാഗങ്ങളിൽ വച്ച് നടത്തപ്പെട്ടു. ഒരു ലൈബ്രറിയിൻ്റെ കൗൺസിലർ യൂണിയന്റെ ആഭിമുഖ്യം

ത്തിൽ മാറ്റിക്കുളയ്ക്കപ്പെട്ടു നടത്തി. ടൂണി വേർതിരിച്ചെടുത്തതിൽ ശ്രീ. എം. തോമസ് അദ്ധ്യക്ഷൻ എം. ഏ. എൽ. റി. ആലുക്കുളംവെച്ചു പ്രസ്തുത കോൺഫറൻസ് താലൂക്കിലെ മിക്ക വായനശാലകളിലെ ചൈബ്രറിയന്മാരും ഓട്ടോ മറോഗങ്ങളും സംബന്ധിക്കുന്നതിനും പ്രവർത്തന പരിപാടികൾ സംബന്ധിച്ചു വിവരങ്ങൾ പ്രദാനം ചെയ്യുന്നതിനും ഉപയുക്തമായി.

ആണറാടി ആർഗനൈസർ ഹു. മുനോസമ്മദിയായി 53 സന്ദർശനങ്ങൾ നടത്തുകയും 20 യോഗങ്ങളിൽ പങ്കെടുക്കുകയും മറ്റു പല പ്രവർത്തന പരിപാടികൾ നിർവ്വഹിക്കുകയും ചെയ്തു. താലൂക്കിലെ 15 പക്കതികളിൽ 11 പക്കതികളിലും ഇപ്പോൾ ഗ്രന്ഥശാലകൾ ഉണ്ടായിരിക്കുന്നതിനുള്ള മറ്റു നാലു പക്കതികളിലും അടുത്ത മാസത്തിൽത്തന്നെ ഗ്രന്ഥശാലകൾ പ്രാരംഭിക്കുന്നതിനായി വേണ്ട ഏർപ്പാടുകൾ ചെയ്തുവരുന്നു.

സംഗ്രഹം

ഉപരക്ഷാധികാരികൾ

1. ഡാക്ടർ പി. റി. തോമസ് (കോട്ടയം)
2. ജോർജ്ജ് എൻ. കെ. കൃഷ്ണപിള്ള, തിരുവനന്തപുരം.
3. വി. ലക്ഷ്മിപ്പിള്ള കൊച്ചി, തിരുവനന്തപുരം.
4. പി. സുബ്രഹ്മണ്യം, ന്യൂയോർക്ക്, തിരുവനന്തപുരം.
5. ജെ. ഇ. എ. വെങ്കടം, കൊല്ലം.
6. ഇലക്കത്തു് കെ. നാരായണപിള്ള, തിരുവനന്തപുരം.

സംഗ്രഹം

ഓർഗനൈസർമാർ

1. പി. വിശ്വനാഥൻ (താഴക്കുടി) തോവാള, അഗസ്തിശാലം, കൽക്കുളം, ചെങ്കോട്ട.
2. കെ. അപ്പക്കുട്ടൻനായർ (നേമം) വിള

വംകോട്ട്, നെയ്യാറ്റിൻകര, നെടുമങ്ങാട്. 3. എൽ. വിജയമ്മ (വഞ്ചിയൂർ) തിരുവനന്തപുരം. 4. എൻ. പത്മനാഭപിള്ള (മേയ് നാട്) കൊല്ലം. 5. പി. എൻ. സുകുമാരൻ (കാഞ്ഞിരപ്പള്ളി) തിരുവല്ല, ചങ്ങനാശ്ശേരി, പത്തനംതിട്ട. 6. പി. രാസുൽനായർ (ഏലൂർ) കരുനാഗപ്പള്ളി, കാഞ്ഞിരപ്പള്ളി, മാവേലിക്കര. 7. കെ. പി. മോനാൻ (തോട്ടപ്പള്ളി) അമ്പലപ്പുഴ, വൈക്കം. 8. ചേൽപ്പള്ളി താലൂക്കിലെ ചൈബ്രറിയുന്നിയൻ സെക്രട്ടറി. 9. ഡബ്ല്യു. ഓ. ജോർജ്ജ് (ആലുവാ) കോട്ടയം, മീനച്ചൽ, മൂവാറ്റുപുഴ. 10. ജെ. തങ്കമ്മ (വടക്കേക്കര) പറവൂർ, കുന്നത്തുനാട്, തൊടുപുഴ. 11. പി. കെ. അനന്തൻപിള്ള (പറവൂർ) പീരുമുക്ക്, ദേവികുളം. [വലയത്തിലിട്ടിരിക്കുന്ന പേരുകൾ അവരവരുടെ താമസസ്ഥലത്തേയും മറ്റു സ്ഥലങ്ങൾ അവരുടെ പ്രവർത്തന പരിധിയേയും കുറിക്കുന്നു] മീഫ് ഓർഗനൈസർ പി. എൻ. പണിക്കർ.

ഗ്രന്ഥലോകം

വരിക്കാരോട്-

ഗ്രന്ഥലോകത്തിന്റെ പ്രഥമലക്കം ലഭിച്ചിട്ടുള്ള എല്ലാ മാസസൂത്രങ്ങളും മുമ്പു സിറിയയുടെ വാർഷികവരിസംഖ്യ കൺവീനരുടെ പേർക്കു അയച്ചുകൊടുക്കണമെന്നപേക്ഷിച്ചുകൊള്ളുന്നു.

അംഗഗ്രന്ഥശാലകളോട്

ആഫീസിലേക്കയക്കുന്ന ഏഴുതുകയുള്ളിൽ ജേസ്റ്റർ നമ്പർ പ്രത്യേകം കാണിച്ചിരിക്കേണ്ടതാണ്. വാർഷികവരിസംഖ്യ അടയ്ക്കാത്തവർ കഴിവുവേഗം തീർത്തു നേണമെന്ന് അഭ്യർത്ഥിക്കുന്നു.

ഈ മാസത്തിലെ ഞങ്ങളുടെ പ്രസിദ്ധീകരണങ്ങൾ

1. കവിതാകൌതുകം

സർദാർ കേ. എം. പണിക്കരുടെ ഏറ്റവും പുതിയ കൃതി. വെള്ളക്കുടലാസ്. വില രൂപ 1.

2. ഇതളുകൾ

ജി. ശങ്കരക്കുറുപ്പിന്റെ ഏറ്റവും നവീന കവിതകളുടെ സമാഹാരം. "പാടുന്ന കല്ലുകൾ" തുടങ്ങിയ 20 കവിതകൾ, ഒന്നാംതരം വെള്ളക്കുടലാസിൽ മനോഹരമായി അച്ചടിച്ചിട്ടുള്ള ഈ കൃതിക്ക് വില രൂപ 2.

3. സുധ മൂന്നാംപതിപ്പ് (ടി. എൻ)

".....ഈ ഗദ്യസരണി നമ്മുടെ ഭാഷയിൽ ഒരു മാതൃകയായിത്തീരുന്നെന്നേന്റെ വിശ്വാസം.....ആകപ്പാടെ സുധ മലയോളത്തിലെ നോവൽ സാഹിത്യത്തിൽസാരമായ ഒരു വ്യതിയാനം വരുത്തുമെന്നുള്ളതിന് എനിക്കു തക്കമില്ല." (സർദാർ കേ. എം. പണിക്കർ) വില രൂ. 1-4ണ.

4. ലക്കീമങ്കരം

കേരളത്തിലെ ഫചിത സാഹിത്യത്തിന് ലഭിച്ചിട്ടുള്ള ഏറ്റവും മികച്ച ഈ കൃതി, 20 കൊല്ലങ്ങൾക്കു ശേഷം ഇതാ വീണ്ടും പ്രസിദ്ധപ്പെടുത്തിയിരിക്കുന്നു. 167 പേജിൽ ഒന്നാംതരം വെള്ളക്കുടലാസിൽ അച്ചടിച്ചിട്ടുള്ള ഈ ഗ്രന്ഥത്തിന് വില രൂ. 2.

5. ഭാവരത്നം (വി. കെ. പാമേശ്വരൻനായർ)

ഭാവാരത്നങ്ങളായ പതിനൊന്നുജാലപ്രബന്ധങ്ങളുടെ സമാഹാരം. കാളിഭാസകവിതകളിലെ ഹൃദയസ്ഫുടമായ ചില രംഗങ്ങളും, ഗംഗയിജി, നെഹ്റു മുതലായവരുടെ ജീവിതത്തിലെ ചില വിശിഷ്ട സംഭവങ്ങളും പ്രതിപാദ്യങ്ങളാണ്. വില രൂ 1-8 ണ.

6. പ്രതിധ്വനി (രണ്ടാംപതിപ്പ്) നാടകം. (ടി. എൻ.) വില 12 ണ.

7. മണ്ണിന്റെമക്കൾ (കഥകൾ) (എ. കെ. ബാലകൃഷ്ണപിള്ള) വില രൂ. 1.

8. വെളിച്ചത്തിലേക്ക് (കെ. എസ്. നാരായണപിള്ള) വില 8 ണ.

9. പ്രതിഭാസങ്ങൾ രണ്ടാംപതിപ്പ് (കഥകൾ) പുത്തൻ നാരായണൻനായർ വില 1 രൂ. 4 ണ.

10. ആത്മരോദനം മൂന്നാംപതിപ്പ് (കഥകൾ) പുത്തൻ നാരായണൻനായർ വില 1 രൂ. 4 ണ. അച്ചടിയിൽ

സർദാർ കേ. എം. പണിക്കരുടെ "സ്മരണേർപ്പണം"

എൻ. കൃഷ്ണപിള്ള എം. എ. യുടെ "ഭർഗ്ഗനം" (നാടകം)

ടി. എൻ. ഗോപിനാഥൻനായരുടെ "പരിവർത്തനം" (പുതിയ നാടകം)

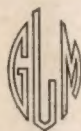
അപേക്ഷിക്കേണ്ട മേൽവിലാസം:—

പി. കെ. മെമ്മോറിയൽപ്രസ്സ് & ബുക്ക്ഡിപ്പോ,
വഴുതക്കാട്—തിരുവനന്തപുരം.

GRANDHALOKAM

OFFICIAL ORGAN OF THE ALL TRAVANCORE

LIBRARY ASSOCIATION

ADVERTISEMENT TARIFF

FRONT COVER PAGE	(Reserved)
BACK COVER PAGE	Rs. 70 per insertion
	Rs. 60 per insertion, if three insertions of the more.
COVER PAGE 2	Rs. 60 per insertion.
	Rs. 40 per insertion, if three consecutive insertions or more.
COVER PAGE 3	Rs. 50 per insertion.
	Rs. 40 per insertion if 3 insertions or more.
ANY OTHER PAGE	Rs. 40 per insertion
HALF PAGE	Rs. 25
QUARTER PAGE	Rs. 15
BELOW QUARTER PAGE	Rs. 10

For further details apply to:

THE MANAGER
GRANDHALOKAM,
TRIVANDRUM.

N. B. വിശദാംശങ്ങൾക്കു എഴുതുന്നതു അവസരമുണ്ടു്.

ഗ്രന്ഥാലോകം

തിരുവിതാംകൂർ ഗ്രന്ഥശാലാസംഘത്തിന്റെ
ആഭിമുഖ്യത്തിൽ പ്രസിദ്ധപ്പെടുത്തുന്ന മാസിക

പ്രസാധകസമിതി

എം. തോമസ് എം. എ. എൽ. റി. (കൺവീനർ)

എസ്. ഗുപ്തൻനായർ എം. എ. (പ്രധാന പത്രാധിപർ)

ബി. പത്മനാഭപിള്ള എം. എ.

റി. എൻ. ഗോപിനാഥൻനായർ ബി. എ.

എൻ. കേശവപിള്ള

പി. എൻ. പണിക്കർ.

മാസികയ്ക്കുള്ള ലേഖനങ്ങൾ, മണിയാർഡുകൾ, അപേക്ഷകൾ മറ്റു ഏതെങ്കിലും മുതലായവ “കൺവീനർ, പ്രസാധകസമിതി, ഗ്രന്ഥാലോകം, തിരുവനന്തപുരം” എന്ന മേൽവിലാസത്തിൽ അയയ്ക്കണം.

N. B. അഭിപ്രായത്തിനുള്ള ഗ്രന്ഥങ്ങളുടെ
രണ്ടു പ്രതികൾ അയക്കേണ്ടതാണ്.